

Три метри над рівнем неба  
Федеріко Мочча

Бабі – юна красуня й відмінниця. Вона стала б ідеальною дружиною ідеального чоловіка. Як така дівчина могла покохати пройдисвіта Степа? Він – шибайголова й хуліган. Таких, як Степ, не знайомлять із батьками. Та йому байдуже. Головне – ганяти на мотоциклі, жити тут і тепер, навіть якщо це веде до небезпечних наслідків. Два різні світи зіткнулися в палких обіймах закоханих. Бабі починає жити захопленнями Степа, відчуваючи, як поступово змінюється. А він заради неї готовий стати лицарем з дівочих мрій. Але що, як вона не його принцеса?

Федерико Мочча

Три метри над рівнем неба

письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу Pontas Literary & Film Agency

Переклад з італійської Ірини Кашей

Дизайнер обкладинки Аліна Белякова

© Federico Moccia, 1992

© Depositphotos.com / konradbak, обкладинка, 2020

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

\* \* \*

Моєму батькові, великому другові, який мене багато чого навчив.

І моїй матері, прекрасній, яка навчила мене сміятися

1

«У Каті найгарніша дупа Європи». Червоне графіті, крадькома вночі виведене фарбою-спреем, зухвало виблискувало на великій колоні мосту на проспекті Франча.

Поруч – кам'яний орел, вирізьблений дуже давно. Він безперечно бачив винуватця, але

ніколи б не виказав його. Трохи нижче, мов маленьке орля під захистом хижих мармурових пазурів, сидів він.

Коротке волосся майже щіткою, із високо підголоною потилицею, як у морпихів.

На темній куртці «Левайс» бракувало одного гудзика – той, разом зі слідами синьої фарби з мотоцикла, залишився на асфальті під час занадто крутого віражу.

Піднятий комір, цигарка в зубах, сонцезахисні окуляри «Балорама»[1 - «Balorama» – модель сонцезахисних окулярів фірми «Ray Ban», що стала популярною завдяки акторові Клінту Іствуду, який з'явився в них 1971 року в фільмі «Брудний Гаррі». (Тут і далі прим. перекл.)] підкреслювали його брутальність, але всього цього цілком могло б не бути. Він мав чудову усмішку, але небагатьом щастило оцінити її.

На світлофорі зупинилося кілька автівок. Вишикувались, мов на змаганнях, хоча всі такі різні – «Фіат 126», «Маджолоне»[2 - «Maggiolone» – компактний автомобіль німецького концерну «Volkswagen», який через свої обтічні форми у різних країнах отримав назви жуків; приміром, «Beetle» (жук) у Великій Британії, «Maggiolone» (хрущ) в Італії.], «Фіеста», якась невідома американська машина й «Альфа-Ромео 155».

Він усміхнувся.

Трохи позаду, у двохсотому «мерседесі», тоненький пальчик з вузьким обгризеним нігтем легенько підштовхнув касету, що наполовину виглядала з «Альпін» останньої моделі. Магнітола задзижчала й проковтнула касету. У колонках «Пайонір» раптом ожив голос молоді співачки.

Машина легко рушила, плинучи в потоці інших. Запах крему після гоління витав у салоні. Вона подумала, що навіть якби хотіла, то однаково не мала кому сказати: «Іди звідси, коханий»[3 - «Vattene, amore» – «Іди звідси, коханий», пісня Амедео Мінгі та Паскуале Панелла, що посіла третє місце на фестивалі Сан-Ремо 1990 року.], – натомість залюбки прогнала б сестру, яка із заднього сидіння скигвила: «Постав Ероса, ну ж бо, я хочу послухати Ероса».

«Мерседес» проїхав, і докурена сигарета, виштовхана точним рухом пальців і підхоплена вітром, упала на землю.

Він зійшов мармуровими сходами, підтягнув на собі «Левайси 501», а відтак сів на синій мотоцикл «ХондаVF 750 Кастом» із ледь подряпанними крилами. Прокрутив ключ запалення, легко торкнувся кнопки, натиснув на педаль.

Зник зелений напис «NEUTRAL», і він, ніби за помахом чарівної палички, опинився в потоці машин. Нога, взута у модний «Тобакко», перемикала швидкості, й мотор ревів чи

стишувався, несучи його, мов на хвилях. Він протискався у вузькі щілини між машинами, немов лижник-слаломіст.

Сходило сонце, був чудовий ранок. Вона їхала до школи, він ще не лягав. Це був би звичайний день, як багато інших, якби тоді, на світлофорі, вони не зупинилися поряд.

Червоний.

Він подивився на неї. З відчиненого віконця визирало пасмо попелястого волосся, де-не-де оголюючи ніжну шию, вкриту золотавим пушком. Легкий, але рішучий профіль, рожеві щоки і блакитні очі, лагідні та спокійні, напівзаплющені й мрійливі. І пісня «La vita mia». Його вразив цей глибокий спокій – і, може, саме тому...

– Гей!

Вона здивовано розплющила очі – блакитні, великі, довірливі. Подивилась на нього. Дивний тип на мотоциклі, що зупинився біля неї, – широкі плечі, руки аж надто засмаглі, як для середини квітня. Очі, сховані за темними окулярами, лише підкреслювали його нахабний вигляд.

– Хочеш проїхатися зі мною?

– Ні, я їду до школи.

– То прогуляй, ні? Я заїду по тебе.

– Вибач, – вона силувано всміхнулась. – Я неправильно відповіла. Я не хочу проїхатися з тобою.

– Повір, зі мною буде весело...

– Сумніваюся.

– Я б розв'язав усі твої проблеми.

– Я не маю проблем.

– От тепер уже я сумніваюся.

Зелений.

«Мерседес 200» рвонув, залишивши далеко позаду ту впевнену усмішку. Батько обернувся до неї:

– А це ще хто був? Твій друг?

– Ні, тату, якийсь придурок...

За кілька секунд «Хонда» знову порівнялася з привабливою дівчиною. Він поклав ліву руку на вікно, а правою додав газу, щоб не занадто напружуватись, – хоча з його біцепсами це однак не було б великою проблемою.

Єдиним, хто цим перейнявся, був її батько.

– Та що робить цей безголовий? Чому так наближається?

– Не хвилюйся, тату, залиш це мені...

Вона рішуче повернулася до нього.

– Слухай, тобі нема чим зайнятися?

– Ні.

– То знайди щось.

– Я вже знайшов дещо, що мені до вподоби.

– І що ж це?

– Прогулятися з тобою. Я повезу тебе на Олімпійський шлях, ми поганяємо на мотоциклі, потім я тебе запрошу на сніданок, а відтак вчасно відвезу до виходу зі школи. Присягаюся.

– Гадаю, твої клятви небагато вартують.

– Правильно. – Він усміхнувся. – Бачиш, ти вже чимало знаєш про мене. Скажи чесно, я тобі вже подобаюся, га?

Вона засміялася й похитала головою.

– Ну, тепер досить. – І вона розгорнула книжку, яку дістала з сумочки від Герардіні. – Я маю подумати про свою справжню та єдину проблему.

– І яку ж?

– Опитування з латини.

– А я гадав, це секс.

Вона відвернулася. І вже не усміхалася, навіть фальшиво.

– Забери руку з мого віконця.

– І куди покласти?

Вона натиснула кнопку.

– Я б тобі сказала, але не можу: мій батько тут.

Скло почало підніматися. Він зачекав до останньої миті, потім прибрав руку і, кинувши на неї останній погляд, відірвався від машини.

– Побачимося.

І вже не почув її сухого «ні». Трохи нахилився праворуч. На повороті перемкнув передачу й, додавши газу, зник між машинами. «Мерседес» і далі спокійно собі їхав до школи.

– Ти знаєш, хто це був? – Голова сестри раптом вигулькнула між сидіннями. – Ми його називаємо «Десять-із-плюсом».

– Як на мене, він просто ідіот.

Вона розгорнула підручник з латини й почала повторювати аблатив. Раптом перестала читати й виглянула у вікно. Чи справді це було її єдиною проблемою? Ну, принаймні не те, про що патякав той тип. Та й, зрештою, вона його більше ніколи не побачить. Дівчина рішуче заглибилась у текст. Машина повернула ліворуч, до Фальконьєрі[4 - «Falconieri» – приватний ліцей, який 1941 року заснував чернечий орден у престижному римському кварталі Паріолі.].

«Так, у мене немає проблем, і я ніколи його більше не зустріну».

Вона й уявити не могла, як помилялася. Щодо обох тверджень.

Повний місяць висів над розлогим деревом. Шуми здавалися дивно далекими. З якогось вікна долинала повільна приємна музика. Там хлопець готувався до іспиту. Трохи нижче прямі лінії тенісного корту білили під блідим місячним світлом, а порожній басейн сумно чекав літа. Лише кілька осінніх листочків затрималися там, доки їх не прожене якийсь педантичний порт'є. На другому поверсі житлового комплексу, між доглянутими рослинами та піднятими рейками дерев'яних ролетів, білява дівчина, не дуже висока, з блакитними очима та гарною оксамитовою шкірою, непевно роздивлялася себе в дзеркалі.

– Тобі потрібна та кофтина, чорна, з еластаном, від «Онікс?»

– Не знаю.

– А сині штани? – гучніше крикнула Даніела зі своєї кімнати.

– Не знаю.

– А лосини ти вдягнеш?

Даніела, що вже стояла у дверях, подивилася на Бабі, на розкриті шухляди та розкидані повсюди речі – сцена була, як в американських фільмах, коли хтось повертається додому і виявляє, що там побували грабіжники. Навіть гірша.

– Тоді я візьму це...

Даніела пройшла між кількома різноколірними «Суперга»[5 - «Superga» – туринське підприємство, засноване 1911 року, яке випускає взуття, здебільшого спортивне.] тридцять сьомого розміру, розкиданими по підлозі.

– Ні! Це ти не вдягнеш, бо я його бережу.

– А я однак візьму.

Бабі різко підвелася, стала руки в боки:

– Вибач, але я цього жодного разу не вдягала...

– Могла б і одягнути.

– До того ж ти мені все розтягнеш.

Даніела повільно повернулася до сестри, поглянула на неї іронічно.

– Що? Ти жартуєш? І це після того, як ти вдягнула позавчора мою синю спідницю з еластаном, і тепер, щоб помітити мої принадані округлості, треба бути ясновидою?

– Та до чого тут це? Її розтягнув Кіко Бранделлі.

– Що? До тебе підкочувався Кіко, і ти мені нічого не сказала?

– Та нема чого розказувати.

– Не віряться, судячи зі стану моєї спідниці.

– Це тільки здається. А що ти скажеш про цей синій піджак, а під нього – персикову блузку?

– Не міняй тему. Розкажи мені, як це було.

– Ой, ну ти ж знаєш, як воно буває.

– Ні.

Бабі подивилася на молодшу сестру. Авжеж, вона цього не знала. Ще не могла знати. Вона була занадто кругленька, і в ній не було нічого достатньо привабливого для того, щоб комусь спало на думку розтягнути на ній спідницю.

– Ну, пам'ятаєш, позавчора я сказала мамі, що йду вчити уроки до Палліни?

– Так, і що?

– Тоді я пішла в кіно разом із Кіко Бранделлі.

– Ну?

– Фільм був так собі, і якщо добре придивитися, то й він теж.

– Так, але кажи вже про найцікавіше. Як він розтягнув тобі спідницю?

– Ну, десь хвилин за десять після початку фільму він почав ялозити на стільці. Я подумала: стільці тут справді геть незручні, але не аж так. І ось після цього він поклав руку на спинку мого сидіння. Слухай, а якщо мені вдягнути той костюм, зелений із маленькими гудзиками спереду?

– Кажи далі.

– Коротше, зі спинки помалу перейшов до плеча.

– А ти?

– Я... нічого. Робила вигляд, що не помітила. Дивилася фільм, ніби мені страшенно цікаво. А потім він притягнув мене до себе й поцілував.

– Тебе поцілував Кіко Бранделлі? Вау!

– Чому тебе це так бентежить?

– Ну, він гарний хлопець.

– Так, але занадто цим переймається... Увесь час видивляється у дзеркало... Ну, коротше, у другій частині фільму він майже відіграв утрачені бали. Купив мені ріжок «Альджиди»[6 - «Algida» – італійське підприємство з випуску упакованого морозива, створене 1945 року.]. Фільм одразу ж різко покращав, можливо, через верхню частину ріжка, ту, що з горішками. Вона була казково смачна. Отже, я відволіклась, а відтак виявила, що його руки опинилися занадто низько. Я спробувала його відсунути, а він – ніяк, учепився в твою синю спідницю! Так і розтягнув.

– От хряк!

– Ага, подумай лишень, він і не збирався відпускати. А потім знаєш, що він зробив?

– Ні, і що ж він зробив?

– Розстібнув свої штани, узяв мою руку і почав її тягнути донизу. Ну, коротше, до своєї штукенції.

– Ні! Тоді він і справді хряк! А потім?

– Щоб заспокоїти його, я мусила пожертвувати морозивом. Сунула його туди, у відкриті штани. Ти б бачила, як він підстрибнув!

– Молодчина, сестричко! У тебе аж ніяк не «м'якенька серцевинка»[7 - Натяк на рекламу морозива «Algida», в якій ідеться про «м'якеньку серцевинку».]...

Вибухнули сміхом. А тоді Даніела, користуючись моментом веселощів, вийшла із зеленим костюмом сестри.

Тим часом у своєму кабінеті на м'якому дивані з кашеміровим візерунком Клавдіо набивав собі люльку. Йому дуже подобався цей ритуал із тютюном, але насправді це був лише

компроміс, оскільки вдома йому більше не дозволяли курити «Мальборо». Дружина, затята любителька тенісу, і дві дочки, прихильниці здорового способу життя, сварили його за кожну цигарку, так що він тепер віддавав перевагу люльці. «Вона надає тобі вишуканості, ти маєш більш задумливий вигляд!» – сказала Рафаелла. І справді, він мав задум, і той йому вдався. Набагато краще тримати цей шмат дерева в роті та пачку «Мальборо» в кишені, аніж сперечатися з дружиною.

Він затагнувся, потім клацнув на телевізійне меню. На екрані дівчата спускалися сходами, співаючи дурнувату пісеньку й вип'ячуючи пружні груди.

– Клавдію, ти готовий?

Блискавично перемкнув канал.

– Звісно, люба.

Рафаелла подивилася на нього. Клавдію й далі сидів на дивані, але вже не з таким упевненим виглядом.

– Зміни краватку, зав'яжи ось оцю, бордову.

Рафаелла вийшла з кімнати, не даючи йому змоги заперечити.

Клавдію розв'язав вузол своєї улюбленої краватки, натиснув кнопку на пульті. Він сподівався, що повернуться гарні дівчата. Однак довелося задовольнитися якоюсь бідолахою-домогосподаркою, що, танцюючи абсолютно не в такт, демонструвала білий пухкий живіт. Якийсь бляклий тип за столиком неподалік дивився на неї, він був одягнутий у жахливий псевдокитайський голубий халат. Клавдію вдягнув бордову краватку й зосередився на зав'язуванні нового вузла.

– Бабі, можна дізнатися, куди ти поклала тонкий олівець?

– Він там, у шухлядці з косметикою.

– Де?

Тиша, яка запала відтак, свідчила, що Даніела знайшла те, що шукала. У маленькій ванній, яка розділяла кімнати сестер, Даніела щедро квецяла очі тушшю. Буквально прилипла до дзеркала з надією, що це покращить результат. Марно.

Бабі з'явилася поряд із нею.

– Ну і як тобі?

На ній була сукня у квіточки, рожева й легка. Вона ніжно охоплювала талію, а відтак вільно спадала на пишні стегна.

– То як?

– Добре.

– Але не чудово?

– Дуже добре.

– Гаразд, але чому ти не кажеш: «чудово»?

Даніела силкувалася накреслити лінію, яка мала видовжити її очі.

– Ну, мені не подобається колір.

– Так, а крім кольору...

– Мені не надто подобаються такі грубі бретельки.

– Так, а крім бретельок?

– Ну, ти ж знаєш, мені не подобаються квіточки.

– Так, але ти не звертай на них уваги.

– Тоді вигляд у тебе чудовий.

Бабі, аж ніяк не задоволена судженням сестри, не знала й сама, що, власне, вона воліла б почути. Взяла флакончик «Каронн», який вони з батьками купили у «д'юті-фрі», повертаючись з Мальдівів. Виходячи, штовхнула Даніелу.

– Гей, уважніше!

– Сама будь уважнішою! Я тобі краще підіб'ю око, щоб воно стало синім, аніж ти його намалюєш. Ну поглянь, як ти фарбуєшся!

– Це я для Андреа.

– Якого Андреа?

– Паломбі. Я познайомилася з ним біля Фальконьєрі. Він розмовляв із Марою та Франческою з четвертого класу[8 - В італійській системі освіти початкова, середня та вища школа мають окрему нумерацію. Отже, четвертий клас ліцею відповідає одинадцятому класу української школи.], а коли вони відійшли, я йому сказала, що я їхня однокласниця. Ось так нафарбованій, скільки б ти дала мені років?

– Ну, ти здаєшся старшою. Принаймні п'ятнадцять.

– Але ж мені і є п'ятнадцять!

– Розтушуй трішки отут... – Бабі прислинила вказівний палець, потім поклала його на повіку сестри й почала масувати. Повторила те саме з іншого боку. – Ось так!

– А тепер?

Бабі подивилася на сестру, піднявши праву брову.

– Тобі вже скоро виповниться шістнадцять.

– Це однак замало.

– Дівчата, ви готові?

Рафаелла, стоячи біля вхідних дверей, увімкнула сигналізацію. Клавдіо та Даніела швидко пройшли повз неї, останньою вийшла Бабі. Рафаелла обернула ключ у замку і витягла маленький штекер. Червона лампочка замиготіла, навіюючи відчуття безпеки й спокою. Клавдіо, Даніела й Бабі зайшли у ліфт і почули глухий звук небезпечної порожнечі під ногами. Останньою в нього ступила Рафаелла й натиснула на кнопку «1». Вечір розпочався. Клавдіо поправив вузол краватки. Рафаелла провела рукою по волоссю. Бабі осмикнула свій темний піджак із широкими плечима. Даніела просто глянула у дзеркало, вже знаючи, що зустрінеться там із поглядом матері.

– А ти не занадто нафарбувалася?

Даніела хотіла відповісти.

– Та облиш, ми й так запізнюємось, як завжди.

Цього разу Рафаелла у дзеркалі зустрілася очима з Клавдіо.

– Та я ж тільки вас чекав, сам я був готовий ще з восьмої!

Мовчки приїхали на перший. У ліфт увірвався запах м'яса, що його тушкувала дружина

портє. Цей аромат Сициції змішався з дивною французькою компанією, що складалася з «Каронн», «Драккар» та «Опіум». Клавдіо усміхнувся.

– Це пані Терранова. Вона готує неймовірне м'ясне рагу.

– Вона туди кладе забагато цибулі, – таким був вердикт Рафаелли, яка давно обрала французьку кухню, що спричинило щире занепокоєння всієї родини та справжній відчай у їхньої помічниці по господарству, уродженки Сардинії.

На третьому поверсі хлопець, що вчився, зробив невеличку перерву. Він розмовляв по радіотелефону, нервово кружляючи квартирою й поглядаючи на каву, яка все не хотіла закипати, та на старий «вестерн» по четвертому каналу. Тип, застрелений на даху будинку, сконав не надто правдоподібно.

– Ні, я ж казав, люба, ми не можемо побачитися. Залишається лише два тижні до іспиту, а я ще маю проштудіювати третю книжку.

Вимкнув кавоварку, посилаючи їй прокльони. Він відволікся, й капосна кавоварка заплювала все довкола дрібними крапельками. Її бурмотіння вторувало солодкавому голосу дівчини:

– Але я хочу тебе побачити...

Жарти та погрози, марні спроби викликати ревності – усе це лише підкреслювало її молоде бажання, сповнене обіцянок, якому протиставили стару покреслену книжку з права. Як на її думку – дурну, для нього ж, для його навчання – першорядну.

«Мерседес» зупинився перед під'їздом.

Рафаелла голосом, у якому срібно відлунювали минулі щасливі та менш вдалі різдвяні свята – майже завжди дуже дорогі, – поклікала дочок і сама сіла на передне сидіння. Дівчата вместились позаду.

– Можна дізнатися, чому ви не ставите «Веспу»[9 - «Vespa» – модель скутера підприємства «Piaggio», запатентована 1946 року за проектом інженера з аерокосмічних технологій Коррадіно Д'Асканіо. Стала символом італійського автомобільного дизайну.] ближче до стіни?

– Як, ще більше її до стіни приклеїти? Тату, та ти просто нездара...

– Даніело, не смій так розмовляти з батьком.

– Мамо, слухай, а можна ми завтра до школи на «Веспі» поїдемо?

– Ні, Бабі, ще занадто холодно.

– Але ж у нас є вітрозахист.

– Даніело...

– Ну мамо, але ж усі наші подруги...

– Я маю їх ще побачити, усіх цих ваших подруг на «Веспах».

– Якщо ми про це, то Даніелі купили новий «Пежо», і він, якщо тебе це так хвилює, їздить ще швидше.

Фьоре, порт'є, підняв шлагбаум. «Мерседес» почекав, як завжди, завершення повільного руху цієї довгої залізяки з червоними смугами. Клавдіо зробив слабкий жест рукою на знак привітання. Рафаеллі ж ішлося лише про те, щоб покласти край дискусії.

– Якщо наступного тижня буде тепліше, то побачимо.

«Мерседес» рушив, везучи несміливу надію, що витала поміж задніми сидіннями, та подряпину на правому дзеркалі. Шлагбаум так само неквапно опустився. Порт'є повернувся до свого маленького телевізора.

Високий ведучий, з небагатьма волосинами на голові, та й ті коштували дорожче, ніж в інших людей, оголосив, на великий подив, співака, про якого давно не було чути. Поверхом вище ймовірний майбутній адвокат, а нині просто хлопець із філіжанкою гарячої кави в руках і книжкою перед очима, намагався знову зосередитися.

Порт'є поскаржився на оці всі незрозумілі американські слова. Було краще, коли той співав «Адзурро», подумав він і проковтнув ложку м'ясного рагу, ще недостатньо духмяного, принаймні як на його смак.

– Отже, ти так і не сказала, чи личить мені це вбрання.

Даніела подивилася на сестру. Бретельки були занадто широкими, а сама дівчина – занадто серйозною.

– Чудово.

Вона прекрасно знала, який підхід до сестри тут потрібний.

– Неправда, ці бретельки занадто широкі, а я занадто прилизана, як ти кажеш. Ти брехуха,

от що я тобі скажу. І за це будеш покарана. Паломбі на тебе й оком не кине. Ні, не так: він на тебе подивиться, але через усю оцю туш не впізнає і піде гуляти з Джулією.

Даніела хотіла відповісти, особливо щодо Джулії, її найзатятішої подруги, але Рафаелла поклала край сварці.

– Дівчата, припиніть, інакше я вас відправлю додому.

– Завертати?

Клавдіо усміхнувся дружині, зробивши вигляд, ніби зараз поверне кермо. Однак йому вистачило одного погляду, аби зрозуміти, що зараз краще не жартувати.

3

Він мчав – меткий та швидкий, темний, як ніч. Свіжий сухий вітер пригинав назад коротке волосся. Відблиски з'являлись і зникали у дзеркалах заднього виду. Доїхав униз до площі, загальмував лише на хвилю – щоб пересвідчитися, що справа ніхто не виїжджає, відтак натиснув на газ і в'їхав на повній швидкості на вулицю Вінья Стеллуті.

– Мені так хочеться його побачити, ми вже два дні не чулися.

Красива чорнява дівчина із зеленими очима та випуклими сідницями, немилосердно зтягнутими в джинси «Авірекс», усміхнулася подрузі – білявці такого ж зросту, але трохи повнішій.

– Маддо, ну ти ж знаєш, із якого він тіста. Навіть якщо ви кохалися, це ще не значить, що у вас роман.

Вони сиділи на своїх білих «Веспах», курили замічні цигарки, намагаючись видаватися старшими та соліднішими.

– До чого тут це, його друзі сказали мені, що він зазвичай нікому не дзвонить.

– А що, тобі він дзвонив?

– Так!

– Ну, може, номером помилився.

– Двічі?

Вона щасливо всміхнулася, радіючи, що вдалося заткати рота подрузі так легко, але та не здалася.

– Хай там як, ніколи не можна довіряти його друзям. Ти бачила, які пики?

У цю мить Полло голосно зареготав, проковтнув останні краплі вже занадто теплого «Гайнекена» і пожбурих порожню бляшанку в голову Луконе.

– Гей, ти здурів? Глянь, що накоїв.

Він показав на щось поміж рідкого темного й кучерявого волосся.

– Тобі для цього голова й потрібна!

– ...сказав Ейнштейн, – буркнув Луконе, потираючи не зовсім те місце, куди влучила бляшанка.

Мотоцикли були потужними, їхні м'язи також. Полло, Луконе, Гак, Сицилієць, Кролик, Малюк та ще купа інших. Чудернацькі імена, складні історії. Можливо, вони не мали постійної роботи. Декотрі не надто заможні, але всі веселилися та дружили. І цього було досить. До того ж вони обожнювали сваритися, цього ніколи не бракувало. Там, на площі Ячіні, вони сиділи на своїх «Гарлі», на старих «350 Four» із чотирма каталізаторами або ж з класичним «чотири-в-одному», що ревів потужніше. Вимріяні, вичекані й нарешті отримані після виснажливого канючення у батьків. Або ж здобуті жертвами їхніх власних кишень, не без допомоги якого-небудь молодого бовдура, що залишив гаманець у «бардачку» свого «Веспоне» з ненадійним замком, або й гірше – у внутрішній кишені куртки «Henry Lloid», яку так легко обчистити під час шкільної перерви.

Джон Міліус<sup>[10]</sup> - Джон Фредерік Міліус – американський кінорежисер, сценарист та продюсер.] був би у захваті від них. Статурні й усміхнені, гострі на язик, з куцопалими руками, покарбованими позначками – спогадами про минулі бійки. Ще більш промовисті позначки – на обличчях тих, кому пощастило менше і хто наразі не має великого бажання усміхатися, не тому, що йому бракує чогось у житті, а просто в роті бракує зубів.

Групка дівчат, менш галасливих, із волоссям, затиснутим маленькими заколками зі стразами або кольоровими гумочками, що флуоресцентно світилися вночі, теревенили неподалік від них. Усміхалися. Майже всі вони втекли з дому, вигдавши, що йдуть спати до подруги, яка також була тут, долучена до спільної брехні.

– Учора було бомбезно з Даріо. Відсвяткували шість місяців, як ми разом.

Глорія, дівчина у синіх лосинах та кофтинці того ж кольору з маленькими блакитними сердечками, мило усміхнулася.

«Шість місяців, – подумала Маддалена. – Еге ж, мені й одного вистачило б...» Опустила очі. На білому тлі «Веспи», поряд із чорним квадратним символом «П'яджо», її рукою було написано: «Степе, я тебе обожнюю». Після їхнього першого поцілунку, повертаючись додому, вона хотіла б прокричати це подрузі, але нікого поряд не було, тільки чорний незмивний маркер, залишений, ніби самою долею, на дні її синьо-помаранчевого наплічника «Інвікта».

Отож, її слова залишилися там назавжди. Мадда зітхнула, потім знову віддалася мріям, на які надихнула розповідь подруги.

– Ми з'їли піцу в «Баффетто».

– Та ти що? Я теж там була.

– О котрій годині?

– Ну... була десь одинадцята.

На хвилюк зненавиділа ту подругу, що переривала розповідь. От завжди знаходиться хтось чи щось, що перериває твої мрії.

– А, ні, ми на той час уже пішли.

– То ви хочете слухати чи ні?

«Так!» – майже одногосно злетіло з цих губ, маленьких чи пишних, із дивним ароматом фруктових бальзамів або ж помад, поцуплених у неуважних продавців або в материнських ванних кімнатах, багатших за чимало дрібних магазинчиків косметики.

– Аж ось приходить офіціант і приносить мені величезний букет червоних троянд. Даріо усміхається, а всі дівчата дивляться на мене розчулено й трішки заздрісно.

Вона вже пошкодувала про цю фразу, помітивши довкола себе майже такі ж самі погляди.

– Та ні, не через Даріо, через троянди.

Вони вибухнули дурнувтим хихотінням, що знову їх усіх об'єднало – ось так, запросто. А може, й ні. Утім, це було несуттєво.

– Потім він поцілував мене в губи, узяв мою руку й надів мені ось це.

Вона зняла руку з ребристої ручки «Веспи», заглушка якої була дірявою від частого тертя об мури та від кількох давніх падінь, і показала подругам тоненьку каблучку з маленьким голубим камінцем, що весело відблискував, майже так само, як її закохані очі. Вона була придбана в «Маджі», ювелірній крамничці на Паріюлі, яку всі чомусь вважали бюджетною, незважаючи на такі самісінькі ціни, як усюди. Вигуки подиву зустріли появу цієї простої каблучки.

– А потім ми пішли до мене додому й кохалися. Моїх удома не було, і все вийшло казково гарно. Поставила касету «Prefab Sprout»[11 - «Prefab Sprout» – англійська музична група, створена 1982 року, виконує пісні у стилі поп-рок.], я від них шаленію. А потім ми вляглися на терасі під пуховими ковдрами й дивилися на зірки.

– І їх було багато? – Маддалена була безперечно найромантичнішою з групи.

– Надзвичайно багато!

Неподалік – інша версія.

– Ну і що ти робив учора?

Гак. Грудні м'язи великі й широкі, гладкі й рівні, як і решта шкіри. «Куртка авіатора» з нашивкою «USA», позичена в якогось американця, дещо вищого за молодого героя «Кращого стрільця» і безперечно менш кмітливого. Власне, вона так і не повернулася до господаря. Гак. Вічна пов'язка на оці. Довге волосся кучерями, світлішими на кінчиках, яке надало б йому ангельського вигляду, якби не його інфернальна слава.

– Ну ж бо, кажи, що ти робив учора ввечері?

– Нічого. Ми з Глорією пішли поїсти до «Баффетто», а потім, оскільки її родаків удома не було, то пішли до неї, позлучалися. Все як завжди, нічого особливого.

Даріо тут-таки запропонував план вечора, що відволік би увагу від учорашнього. Але Гак не відступав.

Непорушний, він сидів верхи на своєму старому «900 Bol d'Or», нещодавно модифікованому, ще швидшому, з бензобаком жовтого кольору, і через це унікальному. Цей мотоцикл наганяв ляку на всіх не так через потужність двигуна, як через міць кулаків того, хто зазвичай був за кермом.

– А чому ви нам не потелефонували?

– Та ми так вийшли, не плануючи, раптово.

– Як дивно, ти майже ніколи нічого не робиш, не плануючи, раптово.

Його тон не віщував нічого доброго. Інші це помітили. Полло та Луконе припинили грати у футбол зім'ятою бляшанкою. Тією самою, яку нещодавно Луконе боднув головою. Вони підійшли, усміхаючись, Малюк глибше затягнувся цигаркою і вишкірився, як він це зазвичай робив, а дим виходив у нього через широкі щілини між зубами зі слабким хрипом, як у дракона. Як у занадто гладкого дракона, щоб якийсь лицар дав собі клопіт убивати його.

– А знаєте, хлопці, у Глорії та Даріо вчора були шість місяців, і він вирішив відсвяткувати це сам.

– Неправда.

– Як же ні? Тебе бачили, як ти гамав піцу. А це правда, що ти хочеш відкрити власний бізнес?

– Еге ж, кажуть, ти хочеш стати квіткарем.

«Bay!» Усі почали плескати та стукати його по спині, у той час як Гак обхопив ліктем його шию і затиснутим кулаком сильно тер йому голову.

– Романтичненький він...

– Ой! Облиште мене...

І всі на нього насіли, регочучи, як навіжені, майже душаючи його своїми анаболізованими мускулами. Потім Кролик, показуючи два великі передні зуби, які й подарували йому це мультяшне прізвисько, заволав типове для себе:

– Хапаймо Глорію!

– Маддо, допоможи!

Блакитні «All Star», із маленькою червоною зірочкою, що вінчала гумову заокруглину над кісточкою, спустилися з «Веспи» й легко торкнулися землі. Глорія пробігла лише два кроки, як її заграбастав Сицилієць. Її біляве волосся, тепер вільніше після втрати гребінчика, дивно контрастувало з підбитим оком Сицилійця, з його кепсько зашитою бровою, з цим приплюснутим м'яким носом, що залишився без кістки після прямого удару кілька місяців тому в боксерському клубі «Ф'ермонті».

– Облиш мене, припини.

Умить Малюк, Полло та Кролик оточили його і, роблячи вигляд, що допомагають йому підкидати у повітря ці гарно розподілені п'ятдесят п'ять кілограмів, зосереджували всю увагу на тому, щоб класти свої лапи на потрібні місця.

– Припиніть зараз же.

Решта дівчат наблизилися до групи.

– Відпустіть її.

– Вони вирішили бути падлюками замість того, щоб святкувати з нами? Ну що ж, ми їх привітаємо зараз, у наш спосіб.

Ще раз високо підкинули Глорію, регочучи та жартуючи.

Вона впала на підставлені мозолясті руки, звиклі до набагато важчих штанг та гантелей; ці руки розважалися, торкаючись її зваб.

Даріо, хоч він був дещо менший за інших і дарував троянди, розштовхав їх. Схопив Глорію за руку посадив собі за спину.

– Годі вже, дайте їй спокій.

Спробував піти з нею геть.

– А якщо ні?

Сицилієць посміхнувся й застиг поперед нього, широко розставивши ноги. Його джинси, дещо збляклі на потужних м'язах стегон, напнулися. Глорія пригорнулася до плеча Даріо. Досі вона стримувала сльози, тепер затамувала й подих. Її голубі очі змокрили від страху. Маленькі ручки, на яких виблискувала нова каблучка, судомно вчепилися в куртку хлопця.

– То що ж ти зробиш?

Даріо подивився Сицилійцеві у вічі.

– Посунься! Якого хуя?! Завжди ти бикуєш.

Губи Сицилійця при цих словах повільно опустилися, посмішка зникла. Ліва брова наблизилась до своєї менш таланистої сестри, і глибокий вдих, глибший за звичайні, напнув йому груди.

– Що ти сказав?

Сицилієць гнівно заграв грудними м'язами. Даріо стиснув кулаки.

Палець, схований за іншими, глухо хруснув. Глорія прикрила очі, у Малюка цигарка повисла на губі. Ні подиху, ні диму, ані поруху повітря. Тиша. Аж раптом рев розірвав повітря. Із шумом під'їхав мотоцикл Степа. Нахилився на початку повороту і швидко випрямився, загальмувавши посеред групи.

Степ натиснув червону кнопку, мотор вимкнувся, усмішка розквітла на його обличчі.

– Ну, що ви тут гарного поробляєте?

Глорія нарешті зітхнула, розслабилася й повернулася до нормального ритму дихання. Сицилієць глянув на Даріо.

Ця легка посмішка відсунула проблему на інший раз. Даріо розвернувся і, обійнявши Глорію, відійшов від групи. Сицилієць на мить провів його поглядом, потім хрипко мовив:

– Нічого, Степе, тут занадто багато базікають і занадто мало рухаються.

– Хочеш трохи розім'ятися?

Підніжка мотоцикла спрацювала, щойно її торкнулися. Як складаний ніжик, вона встромила у землю, тримаючи вагу мотоцикла. Степ зістрибнув із нього і скинув куртку.

– Викликаю суперників.

Пройшов повз Малюка і, обіймаючи його, забрав із рук щойно відкритий «Гайнекен».

– Привіт, Мал.

– Привіт.

Малюк усміхнувся, щасливий бути його другом, і дещо менше – що віддав пиво. Він віддалено нагадував Джона Белуші. Насправді йому б хотілося більше скидатися на нього, але Малюк не наважувався.

Степ закинув голову, п'ючи, й після довгого ковтка зустрівся очима з Маддаленою.

– Привіт.

Її м'які губи, рожеві й зблідлі, ледь ворухнулися, промовляючи вітання майже пошепки. Зблиснули маленькі рівні й дуже білі зуби, у той час як її прегарні зелені очі намагалися передати все її кохання. Марно. Він був молодий, але вже такий дорослий і все ще сповнений мрій.

Степ підійшов до неї, дивлячись їй просто у вічі. Очі Маддалени були прикуті до нього. Вона не могла відвести погляду, поворухнутися, зробити будь-що інше, зупинити це сердечко, яке, мов збожеволіле, співало сольну партію Філа Коллінза[12 - Філ Коллінз – автор пісень, музикант, соліст групи «Генезис» (Genesis)]. Степ приголубив її якимсь дивним жестом, поклавши долоню на щоку й провівши великим пальцем по вилиці.

– Потримай оце.

Він зняв «Дайтона» зі сталевим браслетом і вклав їй у руки. Маддалена затисла годинник у руці й піднесла його до вуха. Почула легеньке дзижчання – те саме, що вона слухала кілька днів тому під своєю подушкою, поки він спав, а її життям було дивитися на нього впродовж довгих хвилин у німій тиші. Тоді здавалося, що час завмер.

Степ легко видряпався на дашок «Ладзарескі». Пройшов над воротами кінотеатру «Вінья Клара», нещодавно знову відкритого під назвою «Одеон».

– Ну, хто долучиться?

Стоячи на дашку, глянув униз на групу своїх друзів.

– Ну, якого дідька ви досі там робите?

Вони малий такий дивний вигляд згори, коротковолосі – хто більше, хто менше. Полло, як завжди, переборщив. Його волосся здавалося легенькою білявою борідкою, яка, залишивши щоки, видряпалася нагору й закрила всю потилицю. Малюк мав волосся дещо довше за інших, але не аж таке, щоб прийняти його за лівака. Він був не такий осадкуватий, як інші. Звісно, теж ходив до спортзалу «Flex Appeal», але тільки для того, щоб побуянити там, поки інші тренувалися. Майже у всіх них були помітні фігури. Реготали, всі схиблені на тому, щоб похизуватися бодай на сантиметр більшими біцепсами, ніж у інших. Їхні батьки, адвокати чи банкіри, порт'є чи автозаправники, не могли збагнути цієї навіженості. Такі різні між собою за професією та статками – а їхніх дивних синів пов'язувала міцна дружба і неймовірна манія знищувати за сніданком сирі яйця, жахливі протеїнові коктейлі з порошку, пивні дріжджі, пророщену пшеницю та печінку тріски.

Звісно, те, що вони брали до рук шприци тільки для того, щоб закачати собі анаболіки, почасти втішало.

– Ну ж бо, заліжайте, курва мати. Чи вам потрібне запрошення на фірмовому бланку?

Сицилійця, Луконе та Полло не треба було вмовляти. Один за одним, ніби мавпи, в яких замість шерсті були куртки «Авірекс», вони завиграшки видряпалися на ворота. Всі долізли до дашка, останнім – Малюк, уже складений навпіл, щоб віддихатися.

– О, ні, я вже ніякий, буду арбітром.

Ковтнув «Гайнекена», бляшанку з яким він дивом не перекинув під час складного видряпування; для інших – дитячі забавки, для нього – подвиг рівня Месснера[13 - Рейнгольд Месснер – італійський альпініст та письменник. Відомий завдяки тому, що став першим альпіністом у світі, який зійшов на всі 14 вершин планети, вищих за 8000 метрів над рівнем моря, часто в умовах підвищеної складності.].

– Готові?

Їхні обриси тьмяно вирізнялися у нічній півтемряві. Позаду них неонові вивіски м'ясних та фруктових магазинчиків – сині та червоні літери, що пломеніли посеред жовтого світла, – створювали фантастичну атмосферу.

Дівчата, що вже бачили цю сцену, радісно усміхалися. Нові, ще не «обкатані», просили пояснень.

– Нумо! – закричав Малюк і підняв руку.

Бризки пива долетіли до Валентини – красивої брюнетки з високим «кінським хвостом», яка віднедавна була дівчиною Джанлу, низенького типчика, сина заможного продавця краваток.

– Бля! – вигукнула вона, що створило кумедний контраст із її вишуканим обличчям. – Обережніше не можна?

Всі інші засміялися, витираючи краплі пива, що долетіли до них.

Майже одночасно з десяток мускулистих тренуваних тіл зайняли позиції на дашку – руки витягнуті, обличчя напружені, груди напнуті, готові до великого випробування.

– Один! – закричав Малюк, і всі лікті легко зігнулися.

Мовчазні та сповнені сили, вони на руках опустилися впритул до холодного мармуру і ще навіть не встигли піднятися...

– Два!

Вгору і вниз, швидко й рішуче.

– Три!

Ще раз – так, як і раніше.

– Чотири!

Їхні обличчя, майже сюрреалістичні гримаси, одночасно пірнули вниз. Опустилися швидко, легко, сягнувши кількох міліметрів від землі – і потім знову вгору.

– П'ять! – прокричав Малюк, востаннє приклавшись до бляшанки і пожбуривши її в повітря.

– Шість.

Ударив по ній «ножицями», як у футболі.

– Сім!

Бляшанка злетіла високо вгору. Коли падала – «Вісім!» – Малюк підкинув її головою.

Відтак запустив бляшанку «сухим листом», після чого та впала прямісінько на «Веспу» Валентини, і дівчина констатувала:

– Бля, ну ти таки гівнюк, я піду звідси.

Подруги вибухнули сміхом.

Джанлука, її хлопець, припинив робити відтискання й зіскочив із дашка.

– Ні, Валю, не треба.

Він узяв її за руки і спробував зупинити, нарешті йому це вдалося – м'який поцілунок спинив потік її слів.

– Добре, але скажи що-небудь отому.

Джанлука обернувся.

– Дев'ять!

Малюк весело витанцював на дашку, розмахуючи руками.

– Хлопці, один уже здувся, зваливши все на дівчину, що розлютилася. Але змагання триває.

Усі засміялися і, розпашілі, спустились на руках. Джанлука подивився на Валентину.

– Ну що ти йому такому скажеш? – Хлопець узяв обличчя дівчини у свої руки. – Дорогенька, пробач йому, бо він не знає, що коїть.

Джанлука продемонстрував непогане теоретичне знання релігії, але на практиці погорів – зіпершись на Валентинину «Веспу», почав тискатися з нею перед усіма дівчатами, до того ж неповнолітніми.

Над площею пролунав грубий голос Сицилійця з тим особливим акцентом, що його подарував йому, разом з оливковою шкірою, його край:

– Гей, Мал, піддай трохи газу, бо я так засну.

– Десять!

Степ легко опустився на руках. Коротка блакитно-бордова футболка відкривала його передпліччя. М'язи напиналися, а серце пульсувало. Однак він був упевненим та спокійним, не таким, як тоді. Того дня його молоде серце почало битися так, ніби збожеволіло.

4

– Даю тобі десять секунд, аби зникнути звідси.

Такий собі Поппі, старший за нього, виріс попереду. У руках мав його капелюха. Це тоді був модний капелюх. У ліцеї Вілла Фламінія такий був у кожного – кольоровий, сплетений на дротиках якою-небудь дівчиною. Цей капелюх подарувала йому мати, а не дівчина, якої він ще не мав.

А тепер він не мав і капелюха, його мав Поппі, і було цілком ясно, чому. Хотів бійки.

Того надвечір'я, коли він заїжджав до «Андзуїні» на своїй новісінькій, ще не обкатаній і не модифікованій «Веспі», він почув:

– Стефано, привіт!

Анналіза, гарненька білявка, з якою він познайомився в ресторані «Гаттопардо», вийшла йому назустріч.

– Що ти робиш у цих краях?

– Нічого, я їздив вчити уроки до одного мого друга, а тепер вертаюся додому.

Вона усміхнулася, а він подумав, що якщо все піде як слід, матері більше не доведеться плести йому капелюхів. Але все пішло не так. Підійшов Поппі, дужий, темноволосий, щонайменше на два роки старший за нього.

– Забирайся звідси.

І на цих словах зірвав йому капелюха з голови. Анналіза озирнулася і, зрозумівши ситуацію, відійшла. Стефано зіліз зі своєї «Веспи». Група друзів оточила його, вони перекидали один одному капелюха, регочучи, поки той не повернувся до рук Поппі.

– Віддай мені його!

– То візьми.

– Я сказав: віддай мені капелюха.

– Ви чули? Це крутий тип. «Віддай капелюха!» – він передражнив голос Стефано, викликавши смішки довкола. А якщо ні, що ти мені зробиш? Вріжеш? Нумо, вріж, га? Ну ж бо!

Поппі наблизився до нього, тримаючи руки внизу й закинувши назад голову. Рукою, яка не тримала капелюха, показав на своє підборіддя.

– Нумо, вдар мене сюди.

Підійшли інші.

– Вдар.

Стефано глянув на нього. Гнів засліпив хлопця. Він замахнувся, але одночасно відчув, як його заблокували ззаду. Хтось обхопив його руки, затиснувши їх уздовж тіла. Поппі перекинув капелюх іншому, що стояв поблизу, і вдарив Стефано прямісінько в праве око, розбивши брову. Потім та сволота, що тримала його ззаду, штовхнула хлопця на залізну віконницю бару, який, з огляду на ситуацію, зачинився раніше, ніж мав. Стефано налетів

грудьми на віконницю, й град ударів посипався на спину, а потім хтось його обернув. Голова гула, хлопця притисли до віконниці. Він намагався закритися, та безуспішно. Поппі поклав йому руки на шию ззаду і, тримаючись за залізні труби віконниці, блокував його. Потім почав бити головою. Стефано намагався закриватися, як умів, але ті руки тримали його міцно, він не міг їх скинути з себе. Відчував, як з носа ллється кров, чув жіночий крик:

– Припиніть! Ви його так уб'єте!

Мабуть, це Анналіза, подумав він. Спробував відбитися ногами, але не зміг поворухнути ними. Чув тільки звук стусанів. Було вже майже не боляче. Потім прийшли якісь дорослі – перехожі та власниця бару. «Геть, геть звідси». Відтягли від нього тих хлопаків за футболки, за куртки. Стефано, спираючись спиною на віконницю, повільно сів на сходинку. Його «Веспі» теж перепало. Боковий бак напевне зім'ятий. А Стефано завжди був акуратним, коли виїздив з воріт.

– Тобі зле, хлопче?

Якась пані нахилилася до нього. Стефано похитав головою. Капельюшок його матері був перед ним, на землі. Анналіза пішла геть. Мамо, твій капельюшок я таки зберіг.

– Тримай, пий.

Хтось приніс склянку води.

– Ковтай повільно. Які халамидники, вулична шпана, але я знаю, хто це був, це завжди одні й ті самі. Оті нероби, які щодня приходять сюди до бару.

Стефано випив, усмішкою подякував чоловікові, той забрав порожню склянку. Спробував підвестися, але ноги не слухалися. Хтось це помітив і кинувся підтримати його.

– Хлопче, ти упевнений, що з тобою все гаразд?

– Так, дякую.

Руки доброзичливця відпустили його, у той час як очі дивилися з тривогою та сумнівом. Стефано обтрусив штани. Пил злетів у повітря. Він витер носа порваним рукавом і глибоко вдихнув. Повернувся до тями. Нахилився, щоб підняти «Веспу». Хтось йому допоміг. Якась люб'язна жіноча рука підняла із землі та подала йому капельюх.

– Мені шкода!

Це була Анналіза.

– Пусте, не хвилюйся. – Він зрадив її поверненню. – Ти тут ні до чого. Це не твоя провина. Тепер я маю йти.

Він вдягнув капелюшок і завів «Веспу». Вигляд мав кепський: спухлі губи та підбите око, весь одяг брудний, і на додачу – цей барвистий капелюшок, весь у смітті. Натиснув двічі на педаль «Веспи». Мотор захлинувся. Стефано натиснув на важіль повітря, з третього разу «Веспа» завелася. Потримав газ на максимумі кілька секунд, відпускаючи важіль повітря.

Густий білий дим повалив із глушника, але боковий бак вібрував більше, ніж зазвичай: він був зім'ятий.

– Слухай, можна я зателефоную тобі сьогодні ввечері?

– Якщо хочеш...

Анналіза легко торкнулася його руки, але тут-таки відсмикнула свою руку, побачивши його обдерті пальці.

– Ой... вибач.

Стефано спробував усміхнутися.

– Нічого...

Потім увімкнув першу передачу і повільно відпустив зчеплення. Не обертаючись, поїхав узвозом.

Спогади.

Знову вниз.

Сірник освітив обличчя Малюка, що запалював цигарку.

– Тридцять!

Усі піднялися на руках, уже не з такими свіжими силами.

Сірник пролетів, як комета, маленький вогник згас, не потривоживши жодну з дівчат.

– Тридцять один!

Полло зігнув лікті й опустився на руках. Краплі поту скочувалися по обличчю. Одна з них сповзла по великому носу, а потім, досягши краечка верхньої губи, загойдалася. Полло

вдихнув і відштовхнувся, напруживши всі м'язи. Груді, що майже торкалися землі, ривком здійнялися вгору; крапля поту відірвалася від носа і впала на мармур. Залишилась там, поруч з іншими.

– Тридцять два!

Малюк усміхнувся, затягнувся щойно запаленою цигаркою і сів на низеньку й приземкувату мармурову колону.

– Чудово, хлопці, просто чудово. Продовжуйте – і станете всі, як Конан[14 - «Варвар-Конан» – американський фільм (1982) режисера Джона Міліуса у жанрі фентезі; головний герой, кімерієць Конан (Арнольд Шварценеггер), має надзвичайну силу].

Група знову опустилася на руках. Опускатися було легше, ніж підніматися, але опускання теж треба було контролювати; якраз цього і не зробив Полло. Він опускався занадто швидко, не зміг вчасно вповільнитися і впав грудьми на мармур. Малюк глянув на нього.

– Мінус два, я поспішив похвалити.

Полло видав глухий звук і залишився лежати поряд із краплею.

– Курва мать!

Зиркнув на Луконе, той сміявся.

– Дрочити треба менше, не ображайся, Полло.

– Тридцять три!

Інші швидко піднялися й одночасно опустилися. Хтось усміхнувся – здавалося, тепер у них були свіжі сили, ніби їх надихнула поразка Полло.

– Тридцять чотири!

Полло підвівся й почав походжати дашком.

– Хай усе йде в дупу, я був занадто стомлений.

Підійшов до Малюка й забрав у нього цигарку. Малюк не сказав нічого, окрім:

– Тридцять п'ять!

Полло глибоко затягнувся.

– Це просто Карлона вчора мене заїздила.

– Тридцять шість!

Усі опустилися, окрім Луконе, який уже понад рік був хлопцем цієї Карлони. Малюк одразу ж вирішив підіграти Полло:

– Он воно що, ну і як усе було?

– Ну, ти ж знаєш, яка вона, там такі буфери! Учора вона заявила до мене додому, то як я міг утриматися?

– Тридцять вісім!

Усі опустилися, посміхаючись. Луконе відтиснувся й піднявся на руках швидше за інших. У його передпліччях тепер грала ще й лють.

– Ну то що сталося? Розкажуй.

Малюк запалив собі ще одну «Мальборо». Посміхаючись, краечком ока кинув на Луконе.

– Тридцять дев'ять!

Полло підняв руку з цигаркою до неба і почав рухатися вихиласами, ніби оповідаючи свою еротичну історію місяцеві.

– Ну, вона постукала мені у двері, а я – в шортах і з пивом у руці. Іду відчиняти. Я такого й не чекав. Вона струшує отим білявим волоссям. – Полло покрутив головою, імітуючи її. – Її запах шириться кімнатою, вона на мене провокуюче дивиться.

Малюк, захопившись історією, трохи збуджений, раптом згадав про свою роль арбітра. «Сорок!» Він неухважно озирнувся до інших, потім одразу ж повернувся до Полло та закінчення історії.

– Тоді вона відкриває свою кофтину, вивалює звідти оті величезні цицари й каже мені: «Візьми мене, я твоя». – Полло раптом посерйознішав. – Але ти ж, Малюче, знаєш, який я хороший друг?

– Авжеж. Сорок один! І що далі?

– І тоді я їй кажу: «А про Луконе ти геть не думаєш?» А вона така: «Ні, не думаю, мене зовсім не гребе той вилупок, я хочу тебе, твого тіла». – Полло помовчав. – Ну, щодо цього,

Малюче, ти її добре розумієш, еге ж?

– Звичайно. Сорок два!

– Тоді я відкидаю бляшанку, притискаю її до дверей і вліплюю поцілунок у губи, а потім кладу руку між...

– Це я тобі зараз вліплю!

Луконе зі спринтерською швидкістю зірвався зі свого місця. Полло запустив у нього запаленою цигаркою, але це не мало успіху, і він побіг до краю дашка.

Луконе летів на нього з розлюченим обличчям, видихаючи носом, як бик.

– Я тебе розірву!

Полло незграбно зістрибнув униз. Торкнувшись землі, одразу підвівся й кинувся навтьоки.

Луконе залишився на дашку, посилаючи прокльони. Полло почав дразнити його знизу:

– Та що ти можеш зробити... Отже, Малюче, я тобі розповім кінець. Я взяв Карлону за вуха... – Полло підняв руки, мов тримав уявну Карлону за вуха. – І бац! – Зімітував стегнами жажливий випад уперед. – Я її трахнув!

При цих словах Луконе геть засліпив гнів, він зіскочив з дашка, волаючи, немов божевільний:

– Йя-я-а-а-а-а-а-а!

Приземлився неподалік від автівок дівчат. Підвівся й погнався за Полло.

– Дідька лисого ти мене спіймаєш! Це ж я «дрочив забагато», га?

– Я тебе вб'ю...

Вони зникли ось так, бігаючи зигзагами між машин, у глибині вулиці Ячіні. Інші засміялися, потім повернулися, стривожені, спітнілі та зосереджені, до відтискань.

– Сорок три!

Степ опустився повільно. Прикрив очі, зібрався з силами і – угору, рішуче і з легкістю витискаючи обома руками. Подивився перед собою. Вдалині, у кінці вулиці, Полло й Луконе кружляли довкола червоного «Гольфа». Луконе робив оманні рухи. Побіг

праворуч, а тоді швидко кинувся ліворуч, намагаючись ухопити свого кривдника.

Полло, верткий, як завжди, одразу ж забіг за інший бік автівки. Потім, обпершись обома руками на капот і нахилившись уперед, почав дражнитися. Степ не міг чути, що він йому говорив, але уявляв. Усе було так, як і завжди, так само, як тоді, коли він уперше їх побачив у спортзалі.

Коли вони увійшли, то побачили ліворуч декількох дівчат, здебільшого гладких, що танцювали у скаженому ритмі диско. Їхні сідниці важко колихалися, обтягнуті еластичними синіми, рожевими, бордовими або просто чорними боді. На ногах вони мали теплі шкарпетки, іноді діряві й зовсім не елегантні, та барвисті або просто білі кеди.

— Один, два, три, чотири! Тепер уперед, руки ось так!

Гарна молода дівчина з білявим волоссям, заплетеним еластичною рожевою стрічкою такого ж кольору, як і її гетри, змінила вправу. Інші вторили їй. Деякі з них не відразу віднайшли правильний ритм. В однієї це взагалі не вийшло. Спробувала підлаштуватися, дивлячись на найближчу сусідку. Вираховувала потрібний ритм, а потім починала вправу з правильної лівої ноги, але з неправильної правої руки.

«Присягаюся, відзавтра я припиню їсти». Це було єдине, що вона спромоглася сказати собі, дивлячись майже у відчаї на власне зображення в боковому дзеркалі, поділеному навпіл дерев'яним станком для балерин.

Стефано постав перед жінкою з важким рудим волоссям, дещо задовгим носом та банькатими очима. Її безперечно не можна було назвати красунею.

— Привіт, ти хочеш записатися?

— Так.

— Авжеж, тобі це може стати в нагоді.

Вона блимнула на його все ще набрякле око і взяла з-під столу бланк. Приязною вона також не була.

— Ім'я?

— Стефано Манчіні.

— Вік?

— Сімнадцять, у липні, 21-го.

– Вулиця?

– Франческо Бендзяччі, 39. – Потім, випереджаючи наступне запитання, додав: – 3-2-9-27-14.

Жінка підвела очі.

– Телефон, ні? Для запису...

– Ну ясно, не для того, щоб іти грати у марсіян[15 - «Марсіани», або «Space Invaders» – одна з перших відеоігор, популярних в Італії у 1980-х роках.]

Банькаті очі зупинились на ньому на якусь хвилю, потім повернулися до заповнення бланка.

– 3 тебе сто вісімдесят тисяч – сто за запис і вісімдесят за місяць.

Стефано виклав гроші на столик.

Жінка взяла їх і поклала у конверт із «блискавкою», який замкнула в першій шухлядці, а потім, приклавши штамп до просякнутої чорнилом губки, бацнула по картці. «Будокан».

– Сплачувати на початку кожного місяця. Роздягальні – на нижньому поверсі. Зачинаємося ввечері о дев'ятій.

Стефано поклав гаманець до кишені – тепер там була нова членська картка у боковому відділенні та на сто вісімдесят тисяч лір менше. Йому довелося попросити їх у матері; адже власних кишенькових грошей не вистачило б, аби оплатити спортзал.

Його мати. Він згадав той вечір, коли повернувся додому після того, як Поппі з друзями побили його. Спробував дійти до своєї кімнати нечутно, але паркет у вітальні його зрадив. Дерево заскрипіло.

– Це ти, Стефано?

Обрис матері з'явився на порозі кабінету.

– Так, мамо, я йду спати.

– Ти впевнений, що добре почувашся?

Матір подалася до нього.

– Мамо, все чудово.

Стефано хотів дійти до коридору, але матрина рука виявилася спритнішою. Вимикач клацнув, освітивши його. Стефано вкляк, ніби увіковічнений на фотографії.

– Боже мій! Джорджо, хутчіш сюди!

Прибіг батько, у той час як матрина рука боязко наближалася до ока Стефано.

– Що з тобою сталося?

– Та нічого, я просто впав із «Веспи».

Стефано відсахнувся.

– Ай, мамо, ти мені робиш боляче.

Батько оглянув інші рани на руках, розірваний одяг, брудний капелюх.

– Кажі правду, тебе побили?

Батько завжди помічав деталі. Стефано сяк-так розповів про те, що сталося. І, звісно, мати, не розуміючи, що в сімнадцять років уже можуть бути свої правила, сказала:

– Чому ж ти не віддав йому капелюха? Я б сплела тобі іншого...

У той час як батько, не вдаючись у деталі, перейшов до серйознішого:

– Стефано, скажи правду, політика тут ні до чого?

Подзвонили сімейному лікареві, Стефано випив банальний аспірин і пішов спати. Перш ніж заснути, вирішив: ніхто більше його не поб'є. Принаймні залишившись неушкодженим. І ось тепер він тут, у спортзалі. Закинув сумку на плече і пішов до сходів. Двое дівчат у смугастих купальниках поспіхом вийшли з роздягальні. Спізнювались на заняття з аеробіки. Вони віддали перевагу солодощам і не приховували цього; можливо, зараз навіть пошкодували про це, але ці втрачені десять хвилин все одно небагато могли б змінити. Стефано рушив сходами. Знизу чулися звуки залізяк, кинутих на дерев'яні рейки, вищання блоків, «млинців» для штанги, що грюкали один об одного, тренажерів для кожного м'яза. Якись типи в тісних майках мірялися біцепсами, розглядаючи себе в дзеркалі, й задоволено всміхалися. Інші працювали, щоб досягти таких само успіхів. Ще інші, нижчі зростом, худі або миршаві, проходили заздрісно повз, не дивлячись на себе у занадто чесні дзеркала.

Відкладали убік заважкі для них штанги або ж залишалися в кутку й споглядали того велетенського типа, поголеного «під нуль», що завиграшки присідав із більш ніж сотнею кіло.

Стефано зайшов до роздягальні. Одні хлопці перевдягалися, інші, щойно після душу, розчісували мокре волосся. Хтось поклав фен у сумку, закрив «блискавку» й вийшов. Один «голубий» стояв перед дзеркалом і вдавав, ніби вивчав якийсь гандж на своїй старій мармизі. Насправді він дивився на віддзеркалене тіло молодого хлопця, що стояв під душем. Табличка попереджала, що хтось за нагоди може запустити лапи до кишень залишених курток або сумок і вкрасти будь-що. Звісно, ніхто за це відповідальності на себе не брав. Хлопець із душу помітив старого. З поваги до його віку він не кинувся битися, але повернувся до нього дупою й підняв середній палець, посилаючи його за відомою адресою.

Стефано переодягнувся.

– Ану помацай ось це. Залізо! Та ні, що я кажу – криця!

Осадкуватий тип із приязним обличчям показував свої великі, але не надто рельєфні біцепси. Його волосся було поріділим, але блакитні очі випромінювали неймовірне світло.

– Та що ти верзеш? Якщо я встромлю сюди голку, ти зникнеш.

Його друг гучно ляснув себе по плечу.

– Ось це – справжня річ: піт, праця, біфштекси. А те, що в тебе, – то вода.

– Та ти ж хлоп'я, ти крихітка.

Полло усміхнувся йому.

– Хлоп'я чи ні, а відтискаю 120 з ослону.

– Знов про це?

– Дивися, га?

Полло зачекав, щоб хлопець закінчив свою низку вправ з 40 кілограмами, потім узяв два млинці по 25 кілограмів, насадив по одному з кожного боку.

– Не віриш, га? Тоді дивися.

Поставив останній п'ятнадцятикілограмовий «млинець» і заліз під штангу, поклав руки на залізо. Воно було холодним та ребристим, трохи іржавим. Випростав долоні й знайшов правильну позицію. Глибоко вдихнув раз, другий, потім вигнув спину й відірвав. З великою напругою у грудях узяв штангу. Випробував її, похитав, а потім опустив. До того, як вона торкнулася грудей, швидко відтиснув її, з усією силою, скрикнувши. Штанга впала на стійку з гучним брязкотом, танцюючи та підстрибуючи там, вигнута під вагою «млинців».

– Ну? А ти коли, курво, таке зробиш?

– Та просто зараз. Ти що, жартуєш? Я двічі так відтисну залюбки, дивися сюди, га?

Луконе заліз під штангу, усміхаючись другові. Скорчив мармизу, ніби говорячи: «Та це ж дурничка». Розставив руки, ухопив довгий гриф і рішуче підняв штангу. Повільно опустив і, дивлячись на штангу, що зависла за кілька сантиметрів над підборіддям, сильно відтиснув її, напружуючи грудні м'язи.

– Один! – усміхнувся. Потім, так само контролюючи штангу, опустив її, поклав собі на груди й знову відтиснув.

– Два! А якщо захочу, то й з більшою вагою можу.

Полло не змусив його повторювати.

– Справді? Тоді спробуй-но ось із цією.

Ще до того, як Луконе зміг покласти штангу на стійку, додав туди маленький боковий «млинець» на два з половиною кілограми. Штанга, що раптом утратила рівновагу, почала хилитися вправо, де була більша вага.

– Що ти, курво, зробив? Ти ідіот?..

Луконе спробував затримати штангу, але марно. Він збентежено дивився на друга. Штанга опустилася. М'язи здали. Штанга важко лягла на груди.

– Бля, забори її звідси, я задихаюся.

Полло сміявся, як навіжений.

– «Та що там, я можу так і з двома “млинцями” на додачу». А я ж тільки один доклав, і тобі вже так зле? Що, вже геть знесилений? Відтискай, нумо, відтискай... – прокричав йому майже в обличчя. – Та відтискай же!

І ну реготати – а Малюк, що сидів у кутку, підтримав його. Стефано, що бачив усю сцену,

вирішив не втручатися.

– Та ти забереш її з мене, ну ж бо?

Луконе геть почервонів – почасти від люті, почасти тому, що справді задихався.

Двое хлопців, що тренувалися на тренажері поблизу, презирнулися, не знаючи, що вчинити. Потім, бачачи, що Луконе починає кашляти і, навіть роблячи нелюдські зусилля, не може прибрати зі своїх грудей штангу, вирішили таки допомогти.

Полло лежав на підлозі долілиць. Реготав, як скажений, ляскаючи по настилу руками. Двое хлопців узяли штангу і не без зусилля поклали її на стійку. Луконе оклигав і, тримаючись за горло та кашляючи, підвівся.

Малюк припинив сміятися. Полло все ще качався по підлозі, нічого не помічаючи. У якусь мить він повернувся знову до Луконе, зі сльозами сміху на очах, але побачив його на ногах перед собою, вільного.

– Ох! Як ти в біса це зробив?

Полло тут-таки схопився на ноги й накивав п'ятами, усе ще регочучи та перечіпаючись об штанги та гантелі, що лежали на підлозі; штовхаючи інших, тих, хто розважався, звиклий до цієї старої історії, та нових, хто ще не звик і дивувався. Луконе гнав за ним, кашляючи.

– Стій, я тебе розірву, я тебе вб'ю. Я тобі отого «млинця» у голову пожбурю, і станеш ще меншим гномом, ніж ти є!

Вони ганялися по всьому спортзалу, як навіжені. Кружляли навколо тренажерів, зупинялися за колонами, раптово вискакували звідти. Полло у спробі затримати суперника перекинув на нього кілька гантелей. Гумові «млинці» важко застрибали по підлозі; Луконе перескочив через них, його нічого не могло зупинити. Полло влетів на сходи, що вели до жіночої роздягальні. Пробігаючи, штовхнув дівчину, що відлетіла до дверей, розчахнувши їх. Усі інші дівчата, що саме перевдягалися до заняття з аеробіки, завищали, як ненормальні. Луконе припинив свою гонитву. Він укляк на останніх сходинках, зачарований панорамою м'яких гірок, живих та рожевих. Полло тут-таки повернув назад.

– Бляха, очам не вірю, це ж рай...

– Проваліться до пекла!

Одна з дівчат, одягнена дещо більше за інших, підбігла до дверей та грюкнула ними перед їхніми пиками. Двое друзів на хвилинку замовкли.

– Ти бачив, у тої, вдалині праворуч, які цицьки?

– Чому... а та, що була перша ліворуч? Таку дупу ти б хіба викинув?

Полло взяв Луконе під лікоть, хитаючи головою.

– Щось неймовірне, га? Ні, таку б я не викинув. Я ж не педик, як ти!

Потім, після цієї короткої еротичної паузи, знову почали ганятися.

Стефано розкрив теку, яку йому дала Франческа, тренерка спортзалу.

«Починай з чотирьох розмахів на ослінчику. Візьми дві гантелі по 5 кілограмів, ти маєш розтягнутися і відкритися, хлопче. Що грубший фундамент закладеш, то більше зможеш побудувати зверху».

Він ліг на вигнутий ослінчик і почав. Плечі боліли, гантелі здавалися величезними, зробив бокові вправи, сповз до землі, потім знову нагору. Потім голову назад. І знову. Чотири блоки по десять, день за днем, тиждень за тижнем. Після перших місяців було краще, плечі вже не боліли, передпліччя стали дещо більшими. Почала розширюватися грудна клітина, ноги стали сильнішими, він змінив харчування. Зранку – коктейль із порошковими протеїнами, яйце, молоко, печінка тріски. На обід – трохи пасти, біфштекс з кров'ю й пивні дріжджі, багато пророщеної пшениці. Увечері – до спортзалу. Завжди. Міняючи вправи, працюючи один день над верхньою частиною, а інший – над нижньою. М'язи, здавалося, знавісніли. Відпочивали, як це годиться по-християнськи, тільки у неділю. З понеділка все починалося знову. На кілька кілограмів більше, тиждень за тижнем, крок за кроком, за це його й прозвали Степ[16 - «Step» з англійської крок.]. Він став другом Полло та Луконе й усіх інших у спортзалі.

Одного дня, десь місяців за два, увійшов Сицилієць.

– Ну, хто хоче зробити відтискання зі мною?

Сицилієць був одним із перших клієнтів «Будокану». Він був кремезним і дужим, ніхто не бажав змагатися з ним.

– Бляха, я вас хіба банк пограбувати запрошую? Просто зробимо кілька відтискань.

Полло і Луконе продовжували тренуватися мовчки. З Сицилійцем справа завжди закінчувалася сваркою. Якщо ти йому програвав, він потім увесь час брав на кпини, а якщо вигравав... ну, ніхто не знав, що тоді могло б статися. Нікому ще не вдавалося виграти в Сицилійця.

– Ну то що, у цьому гівняному спортзалі немає нікого, хто хотів би зробити кілька відтискань зі мною?

Сицилієць подивився навкруги.

– Я хочу.

Він обернувся. Степ був перед ним, Сицилієць оглянув його з голови до ніг, потім ще раз.

– Окей, ходімо туди.

Вони пройшли у невеличку кімнатку, де було лише кілька гантелей для рук, з якими саме працювали двійко хлопців.

Щойно Сицилієць увійшов, один із них поклав гантелі й стрімко вийшов. Другий продовжив свою вправу.

Сицилієць став навпроти нього, пильно поглянув, посміхаючись. Хлопець продовжував навперемінки піднімати гантелі, угору-униз, потім побачив інших, що входили. Він дійшов уже до сьомого підходу. Зупинився. Подивився на Полло, Луконе, Малюка, Кролика та інших, які загородили вузький прохід. Зрештою зрозумів, що має вийти звідси. Поклав гантелі. Із кволим «вибачте» протиснувся між міцними мускулами, які, не посунувшись, змусили його витончитися ще дужче. Сицилієць зняв олімпійку, оголивши величезні грудні м'язи й пропорційні передпліччя.

– Ну, то ти готовий?

– Коли хочеш.

Сицилієць зайняв позицію. Степ – навпроти нього. Почали робити відтискання. Степ витримав, скільки зміг, а потім, знесилений, повалився на підлогу. Сицилієць зробив ще п'ять швидких відтискань, потім підвівся і лягнув Степа по плечу.

– Молодець, хлопче, дуже непогано. Останні ти зробив цілковито завдяки ось цьому.

І він дружно штовхнув його долонею в чоло. Степ усміхнувся, це було не образливо. Усі повернулися до своїх вправ. Степ помасував собі затерплі м'язи передпліч – нічого не вдієш, Сицилієць був набагато дужчим за нього, було ще зарано. Тоді.

– Вісімдесят!

Кальмар та Кролик гепнулися один за одним на холодний мармур дашка.

– Ще мінус два.

Малюк посміхнувся. Підняв руку з пивом, яке принесла одна з білявок. Її прозвали Петсі[17 - Петсі Кенсіт – сценічне ім'я Патрисії Френсіс Джуд Кенсіт, британської акторки, співачки та телеведучої.] за віддалену схожість з англійською співачкою. Дуже віддалену.

– Вісімдесят один.

Кальмар підійшов до Малюка і взяв у нього пиво.

– Вісімдесят два!

Зробив довгий ковток, потім передав Кроликові. Коли бляшанка повернулася до рук Малюка, вона була майже порожня.

– Вісімдесят три!

Бляшанка, кинута долі, підстрибнула на дашку і полетіла вниз з металічним звуком.

– Вісімдесят чотири!

Двічі легко підскочила, покотилася до водостоку, зупинилася й закрутилася між широкими щілинами.

– Вісімдесят п'ять!

Їх залишилося тільки четверо: Степ, Сицилієць, Гак та Даріо. Опустилися всі одночасно. Одяг просякнув потом, ланцюжки, що витяглися з-під футболок, небезпечно розгойдувались на шиях, руки намагалися знайти зручнішу позицію.

– Вісімдесят шість!

Вони були як потужна і шумна машина, що випускала час від часу пару, слідуючи точному ритму.

– Вісімдесят сім!

Знову опустилися.

– Нумо, Даріо! – крикнула Глорія знизу, розгойдуючись на своїй «Веспі». – Продовжуй, любий, ти дуже сильний!

– Вісімдесят вісім!

І Даріо, якого щойно підбавьорила дівчина, під час підйому вкляк на півдорозі. Глорія це помітила.

– Ну ж бо, Даріо! – прокричала знову зі своєї «Веспи».

Даріо відтискав обома руками, намагаючись зібрати свої розпорошені сили, але не зміг поворухнутися.

Він зупинився, застиг із зігнутими ліктями й передпліччями, що тремтіли. Краплі поту котилися одна за одною з його чола. Стражденно закусив губу. Малюк підійшов до нього і, нахилившись, дивився впритул.

– Панове, ми втрачаємо ще одного...

Глорія тихо прошепотіла:

– Нумо, Даріо, відтискай! – але вона зверталася радше до себе самої, аніж до нього. Даріо тремтів усе дужче, зрештою важко гепнувся на мармур. Малюк сів і, посміхаючись, запалив цигарку.

– Раджу всім, у кого вільні руки, торкнутися яець[18 - Так забобонні італійські чоловіки «відводять» від себе біду.] на честь Глорії.

Потім обернувся до дівчини, яка стояла під дашком, і, тручи «блискавку» джинсів, заволав:

– Глоріє, хай би тобі пір'я у горлі виросло, ти його «спалила»! Не встигла й імені промовити, як він здох. Вісімдесят дев'ять!

Маддалена глянула на Степа. Він здався їй неймовірно гарним, його шкіра була темнішою, ніж зазвичай, а очі – червоними від тривалої напруги. М'язи на шиї випнулися. Маддалена витягла з маленької кишеньки джинсів гумку «Вігорсол» без цукру і поклала до рота.

– Гей, даси мені одну?

Навіть не обертаючись, подала пакетик подрузі, що стояла поряд.

Смак свіжості владно розлився в роті. Маленькі білі зуби рухалися вгору-вниз, трощаючи цей прямокутничок, що одразу ж утратив форму. Подумала про ту ніч, кілька днів тому, коли Степ запросив її до своєї домівки і вони там кохалися. Це було прекрасно.

Вона тоді майже висіла на цих плечах, таких гладких, таких широких. Цілком віддалася цій

силі, цій хвилі втіхи, цій свіжості його тіла. Ці очі ніби зазирали їй у душу, і цей погляд, здавалося, торкався її серця, так вона його любила. Шепотіла слова кохання, цілувала його шию, за вухом, очі. Він же нічого не казав, увесь час тільки дивився на неї, гладив її по волоссю, усміхаючись, гойдаючись усередині неї ніжно, як у колисці, угору й униз, дбаючи, щоб не навалюватись на неї своєю вагою, тримаючись на ліктях, ледь торкаючись її шкіри. Маддалена ще раз глянула на нього.

— Дев'яносто!

Степ спустився, ледь торкнувся мармуру – і знову вгору, сильно та рішучо. Вона уявила себе під ним. Спалахнуло бажання. Почервоніла й опустила очі. Поклала назад до кишеньки пакетик із гумками, який повернула сусідка.

5

Поппі та його друзі стояли перед баром «Андзуїні», реготали й жартували, попиваючи пиво. Хтось їв червону піцу, яка ще парувала, облизував кутики, щоб томатний соус не витікав. Ще хтось курив. Кілька дівчат захоплено слухали якогось типа. Він забагато жестикулював, розповідаючи про сварку зі своїм шефом: його звільнили, але нарешті він відігрався за все. Побив усі пляшки вина в магазині, першу з яких – в особливий спосіб.

— Знаєте, що я зробив? Він мені так остогид, що замість заяви про звільнення я огрів його пляшкою по кумполу.

Усі засміялися. Деякі – грубо. Один із них, затятий курець, закашлявся, як навіжений. Тип, бачачи прихильність слухачів, продовжив:

— А він замість того, щоб виплатити мені вихідну допомогу, накатав на мене заяву в поліцію.

І засміявся першим, намагаючись таким чином підтримати цей свій не надто дотепний жарт.

Аннализа також була там. Увечері після того інциденту вона не подзвонила Стефано, ніколи його більше не шукала. Але це було несуттєво. Степ був не з тих, хто страждає на самоті. Вже минуло понад вісім місяців, і він нічого про тих людей не чув. Тож дещо занепокоївся і пішов їх шукати.

— Поппі, друже мій, як справи?

Поппі подивився на типа, що йшов йому назустріч. Усміхнувся, але було зрозуміло, що він не має зеленого поняття, хто це. Так, щось знайоме було – ці очі, цей колір волосся, ці риси обличчя, – але він не пам'ятав. Статурний, з великими руками та широкими грудьми. Степ, помітивши запитальний погляд Поппі, усміхнувся, намагаючись його заспокоїти.

– Сто років не бачились, еге ж? Як твої справи?

Степ дружно поклав руку на плече Поппі.

Сицилієць, Полло та Луконе, що були щасливі супроводжувати Степа, влізли у центр групи. Анналіза все ще усміхалася, коли зустрілася поглядом зі Степом. Вона єдина його впізнала. Усмішка повільно сповзла їй з обличчя. Степ відвів очі й присвятив цілковиту увагу своєму другові Поппі, який усе ще спантеличено дивився на нього.

– Вибач, я ніяк не можу пригадати...

– Як же так?! – Степ усміхнувся йому, все ще обіймаючи за плечі, ніби вони були двоє старих друзів, що давно не бачилися. – Мені сумно таке чути. Зачекай. – Раптом йому саянула чудова думка. – Можливо, ти згадаєш ось це.

Витягнув із кишені джинсів капелюшка. Поппі подивився на капелюшок, потім – на усміхнене обличчя осадкуватого типа, який тримав його в обіймах. Ці очі, це волосся. Ага, ну так. Це був той шмаркач, якого він колись віддухопелив.

– Курва!

Поппі спробував вивільнитися з-під рук Степа, але той блискавично схопив його за волосся, заблокувавши.

– Коротка пам'ять, га? Привіт, Поппі.

І, притягнувши його до себе, так жорстко вдарив головою, що розтрощив тому носа. Поппі нахилився, схопився за обличчя. Степ ударив ще раз, з усієї сили. Поппі майже відскочив назад, з брязкотом налетів на віконницю.

І тут Степ насів на нього; ще до того, як той упав, заблокував його, схопивши рукою за горло. Правим кулаком зарядив йому цілу купу ударів згори вниз, по лобі, розбивши брову та губу.

Відступив і, перш ніж Поппі упав, влупив йому кулаком прями́сінько в живіт, перекривши дихання.

Хтось із друзів Поппі спробував утрутитися, але Сицилієць їх одразу ж зупинив.

– Спокійно, видихай, стій тихо, зрозумів?

Поппі лежав на землі, Степ гамселив його по грудях, по животу. Поппі спробував згорнутися, закрити обличчя, але нога Степа була нещадною. Бив, де тільки знаходилося місце, потім почав місити його згори. Піднімав ногу і гатив підбором. Сухий сильний удар по вуху, яке тут-таки розірвалося й закривавило, по м'язах ніг, по боках, майже стрибаючи по ньому всією своєю вагою. Поппі вигинався при кожному ударі й нарешті проскімлив жалібно:

– Досить, досить, прошу тебе!

Викашлював кров'ю, яка збігала просто в горло, відплюював слину, яка звисала з губи. Степ зупинився. Відновив дихання, пострибавши, подивився на свого ворога на землі, нерухомого, переможеного. Потім різко розвернувся і кинувся на білявого хлопця позад себе. Це був той самий, що тоді тримав його ззаду. Ударив йому ліктем в обличчя, навалюючись усією своєю вагою. У типа випали три зуби. Два – на землю. Степ обперся колінами об його плечі. Заблокувавши його так, почав гамселити кулаками по обличчю. Потім схопив його за волосся, із силою почав гатити головою по землі. Раптом хлопця зупинили чийсь дужі руки. Це був Полло. Підняв його під пахви.

– Ну ж бо, Степе, годі, ходімо звідси, ти його добиваєш.

Сицилієць та Луконе також наблизились. Сицилієць уже мав на кілька проблем більше за інших.

– Ходімо, так буде краще. Бо, мабуть, якась падлюка вже покликала копів.

Степ відсапався, пройшовся півколом між друзками Поппі, які мовчки дивилися на нього.

– Гівнюки!

І плюнув в одного, що стояв з пляшкою кока-коли у руці, влучив в самісіньке обличчя. Пройшов перед Анналізою й всміхнувся їй. Вона несміливо всміхнулася у відповідь, не знаючи до ладу, як поводитись. Ледь ворухнула нижньою губою, тож вийшла якась дивна гримаса. Степ та інші заскочили на свої «Веспони» й поїхали геть. Луконе кермував, як божевільний, позаду сидів Сицилієць; горлали обидва – господарі дороги. Потім наблизились до Полло, позаду якого сидів Степ.

– Бляха, ти ту блондинку легко міг шпокнути... Вона була згодна.

– Передаєш куті меду, Луконе. От завжди тобі подавай все й одразу. Потихеньку, ні? Треба

вміти вичікувати. На все свій час.

Того вечора Степ пішов у гості до Анналізи, прислухавшись до поради Луконе. Вона шкодувала, що не подзвонила йому раніше, клялася, що їй дуже прикро, що вона насправді хотіла це зробити, але була страшенно, надзвичайно зайнята. У наступні дні Анналіза дзвонила йому багато разів. Але Степ був такий зайнятий, що не знайшов навіть часу відповісти на дзвінок.

6

Музика.

Дівчина, що мешкала неподалік, увімкнула «бумбокс»[19 - «Бумбокс» – магнітофон, який у 1980-х носили на одному плечі вулицями, слухаючи музику.]. «Кролик теж остогид». Малюк, уже напідпитку, заскочив на дашок і, танцюючи у своїх «кларксах»[20 - «Clarks» – англійське підприємство, що виробляє взуття.] на босу ногу, просякнутих потом і без шнурків, спробував зобразити брейк. Не вийшло.

– Яху-у-у-у! – сильно ляснув долонями. – Сто десять. Увага, ми наближаємося до рейтингу найбільш пітних. Під номером один у нас іде Сицилієць. Помітні плями поту під пахвами та на спині, він схожий на фонтан і тхне, мовби не використовує дезодорант. Може звести з розуму Дебору.

Блондинка з невміло окисленим волоссям – високо зав'язаною косою, поцяткованою відтінками жовтого та чорного, відгукнулася:

– Гей, Мал, стули свого писка!

– Оксфорд, у прекрасній відповідності до всього іншого.

Малюк, усе ще намагаючись танцювати, зробив ще один невдалий крок і показав їй сідниці. Цей жест зустріли схвальним свистом.

– Під номером два виступає Гак. Неймовірно! У нашому «хіт-пітняді» він піднімається зі страшною швидкістю. Не у сенсі відтискань, бо з цим, як ви можете помітити, має деякі проблемки. До речі... Сто одинадцять!

Степ, Гак та Сицилієць зробили неймовірні зусилля. Піднялися всі троє, виснажені, червоні та засапані.

– Як ви можете побачити, чудова футболка від «Ральф Лорен» змінила свій колір. Тепер його можна було б назвати полинялим зеленим або радше мокрим зеленим.

Малюк, вимахуючи кулаками біля грудей, головою вторував ритму нового шлягера, який ді-джей по радіо оголосив успіхом року. Зробив пірует і повів далі:

– Ви тільки подумайте, він так пітніє, що під пов'язкою вже утворилося щось типу басейну. І знаєте, хто там плаває?

– Ні, скажи нам!

Деякі з учасників, що вибули, разом зі своїми дівчатами закричали знизу:

– Хто?

Малюк зробив ще один пірует у ритм музики.

– Лонові воші Дебори.

І вказав на неї пальцем. Усі зареготали, як навіжені, окрім Дебори, яка підняла бляшанку і спробувала пожбурити в нього. Не влучила. Неонові бризки розсипалися за плечима Малюка.

– В яблучко!

Літера «Ш» з голубого пластику поблимає кілька разів, усе слабше, і згасла майже вся, залишивши одну закарлючку.

Малюк зробив жест рукою на кшталт «так не можна чинити», вихиляючись під музику, вказав на зірки на небі й знов почав танцювати – брутально, підстрибуючи та роблячи дивні гримаси ротом. Дотанцював до вивіски, ненавмисно зміненої непевною рукою Дебори. Усміхнувся й показав на новий напис: «ГИК». Йому не треба було повторювати двічі – відкрив рота й сунув туди пальці.

Його відрижка рознеслася по всій площі. Цей тваринний звук відлунював повсюди. Довгий, потужний, від якого відганяло пивом. Усім тим, що накопичилося в тілі Малюка. Потім, усе ще гикаючи, Малюк знову привітав подругу: «Привіт, Деборо».

Цього разу вона теж весело засміялася разом з іншими, похитуючи головою.

– Сто дванадцять! У той час, як ми тут розважаємося, пані та панове, є люди, які страждають. Але повернімося до нашого рейтингу. Останнім є, природно, Степ. Майже

ідеальний, волосся дещо розкуйовджене, хоча воно таке коротке, що цього й не помітно...

Малюк нахилився, щоб роздивитися його ближче, потім рвучко підвівся й закрив лице руками.

– Неймовірно, я бачив одну краплю поту, але я вас запевняю, що вона була одна-єдина!

Малюк викинув руки вгору, розставляючи ноги у рваному ритмі брейк-дансу. Зробив щось на кшталт шпагату, що піддало важкому випробуванню його джинси, і без того обдерті. Ризикований хрускіт суглобів змішався з тріскотом занадто натягнутих запошивок, але тут-таки обидва ці звуки зникли, перекриті іншим, набагато гучнішим і не позбавленим смороду.

– Неймовірно! Хтось перднув.

Уся група лускала зо сміху, у той час як дівчата гидливо презирнулися. Зітхаючи, вони похитали головами, не знайшовши у собі сміливості більш яскраво висловити свій осуд.

– Сто тринадцять! Увага, це приносить сто разів нещастя, ви витримаєте?

Степ опутився, відчуваючи, як ріже в очах. Кілька краплин поту скотилися скронями і розлилися по віях, ніби бридкі ліки для очей. Заплющив очі, відчув біль у плечах, напухлі передпліччя, пульсуючі вени. Подався уперед, а потім повільно знову піднявся. «Та-а-а-ак!» Степ подивився вбік. Сицилієць не відставав. Випростав руки, догнавши його. Гак піднявся останнім, напружуючись, йдучи вгору дещо косо, випростав спочатку праве передпліччя, потім ліве. Останнім ривком піднявся, обернувся до інших двох. Степ усміхнувся йому. Сицилієць глянув на нього із сумішшю ненависті, люті та втоми. Гак відповів ледь помітною і дещо затьмареною усмішкою.

– Сто вісімнадцять! Так!

Малюк, що дивився на них зблизька, високо підстрибнув.

– Ми досягли рекорду. Неймовірно: сто дев'ятнадцять! Знову вниз, нумо.

Знизу доносились голоси дівчат та хлопців, які програли – тільки вони могли по-справжньому оцінити ці повільні і відчайдушні піднімання-опускання. Кожен з них підбадьорював свого фаворита. Виходив безладний хор, який заповнював криками всю площу.

– Нумо, Степе! Ну ж бо, Сицилійцю! Уперед, Гаку!

Унизу всі плескали, радісно підбадьорюючи. Нагорі серця-суперники стражденно калатали

у різних ритмах.

Степ насилу піднявся. Сицилієць уже чекав на нього, посміхаючись, готовий знову опуститися.

Він таки мав неймовірну силу. Від того дня у спортзалі Степові так ніколи й не вдалося перемогти його. Але хто справді здивував, це був Гак. Він ніколи не доходив до такого рівня.

Гак був зайнятий своєю особистою боротьбою – з самим собою, своїми м'язами, своєю волею. Піднімався повільно, сантиметр за сантиметром, то праворуч, то ліворуч, щоб допомогти то одній, то другій руці.

Відколи це Гак носить пов'язку? Степ пригадав, як уперше його побачив. Він був на Теплицях, вони ганяли там разом задля задоволення. Степ зробив йому кілька компліментів.

– Маєш пречудовий мотоцикл. Жовтий колір бака – просто ураган. Хто тобі його фарбував?

– Пістоль.

І поїхав собі на своєму мотоциклі зі своєю пов'язкою. Пізніше Степ спитав у Полло:

– А що там за історія в Гака?

– Ну, хтось каже, що він чубився з якимось чуваком із Таленті[21 - Таленті – один зі спальних районів Рима, названий так за прізвиськом колишніх землевласників.], і той так врізав йому по лівому оку, що там вилетіла рогівка. Інші розповідають, що він мчав по окружній на мотоциклі, і йому влетіла бджола чи якась комаха в око, і що вона ще кілька днів жила й повзала поза оком. Потім здохла, але він не наважувався зробити операцію, щоб видалити її. Як на мене, правда в тому, що відколи він носить цю пов'язку, всі його шанують, дівчата тануть, котрась навіть іде з ним у ліжко, а головне – батько більше його не лупцює. Коротше, це типу талісман.

Степ усміхнувся. Полло та його оповідки. Вони завжди були якісь каламутні. Однак кілька днів по тому вони пішли до Нечупари їсти піцу. Вже видудлили чимало пива, коли влетіла бджола.

Гак почав ганятися за нею із газетою, бахаючи всюди, де б вона не сіла: по столиках інших клієнтів, по стінах, поряд з вікном, поки нарешті не вбив її просто на піці якогось небораки.

– Гівняні бджоли! – волав він. – Нев’ібенно вже мені осточортіли!

І сів на своє місце. Всі підняли келихи за його здоров’я. Тип поскаржився й замовив собі іншу піцу. Власник надав її безкоштовно. Краще заплатити за одну піцу, аніж ремонтувати піцерію, – виправдовувався він потім перед дружиною.

Дівчина з «бумбоксом» зробила голосніше. Музика розлилася площею. Уболівальники Гака горлали на всі легені:

– Нумо, Але, нумо, відтискай, ти зможеш!

Степ та Сицилієць мовчали. Дивилися кожен на свого друга-ворога, що піднімався, тремтячи та відсапуючись, сантиметр за сантиметром, мить за миттю, у той час як крики посилювались: «Але, Але, Але!..» Хор, що співав осанну. Здавалося, він надає Гакові сили, у той час як його обличчя через неймовірні зусилля ставало все червонішим та пітнішим. Волосся прилипло до лоба, канали гарячого поту спускалися по шиї, намочуючи сорочку. Степ глянув на нього. Гак розплющив очі. Також глянув.

Степ зробив невеликий порух головою, дружній жест: нумо, майже прошепотів. Гак зрозумів, потім, тремтячи, похитав головою. «Ні, я більше не можу». На хвилю застиг. Потім передпліччя йому підломилися. Він різко впав, устигнувши лише повернути голову. Бахнувся грудьми на мармур. Здрігнувся, потім завмер.

Тиша.

Знизу почулися вигуки розчарування. Музика здавалася Гакові далекою, перекрита його важким диханням. Обличчя приклеєне до мармуру. Він розплющив одне око, кліпнув і побачив те, що завдало йому найбільшого болю. Більше, ніж його забите підборіддя, ніж зболілі передпліччя, ніж утомлене серце. Ніби крізь туман, дещо матовий і молочний, він побачив, як суперники опустилися.

– Сто двадцять!

Опустилися швидко, уповільнюючись тільки наприкінці, до зіткнення з мармуром. Потім піднялися, відтискаючись із силою на руках, заганяючи туди, у передпліччя, все, що в них залишилось: гнів, гордість, волю. Всі ті речі, що його покинули.

Гак залишився нерухомим, випростаним на холодному мармурі, й насолоджувався цією крижаною поверхнею, свіжістю ночі, повільним відпочинком м’язів. Усвідомлював це почуття нормальності, власної звичайності, поразки. Тоді заплющив єдине око, яке міг заплющити.

– Сто двадцять один! Неймовірно, але наші двоє суперників продовжують у прекрасному

стилі. Нам дуже прикро за Гака, який показав чудовий спортивний результат, але ми мусимо продовжувати. Сто двадцять два!

Степ і Сицилієць піднялися швидко, ніби знайшли в собі нові сили, нову енергію. Знову опустилися.

– Сто двадцять три!

Ритм пришвидшився. Ніби розуміючи це, Малюк замовк.

– Сто двадцять чотири!

Вимовляв тільки цифри. Швидко. Чекаючи, щоб піднялися, перш ніж промовити наступну.

– Сто двадцять п'ять!

І знову вниз.

– Сто двадцять шість!

Степ ще дужче прискорився, важко видихаючи.

– Сто двадцять сім, двадцять вісім!

Опускався й знову піднімався, одразу ж. Сицилієць слідував за ним, напружуючись, червоніючи все дужче.

– Сто двадцять дев'ять, сто тридцять! Неймовірно, хлопці!

Ніхто більше не розмовляв. Унизу запала тиша.

– Сто тридцять один.

Тільки музика фоном.

– Сто тридцять два...

Сицилієць зупинився на півдорозі, потім почав кричати, ніби його щось розривало зсередини. Хрипкий лемент пораненого звіра.

Степ глянув на нього. Сицилієць ніби вкляк. Тремтів і хрипко кричав, але передпліччя не хотіли його чути. Тоді видав останній рев, як поранений звір, у якого вирвали шмат м'яса. І неможливо почав опускатися. Він програв. Група внизу закричала. Хтось відкрив

ще пиво.

– Та-а-а-ак, ось новий переможець, це Степ!

Малюк підійшов до нього з привітаннями, у той час як Сицилієць ліг на мармур і дивився на нього заздрісно. Але Степ залишився угорі, поглянув на хлопців унизу, що вітали його. Гак сидів поряд, обхопивши руками коліна, й усміхався. Сицилієць, лежачи переможено, повертався до тями.

Тоді Степ прийняв рішення. Розподілив добре вагу на руки, потім потроху перемістився праворуч, переносючи всього себе на цю руку. Потім повільно, дивлячись уперед, прикривши очі, підняв ліву.

Площа затихла, ніби цей жест був командою. Із радіо – майже знак долі – полилася пісня «Springsteen» – «I'm going down»[22 - Англійською – «я спускаюся»]. Степ усміхнувся, закрив ліву руку за спину і спустився на одній руці, кричачи.

Торкнувся мармуру, подивився на нього виряченими очима і потім знову піднявся, тремтячи та відтискаючи тільки правою – всією своєю силою, всією своєю люттю. Крик звільнення вирвався з його горла. Крик страждання та величч. Піднявся, волаючи: «Та-а-а-ак», тому що туди, куди не дісталася його сила, дісталася його воля. Залишився непорушним ось так, нахилений уперед, піднявши високе чоло, ніби статуя, що волає до темряви неба, до краси зірок.

– Яху-у-у-у-у! – закричав Малюк, як скажений.

На площі всі вибухнули цим криком, завели мотоцикли та «Веспи», загули клаксонами, репетуючи. Полло почав копати віконницю газетного кіоску.

Луконе пожбурих пляшку пива у вітрину. Вікна будівель довкола почали відчинятися. Заверещала далека сирена. Старенькі синьйори, вбрані в нічні сорочки, вийшли на балкони, стривожено вигукуючи: «Що коїться?» Хтось гримнув, щоб усі замовкли. Одна жінка, що вірила у законність, пригрозила викликати поліцію. І, ніби через якусь магію, усі мотоцикли почали рухатись. Полло, Луконе та інші застрибували на ходу, підскакуючи на сидлах, а з глушників виривався білий дим. Із гуркотом покотилися якісь бляшанки, дівчата поспішили додому. Маддалена почувалася ще дужче закоханою.

Сицилієць підійшов до Степа.

– Гарні змагання, еге ж?

– Непогані.

Інші мотоцикли також вишикувались, займаючи всю дорогу, анітрохи не переймаючись через машини, що сигналили їм, швидко проїжджаючи повз. Малюк підвівся на своєму подертому «Веспоне».

– Я дізнався, що нині свято на Кассії.

– Де?

– Номер 1130. Це житловий комплекс. Гайда?

– А нас пустять?

Малюк заспокоїв:

– Я знаю одну дівчину, яка буде там.

– Кого ж?

– Франческу.

– Тоді нас точно не пустять.

Регочучи, майже одночасно перемкнули передачі. Додаючи газу, повернули ліворуч. Кілька мотоциклів піднялися на задніх колесах, усі знехтували червоним. Потім завернули на Кассію на повній швидкості.

7

Тепла квартира, величезні вікна, що виходили на Олімпійський шлях. Гарні картини на стінах, напевне, Фантуцці. Чотири колонки в кутках вітальні. Музика огортала хлопців, що, теревенячи, відбивали ритм. Пальцями по келиху, ключами в кишені; ногою, підкидаючи вгору край штанів.

– Дані, овва, я тебе майже не впізнала.

– Що, і ти туди ж?

– Я кажу про вбрання, маеш чудовий вигляд, правда...

Даніела подивилась на свою спідницю, Джулія її вже бачила, просто на хвилюку забула.

– Джуліе!

– Ну, чого ти сердишся? Ти на вигляд як Бонопане – ота хабалка з третього «Б», що вже зранку приходить розмальована рум'янами...

– І як тобі вдається бути завжди такою милою, га?

– Саме тому ми подруги.

– Ніколи не називала себе твоєю подругою. Ти це зараз сама вигадала!

Джулія простягнула руки.

– Поцілуночок на примирення?

Даніела усміхнулася. Вже подалася до неї, аж тут побачила за її спиною Паломбі.

– Андреа! – Облишила щоку Джулії, сподіваючись рано чи пізно зустрітись з його губами. – Як справи?

Андреа подивився на неї. На якусь мить завагався.

– Добре, а у тебе?

Вони швидко поцілувались у щічку.

– Дуже добре.

Потім він пройшов уперед, щоб привітатися з якимись друзями. Джулія підійшла до неї, стала поряд і усміхнулася.

– Не переймайся, він лише веде світські бесіди.

Постояли так якийсь час, дивлячись на нього. Андреа поговорив з хлопцями, потім обернувся до Даніели, ще раз подивився на неї і вже тоді усміхнувся. Нарешті він усвідомив.

– Холера! Ти добряче переборщила. Він тебе взагалі не впізнав.

Бабі пройшла через залу. Кілька дівчат танцювали в колі. У кутку діджей-самоук, такий собі сурогат Джованотті[23 - Джованотті – сценічне ім'я Лоренцо Керубіні, італійського барда,

репера та дискжокея.], безуспішно намагався зобразити реп. Одна дівчина танцювала, як божевільна, підскакуючи то на одній нозі, то на другій, розмахуючи руками над головою.

Бабі похитала головою, усміхаючись.

– Палліно!

Дещо кругловида, з каштановим волоссям і дивним пасмом, що стирчало збоку, вона обернулася.

– Бабі, вау-у-у-у! – Підбігла до неї, поцілувала та обійняла, майже піднявши її. – Як справи?

– Чудово. Але ж ти казала, що не прийдеш!

– Так, я знаю, ми були на одній вечірці в Ольджаті, але ти й уявити не можеш, яка там нудьга! Я була там з Демою, і ми одразу ж утекли. І ось ми тут, хіба ти не рада?

– Жартуєш? Я просто щаслива. А ти підготувалася до уроку з латини? Зваж, що вона завтра тебе викликатиме, ти остання, щоб завершити коло опитувань.

– Так, знаю, я сьогодні після обіду трохи вчила, потім мала їхати з матір'ю до центру. Поглянь, я купила ось це, тобі подобається?

І, зробивши дивний пірует, радше рух балерини, аніж моделі, вона закрутила в повітрі кумедну яскраво-синю шовкову пачку.

– Дуже...

– Дема сказав, що вона мені личить...

– Ще б пак. Ти ж знаєш мою теорію?

– Знов про це? Та ми ж із ним просто давні друзі!

– А ти таки залиш мені мою теорію.

– Привіт, Бабі!

Хлопець із приязним обличчям, зі світлою шкірою та темними кучерями, підійшов до них.

– Привіт, Демо, як справи?

– Дуже добре. Ти бачила, яка гарна пачка у Палліні?

– Так. Не беручи до уваги мої теорії, вона їй справді дуже личить. – Бабі всміхнулася подрузі. – Піду привітаю Роберту, у неї ж день народження.

Відійшла. Дема подивився їй услід.

– Що вона хотіла сказати цією історією про теорії?

– А, нічого, ти ж її знаєш... Вона – жінка купи теорій і жодної практики, або майже жодної.

Палліна засміялася, потім пильніше глянула на Дему. Їхні погляди на якусь хвилю зустрілися. Будемо сподіватися, що цього разу вона не має рації.

– Ну ж бо, ходімо танцювати...

Палліна схопила його за руку й потягла до групи.

Кілька хлопців стояли перед столиком з канапками і розмовляли про майбутні футбольні переходи. Кожен сподівався на прихильність долі до своєї команди. Усі вони намагалися видати за зірок першої величини різних гравців із невимовними прізвищами – тим паче для напханих ротів. Кіко Бранделлі запустив руку під стос канапок. Пошукав у першому ряду, вже наполовину з'їденому, потім в іншому. Нічого не вдієш! Хтось уже знищив усі канапки з лососем. Вибрав канапку з грибами. Відкусив і в цю мить побачив Бабі, що проходила повз. Поклав надкушену канапку на край тарілки, накрив її паперовою серветкою із золотим ініціалом R, потім, проковтнувши шматок, що був уже в роті, попрямував до неї.

Бабі підійшла до дівчини, одягненої дуже елегантно.

– Привіт, Робі, з днем народження!

– О, Бабі, привіт!

Вони щиро розцілювалися.

– Тобі сподобався подарунок?

– Дуже гарний, справді. Саме те, що мені було потрібно.

– Ми це знали... Це була моя ідея. Зрештою, ти завжди запізнювалась на перші уроки, а ти ж не так далеко й мешкаєш.

– Та власне через це. Я завжди думаю, що встигну в останню мить, та замість цього знову

засинаю, а потім відчайдушно мчу на скутері. А завдяки вашому подарунку я завжди тепер прокидатимусь із радістю. Дякую.

– А що це було?

Бабі обернулася з усмішкою, але, побачивши його, змінилась на обличчі.

– Привіт, Кіко.

– Вони мені подарували чудовий радіобудильник.

– А, це дуже симпатично, справді.

– Знаеш, він також зробив мені прегарний подарунок.

– Справді? І який?

– Подушечку, всю в мереживах. Я вже поклала її на свою постіль.

– Будь обережною, він точно попросить тебе її випробувати.

І, силувано усміхнувшись Бранделлі, вона відійшла у бік тераси. Роберта подивилась на неї.

– Мені подушка дуже сподобалась. – Вона справді була б не проти випробувати її разом із ним. – Чесно!

Кіко усміхнувся їй.

– Я тобі вірю. Вибач...

– Але ж... скоро подадуть пасту... – прокричала вслід Роберта, намагаючись зупинити його.

На терасі – м'які крісла зі світлими подушками, вигаптуваними квітами, навіс з в'юнких рослин із лампами з розсіяним світлом, які були майстерно заховані між пагонами. Жасмин видирався нагору по штахетнику. Одна гілочка, молодша за інші, ще не досягла верхівки. Вона хиталась на вітрі, ворущачи свіжими листками, світлішими за інші, та крихітними схованими бруньками. Бабі пройшла кілька кроків по червоній теракоті. Свіжий вечірній вітер куйовдив їй волосся, гладив шкіру і залишав легенькі холодні мурашки. Куртка злегка напнулася під тиском вітру, притримувана правою кишенею, де лежали ключі від хати, важкі та численні, як її спроби отримати їх у батьків.

Поклала руки на край балкона. Прикрила очі й вдихнула цей свіжий аромат вечора. На грудях з'явилися дві маленькі позначки бажання.

– Що я можу зробити, щоб ти пробачила мені?

Бабі, внутрішньо усміхаючись, запнула на собі куртку.

– Радше так: чого ти не мав робити, якщо не хотів мене розсердити?

Кіко підійшов до неї, він також дивився перед собою.

– Нині така гарна ніч... Було б нерозумно гаяти її на сварки.

– Мені дуже подобаються сварки.

Бабі обернулася до нього.

– Я це помітив. Тоді, гадаю, я для тебе просто створений. Будемо пречудово сваритися...

– Але потім мені подобається також миритися. Ні, мені подобається насамперед це. Однак тебе, не знаю чому, у мене не виходить пробачити.

– Тому що ти розриваєшся. Тобі і хочеться бути зі мною, і не хочеться. Класика ж! Типова поведінка всіх жінок.

– Ось, оце «всіх» тебе і псує... – Бабі знову відвернулася. – Твій тон, до того ж, нестерпний. Ти переконаний, що «всі» жінки – біля твоїх ніг.

– Не те щоб я був переконаний. Це, на жаль, так і є. Мені це не подобається, але я нічого із цим не можу вдіяти. Приміром, ти жартувала щодо Роберти, але ж вона справді хотіла б випробувати ту подушку разом зі мною.

– Це безперечно. Але, як на те пішло, вона така, що випробувала б її з купою народу... Отже, вона не рахується.

– Я здаюся... Тобі сподобався той фільм?

– Якби ти мені його дав подивитись!

– Я вже сказав, що здаюся. Що ж, пошлю тобі касету з ним додому. Так ти його подивишся сама, без когось, хто б тобі надокучав. До речі, знаєш, що мені сказали?

– Що?

– Що набагато смачніше, коли він пахне вершками.

Бабі обернулася і, регочучи, спробувала вдарити його.

– Хряк!

Кіко зупинив її руку.

– Стій! Я пожартував. Мир?

Їхні обличчя були близько. Бабі подивилась в його очі: вони були дуже гарні, майже такі ж, як його усмішка.

– Мир, – здалася вона.

Кіко легко поцілував її в губи. Поцілунок став би глибшим, але Бабі відвернулася й знову поглянула на пейзаж.

– Яка розкішна ніч, подивися, який місяць!

Хлопець зітхнув і закотив очі.

Кілька легких хмарок повільно пливли в небесній блакиті. Пестили місяць, вбираючи саяво, подекуди світлішаючи, розфарбовуючи сріблом свої контури.

– Гарно, правда?

Кіко мовив просте «так», не намагаючись оцінити красу тієї ночі. Бабі подивилася вдалину. Будівлі, дахи, луки на краю міста, ряди високих піній, довга дорога, вогники машин, далекі шуми. Якби вона могла бачити краще, то помітила б хлопців, що наздоганяли одне одного, регочучи та гудячи в клаксони. Можливо, впізнала б того типа на мотоциклі. Це був той самий, що зупинився поряд із нею одного ранку, коли вона їхала до школи. Вони були ще занадто далеко, аби вона могла його впізнати. Однак швидко наближалися.

Кіко обійняв її та торкнувся волосся.

– Ти дуже гарна сьогодні.

– Сьогодні?

– Завжди.

– Оце вже краще.

Бабі дозволила йому поцілувати себе.

Унизу шістнадцятиклапанний «Гольф» темно-синього кольору заїхав на бруківку. Передній бампер скреготнув. З машини вискочив хлопець і навіть не глянув, чи не пошкодив чого.

– Ти впевнена, що це тут?

– Звісно!

Дівчина, яка вийшла разом з ним із машини, витягнула запрошення з чорної сумочки.

– Ось воно. «Роберта Міккі рада запросити...»

Проскочила решту тексту, щоб дістатися до адреси. Хлопець випередив її й одразу ж знайшов прізвище на домофоні.

– Ось. Міккі.

Натиснув кнопку. Почувся дивний звук, у той час як інші кнопки з прізвищами поблякли. Дівчина поклала своє запрошення назад у сумку.

– Так, це саме тут. Вулиця Кассія, 1130.

8

У тому ж місті, але в іншому місці.

Лисуватий гладкий офіціант в ідеальній білій уніформі сновигав між гостями. Ніс срібну тацю. Хтось брав із неї легкий ігристий коктейль зі шматочками фруктів. Хтось ставив на тацю порожню склянку. У величезних прозорих вікнах було видно ріку, що повільно текла між великими деревами та старовинними мостами. Офіціант поправив порожню склянку, яка щойно опинилась на таці, на її вінцях були сліди помади. Виразніші, ніж на інших склянках. Можна було чітко побачити, де саме відпила жінка і які у неї губи. Офіціант подумав, що було б цікаво впізнавати жінок за склянками, з яких вони пили. Еротичні цифрові відбитки. Так подумки розважаючись, дійшов до кухні, де швидко облишив свої фантазії «а-ля Шерлок Голмс». На нього тут-таки налетіла кухарка, звелівши негайно нести таці зі смажениною.

– Люба, ти маеш чудовий вигляд.

У вітальні жінка з надто яскраво пофарбованим волоссям обернулася до подруги й усміхнулася, підігруючи.

– Ти щось зробила?

– Так, знайшла собі коханця.

– Ах, справді? І хто він?

– Пластичний хірург.

Обидві засміялися. Потім, беручи смажений артишок, що, на свою біду, втрапив їй під руку, відкрила свій секрет.

– Я записалася до спортзалу Барбари Буше.

– Ой, правда? І як він?

– Казково! Ти мусиш піти туди.

– Обов'язково!

І, хоча їй кортіло спитати, у скільки ж воно обходиться за місяць, вирішила, що дізнається про це сама. Потім, сподіваючись на цифру, безперечно меншу за реальну, взяла смажену моцареллу й з'їла її з чистою совістю: адже скоро зможе зігнати зайві калорії.

По прекрасних килимах з геометричним візерунком рухались елегантні вечірні черевики. Дещо вище розрізи суконь демонстрували принади сірим костюмам, темнішим чи світлішим, але завжди поєднаним із бездоганною сорочкою. Ексклюзивні різноколірні краватки повідомляли більше, ніж ті прості розмови, які вели їхні господарі.

– Я купив «студію» для Алессандри на проспекті Паріолі.

– А ти знаєш, що дочка Бандіні виходить заміж?

– Де ти знайшла цю сукню?

– Тобі дуже личить цей колір волосся.

– Здається, у неї є інший.

– Так, цей останній фільм із Шоном Коннері мені дуже сподобався.

– Поб'ємось об заклад? Я поставлю на перемогу, а тобі залишу нічию та поразку.

Обличчя з макіяжем – ідеальним або ж занадто сильним, щоб приховати прихід мудрості й спогадів; та цілковито гладенькі обличчя, результат роботи сучасних електробритв та дорогих кремів після гоління, відповідали одні одним усміхнено.

– Знаеш, Алессандра вирішила відкрити нову студію графіки. Ну що ж, якщо вона цим хоче займатися... Звичайно, я б волів, щоб вона працювала разом зі мною.

– Так, я знаю нареченого, це син Симони Бертіллі. Ну, тієї, що одружилася з братом Паоли...

– Не скажу, бо інакше ти купиш собі таку саму...

– Мені все набридло, тож я пішла до Раффаеле із журналом, де бачила колір, що мені подобається, і сказала: «Ось, хочу цей».

– Я її розумію, він такий занудний. Достатньо подивитися, як він грає у джин.

– Я теж хотів на нього сходити, але ми тоді пішли до Джорджо та Данієли, які його вже бачили.

– Добре. Знаеш, що я тобі скажу? Поб'ємося на сто тисяч лір за кожний бал відриву наприкінці чемпіонату.

Трохи далі хтось на межі політичної фантастики розмірковував про ситуацію на Близькому Сході. Інший цитував невеликі уривки з останньої премії Стрега[24 - Тобто книжки, яка отримала премію Стрега – найпрестижнішу літературну премію Італії.], яку гортав час від часу у ліжку, потім забував на довгий час на шафці, а потім позичав другові, що був меншим інтелектуалом, зате більшим скнарою.

Клавдіо засміявся.

– Безперечно, Ферруччо – він такий. Я його знаю з дитинства, і він так і не змінився.

– А машина, з нею що сталося?

– Розбита. Непошкодженим залишився тільки телефон. Він з нього і подзвонив, щоб приїхали забрати.

Потім, слухаючи про мільйонні збитки, які зростали щоразу, коли хтось розповідав про цю фантазмагоричну дорожню пригоду, Клавдіо витягнув пачку «Мальборо» й закурив. Глибоко вдихнув дим, насолоджуючись. Це відчуття заповонило його, змусивши на мить забути про сердегу, який зіткнувся із Ферруччо. Тому типові пощастило набагато менше. Він не мав телефона в машині, а якби й мав, усе одно не зміг би ним скористатися. Можливо, потім, отримавши страхову премію, він міг би собі купити телефон, але з ким би він розмовляв? Дружина, на жаль, сиділа поряд із ним, а син...

– Якби вона була принаймні на сьомому місяці...

Даріо відзначався чорним гумором, але він усім дуже подобався, то ж і Клавдіо усміхнувся. Ще раз затягнувся і струсив попіл у попільничку, що стояла поряд.

– Гей, у тебе пречудова краватка.

– Дякую.

– Вона тобі дуже личить, правда.

Клавдіо з гордістю показав свою бордову краватку, а потім інстинктивно опустив цигарку і пошукав очима Рафаеллу. Роздивився навкруги, зустрівся поглядом з гостями, які щойно прибули, усміхнувся їм, вітаючись, потім, не знайшовши її, затягнувся ще раз, уже спокійніше.

– Дуже гарна, правда? Це подарунок Рафаелли.

Низенький столик зі слонової кістки, на ньому – оливки та фісташки у маленьких срібних полумисках. Витончена рука з добре доглянутими нігтями відкинула дві симетричні шкаралупки.

– Я хвилююся за дочку.

– Чому?

Рафаелла зуміла зобразити достатній інтерес, аби Марина продовжувала своє одкровення.

– Вона гуляє з одним нікчемою, неробою, який завжди вештається по вулицях.

– І як давно вони зустрічаються?

– Учора відсвяткували шість місяців. Я це дізналася від сина. Знаєш, що той зробив?

Рафаелла покинула фісташку, що ніяк не відкривалася. Тепер їй справді було цікаво.

– Ні, кажи.

– Він повів її у піцерію. Уявляєш? У піцерію на проспекті Вітторіо.

– Ну, ці хлопці ж ще не працюють, може, батьки...

– Так, але хтозна, що там за сім'я... Він притяг її дванадцять м'ятих, бридких, крихітних троянд, із тих, що в них одразу ж опадають пелюстки, щойно ти їх принесеш додому. Напевне, він їх купив на світлофорі. Тож я сьогодні вранці її спитала: «Глоріє, це що за жаж?» – «Мамо, навіть не думай їх викидати!» – «Та ні, що ти». Але коли вона повернулася зі школи, їх уже не було. Я сказала, що це зробила Зіуйя, наша філіппінка, то вона розкричалася, а потім вискочила з хати й дверима грюкнула.

– Щодо таких історій ти абсолютно не повинна їй протидіяти, бо інакше буде гірше, Глорія заноровиться. Дай їй спокій, воно саме все скінчиться. Якщо між ними така різниця... А потім вона повернулася?

– Ні, потелефонувала, що піде ночувати до Пірісті, тієї симпатичної дещо пишної білявки, дочки Джованни. Він – адміністратор у «Серфім», а вона зробила собі всюди пластику. Ну, зрозуміло, може собі дозволити.

– Правда? А так і не скажеш.

– Вони використовують оцю нову техніку, коли все натягується за вуха. І нічого не видно. Отже, вони можуть погуляти з Бабі? Я була б дуже рада.

– Та звичайно, жартуєш? Я скажу їй подзвонити.

Нарешті Рафаелла змогла добути фісташку, що була розкрита більше за інші. Фісташці довелося проміняти свою шкаралупу на її рот, хоча це й не був вигідний обмін.

– Філіппо? Рафаелла сказала, що вмовить Бабі залучити Глорію до свого кола друзів.

– А, дуже добре, дякую тобі.

Філіппо, моложавий чоловік зі свіжим обличчям, здавалося, також цікавився більше фісташками, аніж справами своєї дочки. Він нахилився уперед і взяв ту фісташку, яку Рафаелла вже була вибрала своєю наступною жертвою. Вона з підозрою подивилася за його вухами, шукаючи і в ньому знаки цієї несподіваної молодості.

– Привіт, Клавдію.

– Яка ти гарна!

Ідеальна усмішка, «дякую», легкий дотик – і вона зникла між гостями, несучи свою копицю волосся, пофарбовану хною за принаймні сто п'ятдесят тисяч лір. Вона це навмисно? Подумки він повільно зняв цю довгу сукню і спробував уявити собі білизну, яка була під нею, але раптом засумнівався, чи було там що уявляти? У цю мить він побачив, що до нього йде Рафаелла.

Клавдіо востаннє затягнувся цигаркою і швидко загасив її у попільничці.

– Скоро почнемо грати. Будь ласка, не роби так, як завжди. Я стараюся, виграю, а потім ми виходимо на нуль, тому що ти програв. Якщо тобі не йде карта, коли ти вже давно не робив джин, то стукай.

– А якщо буде андер?

– Стукай, коли ти внизу.

Клавдіо стримано усміхнувся.

– Так, люба, як скажеш.

Цигарки вона не помітила.

– До речі, я ж тебе просила не курити.

Помилився.

– Одна-одненька нічого ж не зробить...

– Одна чи десять... Мені неприємний сам запах.

Рафаелла відійшла у бік зеленого столу. Інші гості вже були на своїх місцях. Вона геть усе помічає. Сідаючи, Рафаелла зверхньо глянула на жінку з хною за сто п'ятдесят тисяч лір. На якусь хвилю Клавдіо злякався, що вона вміє читати думки.

– Ми тебе привітаємо завтра в обід.

– Але, мамо, залиштеся бодай на торт!

– На нас чекають Пентесті, ми не можемо не піти. Ну ж бо, Роберто, завтра ми будемо всі разом і відкриємо подарунки. Побачиш, що ми з татом для тебе приготували.

Дзвінок домофона перервав розмову.

– Гарзд, мамо, як хочеш.

Роберта, радісно збуджена у свої вісімнадцять років – свято проходило ідеально, – побігла до домофона.

– Я відповім! – кинула вона, випереджаючи типа, який проходив повз із тарілкою з гіркою маленьких піц і чомусь вирішив відповісти.

Батьки Роберти пройшли через залу.

– До побачення, хлопці й дівчата.

У відповідь прозвучало кілька вихованих «доброго вечора, синьйоро» та кілька більш фамільярних «па-па, Клавдіо». Якийсь хлопець, аж занадто вихований, порівняно з іншими, схопився з дивана, виструнчившись майже по-солдатськи. Матір подивилася на всіх разом, усміхаючись, і вийшла, кинувши загальне «розважайтеся» всім, вихованим і не дуже. Коли двері зачинилися, усі повернулися на свої місця і спробували, хто як міг, дослухатися до цієї поради.

– Яка Франческа?

– Джакоміні, блондинка така.

– Ага, то що їй передати?

– Нічого, відчиніть мені. Я її брат, маю залишити їй ключі.

Роберта натиснула на кнопку домофона, і потім, аби бути впевненою, що відчинила, натиснула ще раз. Пішла в кухню, взяла дві великі «кола-коли» з морозильника внизу. Вони були достатньо холодними. Вона підвелася, захряснула дверцята ногою й попрямувала до вітальні. Перетнулася з білявою дівчиною, яка розмовляла з хлопцем із нагеленим та зачесаним назад волоссям.

– Франческо, піднімається твій брат, ключі тобі несе.

– Ах... – це було все, що Франческа спромоглася відповісти. – Дякую.

І застигла з відкритим ротом. Нагелений хлопець дозволив собі злегка здивуватися.

– Франче, щось не так?

– Ні, все так, окрім того, що я єдина дитина.

Батьки Роберти, виходячи з під'їзду, наштовхнулись на групу збуджених хлопців, які, щасливо горлаючи, забігали на сходи з розмаху, перестрибуючи по три сходинок за раз і регочучи. Останній зупинився перед ними і зобразив щось на кшталт поклону. «Добрвечір». І теж утік.

Малюк завжди так розважався, глузуючи з усіх підряд.

– Що це за шибайголови?

– Хтозна... Може, друзі того, з другого поверху, Маріно. Він тільки з непотребом і знається.

Заспокоєні цим припущенням, вони попрямували до своєї «Теми» з телефоном.

– Ось, це тут.

Сицилієць та Гак першими прочитали табличку під кнопкою на четвертому поверсі.

– Міккі, ні?

Прибіг захеканий Малюк.

– Так, а чого ми не поїхали ліфтом?

– Він був зайнятий.

Цієї миті двері ліфта відчинилися і вийшли два типи, схожі між собою: окуляри, сині піджаки й темно-сірі шейкові штани. Один із них дозволив собі виділитися: його сорочка була голубою й картатою, а не однотонною, як в іншого. Маленька демонстрація ексцентричності, яку, однак, одразу ж знищувала його краватка: така само жахлива, як і двоє дівчат, що їх супроводжували. Ця четвірка одразу ж перервала свою дурнувату розмову.

– Очманіть, які монстри!

Малюк віддихався. Більш екстравагантний тип зі слабким «вибачте» дотягнувся до кнопки і подзвонив. Двері відчинилися майже миттєво.

– Привіт, Роберто.

– Альвізе, ти запізнюєшся!

Він був покараний цим іменем вже від хрещення[25 - Для сучасних італійців це ім'я звучить старомодно.].

– Марто, Джованно, заходьте.

Інші трое пройшли від сходового майданчика цим коридором мускулів.

– А це Джорджо.

Відрекомендував хлопця, який промовив дуже оригінальне «вітаю» і зайшов.

Роберта залишилась у дверях, дивлячись на групу цих дивних молодиків, м'язистих та розкуйовджених. «Вони вдягнені дещо кежуал», – подумала наївно.

– Чим я можу вам допомогти?

Малюк висунувся наперед:

– Я шукаю Франческу, я її брат.

Ніби за помахом чарівної палички Франческа з'явилась у дверях в супроводі нагеленого типа.

– І хто з вас є моїм братом?

– Я! – підніс руку Луконе.

Франческа ніколи не думала, що у неї є брат, принаймні такий. Або її мати мала роман з якимсь чудовиськом, або її тато брехав, коли заявляв про свої метр сімдесят зросту.

Полло також підняв руку.

– Я теж, ми близнюки, як у тому фільмі зі Шварценеггером. Він – той, що дурнуватий.

Усі зареготали.

– Ми теж брати, – загорлали інші, піднімаючи руки один за одним.

– Так, любімо одне одного.

Нагелений тип нічого не розумів. Про всяк випадок він нап'явив на обличчя вираз, що пасував до його волосся.

Франческа відвела Малюка убік.

– Як тобі тільки на гадку спало прийти з усіма цими, га?

Полло, усміхаючись, поправив на собі куртку, але результат був такий самий прикрий.

– Це свято скидається на поминки, ми бодай звеселимо його трішки, ну ж бо, Франче, не злися.

– Та хто злиться? Тільки заберіться звідси.

– Гей, Мал, мені остогидло, можна?

Сицилієць увійшов, не чекаючи, поки Франческа відсунеться від дверей.

До нагеленого нарешті дійшло. Непрошені гості. І з цим проблиском розуму він відійшов і змішався зі справжніми гостями у вітальні. Франческа спробувала їх затримати.

– Ні, Малюче, ні, ви не можете зайти.

– Вибачте, можна, вибачте...

Невідворотно, один за одним, вони увійшли всі: Гак, Луконе, Полло, Кролик, Степ та інші.

– Ну ж бо, Франче, не будь такою, побачиш, нічого не станеться.

Малюк узяв її за лікоть.

– Принаймні можеш сказати, що ти тут ні до чого, це все провина твого брата, який притяг із собою оцю всю галайстру...

Потім, ніби злякавшись, що зайде хтось чужий, зачинив за собою двері.

Якийсь час непрохані гості тинялися хатою маленькими групами.

Луконе та інші майже одразу змішалися зі справжніми гостями, або принаймні спробували.

Вони розсіялися вітальнею. Спочатку ні в кого не виникало питання, що ж це за типи у шкіряних куртках та джинсах.

Із дивними людьми вони знаються. Такою була найбільш поширена думка, і водночас найбільш секретна. У багатьох вона промайнула в голові, але не злетіла з жодних вуст.

Сицилієць та Гак у буквальному сенсі напали на буфет, напихаючись канапками із ковбасою, м'якими, із маслом, намащеним на верхню круглу частину булочки, – але не насолоджувались ними, а ковтали, не жуючи. Це було майже як змагання. А ще маленькі піци, інші канапки впереміш із тістечками та шоколадними цукерками. Зрештою Сицилієць заглитнувся. Гак ляскав його все сильніше по спині, останній стусан був таким сильним, що Сицилієць закашлявся, вихаркуючи шматки їжі на рештки буфету. Більшість гостей, що стояли поряд, одразу ж згадали про дієту. Малюк зареготав, як навіжений. Франческа по-справжньому захвилювалася.

Кролик кружляв вітальнею. Він здавався уважним антикваром, брав дрібні речі, підносив їх до очей, роздивлявся відтиски проби, і, якщо вони були срібні, клав до своєї кишені. Дуже скоро курці були змушені струшувати попіл просто у вазони.

Полло, як справжній професіонал, одразу ж кинувся на пошуки батьківської спальні. Знайшов. Вона була передбачливо зачинена на ключ. На два оберти, але ж ключі вони залишили у замковій щілині. Яка наївність. Полло відчинив двері. Сумки дівчат були рівненько покладені на ліжко. Почав відкривати їх, одну за одною, навіть не дуже поспішаючи.

Гаманці були майже всі повні, це було гарне свято, всі гості – високого польоту, щодо цього він не мав жодних зауважень. У коридорі Гак почав чіплятися до однієї з подруг Палліни, роблячи масні компліменти. Її хлопець, менш нагелений, ніж інші, спробував пояснити йому, що таке вихованість. Почав із ним сперечатися. Тут-таки отримав ляща, ще маснішого, аніж компліменти, які дісталися його дівчині. Гак не терпів нотацій. Його батько був адвокатом і любив промови принаймні так само, як його син ненавидів саму думку про вступ на юридичний.

Палліна, можливо, через схвильованість, зрозуміла, що в неї також проблеми, і збрехала, вибачившись перед іншими так:

– У мене потекла туш, піду до ванної підретушую.

Насправді підретушуватися радше годилося б тому хлопцеві, який пішов мовчки зі своєю дівчиною під лікоть та п'ятернею Гака, відпечатаною у нього на щоці.

По кутках кухні стояли дорогі побутові прилади. Пухова ковдра, занадто маленька, щоб її красти, смажилася у духовці. Вона зіщулилась і випустила з себе кілька гусячих пір'їн.

Вони могли бути задоволені: безперечно, їхня доля була такою ж, як і в створіння, якому вони колись належали.

Брудні кеди лежали на білому столі у центрі приміщення. Засохлі грудочки землі відпали від підошви, і любитель пазлів міг би реконструювати ту дивну французьку квітку, символ виробника. Дверцята холодильника були відкриті.

«Завжди зачиняйте холодильник, коли взяли те, що треба...» Так синьйора Міккі докоряла своїм дітям, коли вони занадто довго залишалися перед відчиненими дверцятами. Але, ймовірно, побачивши власника цих «адідасів» та його друга, синьйора Міккі не зважилася б вимовити взагалі ні звуку, просто мовчки вийшла б зі своєї обожнюваної кухні, залишивши їх так, з ногами на столі та тортом на вісімнадцятиріччя своєї дочки перед ними.

— Ні, я сам хочу їх задати.

— Курва, до чого тут ти? Торт знайшов я.

— Так, але свічки запалив я.

Гак із гордістю показав свою запальничку «Zippo». Сицилієць глянув на неї, потім усміхнувся.

— Але ти не врахував одну річ.

— Чого?

— Що скоро мій день народження.

Потужно дмухнув на торт, погасивши разом усі свічки. Зрозуміло, був не той день, і ще менше збігалася кількість свічок... Сицилієць був занадто дорослим як на вісімнадцять років, але він щасливо усміхнувся, як дитина, котра втратила передній зуб тому, що той був молочним, і його вирвала ниткою ніжна матуся, а не через добрячу зуботичку.

Гак відкрив «Zippo» і майже одночасно сухо клацнув великим пальцем, потім пройшовся вогником по всіх свічках, залишивши на кожній по маленькому вогнику.

— Бля, що ти робиш?

— А тепер я їх задму.

— Ні, так не годиться. На торт можна дмухати лише раз.

– Хто це вирішив?

– Я!

Сицилієць запустив свою куцопалу руку у вершки, руйнуючи ідеальну окружність вісімки з кількості років Роберти.

– Тоді ти гівнюк.

– Чому?

Сицилієць злизав вершки зі своїх брудних нігтів.

– Я ніколи в своєму житті не задмухував свічок.

– От же, бля, то загаси оті, що з твого боку.

– Ні, ти вже весь торт зруйнував, воно мене більше не гребе.

– Курва, замахав мене вже... Ось, хапай свій гівняний торт!

Вигукнувши це, Сицилієць пожертвував тими вершками, що ще залишалися йому в руці, й пожбунив їх у куртку Гака.

– Срака-мотика!

Гак також заграбастав жменю вершків з торта, намагаючись поцілити в друга. Але, хоча одне його око було вже заплющене, не зміг добре прицілитися, до того ж Сицилієць швидко ухилився. Тож Гак влучив в обличчя чорношкірій помічниці по господарству, яка саме входила. Можливо, у такому вигляді вона б менше страждала від расової дискримінації, але безперечно не могла більше віднести до вітальні торт, по який прийшла. Зрештою, торта вже практично й не було. Ті двоє припинили цю напівхолодну війну й вибухнули сміхом. Помічниця потягнулася по рушник, щоб витертися.

Полло кинув останню сумку на ліжко.

«Чорт забирай, яка скнарюга, – подумав він, – ну що це за сумка? Ти йдеш на свято такого рівня і маєш при собі лише десять штук. Та ти просто бідачка!»

Він підійшов до шафки під грубим старовинним дзеркалом навпроти ліжка. На ній стояла срібна скринька. Відкрив її. Щасливо усміхнувся, здибавши приймний сюрприз. Узав золоті ланцюжки та сережки. Присвиснув, уздрівши одне намисто, важче за інші та оздоблене камінням, – але краса його не врятувала, радше навпаки. Саме через це Полло запхав

його до кишені куртки ще швидше, ніж інші. Відкрив першу-ліпшу шухлядку, поцупив звідти ножички, срібну скриньку з пігулками і маленький червоний пакетик, ще не розпечатаний. Вирішив відкрити його пізніше. В інших шухлядках знайшов спідню білизну. Уявив собі матір іменинниці, вдягнену в оце все. Яка вона? Худорлява жінка, висока, з гарними грудьми, ще молода? Або ж така, що з роками розпливлася і тепер намагається замінити втрачену фігуру красою та елегантністю цих комплектів? Усміхнувся. Одне було ясно: ця синьйора перед його очима, напівгола, в едвабному бюстгальтері та трусах, не мала жодного золотого ланцюжка, бодай тому, що він украв їх геть усі. Залишив відкритою останню шухлядку, не переймаючись цим. Він уже збирався виходити, коли помітив сумку, що висіла на бильці стільця, завішена курткою. Узяв її. Це була гарна сумка, елегантна та важенька, з оздобленим наплічним ремінцем та двома шкіряними торочками. Вона мала бути добре споряджена, якщо господиня подбала про те, щоб її сховати. Полло почав розв'язувати вузол з торочок, проклинаючи свою дурну звичку гризти нігті. Можна потерпати від браку любові, або від браку грошей. Але ж не від одного й іншого одночасно. Нарешті розв'язав вузол. У цю мить двері відчинилися. Полло сховав сумку за спину. Усміхнена дівчина з темним волоссям спокійно увійшла до кімнати. Побачивши його, зупинилась.

– Зачини двері.

Палліна підкорилася. Полло витягнув сумку з-поза спини й почав ритися в ній. Палліна була заскочена. Полло помітив, що вона пильно дивилась на нього.

– Ну, можна дізнатись, чого тобі треба?

– Мою сумку.

– То чого чекаєш? Бери її, ні?

Полло вказав на ліжко, де юрилися вже спустошені сумки.

– Не можу.

– Чому?

– Один лихий тип тримає її в руках.

– Ах.

Полло усміхнувся. Пильніше подивився на дівчину. Вона була дуже симпатична, з чорним волоссям, одне пасмо якого стирчало, та гарними, трішки закопиленими губами. Звичайно, на ній була спідниця в колоніальному стилі. Полло знайшов гаманець, узяв його.

– Тримай... – Кинув їй сумку. – Достатньо попросити...

Палліна схопила сумку на льоту і також почала шукати щось усередині.

– Ти знаєш, що не можна ритися у сумках дівчат, тобі мама такого не казала?

– Ніколи не розмовляв зі своєю матір'ю. А от ти мала б поговорити про дещо зі своєю.

– Чому це?

– Ну, не повинно так бути, що вона дає тобі лише п'ятдесят штук.

– Це мої кишенькові гроші на тиждень.

Полло поклав банкноти до кишені.

– Були.

– То я сяду на дієту.

– Тоді я зробив тобі послугу.

– Кретин!

Палліна знайшла те, що шукала, поклала сумку.

– Потім, коли закінчиш, поклади мені гаманець назад. Дякую.

– Слухай, якщо ти сідаєш на дієту, то, може, завтра я тебе запрошу на піцу?

– Ні, дякую, коли плачу я, то хочу принаймні вільно вибирати, з ким мені йти.

Вона зробила крок до дверей.

– Гей, зачекай-но хвилику. – Полло підійшов до неї. – Що ти взяла?

Палліна сховала руку за спину.

– Нічого з того, що тебе цікавить.

Полло затиснув їй передпліччя.

– Агов, це я вирішую. Покажи.

– Ні, відпусти мене. Гроші ти ж узяв, ні? Чого тобі ще?

– Те, що у тебе в руці.

Полло спробував забрати в неї затиснуте. Палліна притислася грудьми до нього, відставивши якомога далі маленький кулачок.

– Відпусти мене, бо кричатиму.

– А я тебе по дупці наб'ю.

Полло нарешті дістав до її зап'ястка і потягнув до себе. Рішучо витягнув з-за дівочої спини маленький міцно стиснутий кулачок.

– Якщо ти мені його відкриєш, присягаюсь, я ніколи до тебе й слова не промовлю...

– Ой-йой, ми з тобою досі ніколи не розмовляли, то не помру й надалі...

Полло взяв маленьку м'яку руку дівчини і почав долонею відтискати її пальці. Палліна спробувала опиратися. Марно. Зі сльозами на очах вся відхилилась назад, щоб дати більше сили цим маленьким пальчикам.

– Прошу тебе, відпусти.

Полло продовжував розтискати, не слухаючи її. Зрештою, один за одним, пальці розтислися, відкриваючи свій секрет.

У руці Палліні була причина прищиків на її обличчі та набряклих грудей. Причина того нервового стану, який раз на місяць рано чи пізно вражає всіх молодих жінок, а якщо не приходять, то робить їх ще більш нервовими або ж мамами. Палліна стояла перед ним, мовчазна й пригнічена. Вона почувалася приниженою. Полло, сівши на ліжку, вибухнув гучним реготом.

– Тоді завтра ні, завтра я тебе не запрошу на вечерю. Бо що ми потім робитимемо? Анекдоти одне одному розповідатимемо?

– А, ні, це точно ні. Бо я не знаю таких масних, що змусили б тебе сміятися. А інших, упевнена, ти не зрозумієш.

– Егей, дівчинка показує зубки!

Полло був вражений.

– У будь-якому разі, гадаю, що я тебе вже достатньо розважила.

– Чому?

Палліна помасувала свої пальці. Полло це помітив.

– Ти зробив мені боляче, ти ж цього хотів?

– Та ну, вони ледь почервоніли, не перебільшуй, це скоро минеться.

– Я говорила не про руку.

І вийшла, перш ніж заплакати.

Полло залишився у кімнаті, не знаючи, що робити. Усе, що йому спало на думку, – це покласти гаманець на місце й погортати її записник. Звичайно, не віддати їй п'ятдесят штук.

Діджей, тип із дещо довшим, ніж в інших, волоссям – щоб підкреслити свою належність до артистичного світу, – пританцьовував вихилясами у ритм музики. Його руки рухалися туди-сюди по двох дисках, а поролонові навушники давали можливість попередньо прослуховувати музику, щоб не осоромитися, поставивши гостям щось не те. Малюк підійшов до нього.

– Гей, шефе, поставиш мені цю касету?

Ді-джей, прочитавши прохання по губах, узяв касету і поставив її у ближній приймач. Натиснув кілька кнопок, скеровуючи музику собі в навушники. Малюк стояв і дивився на нього, посміхаючись.

Ді-джей раптом аж на лиці змінився. Музика з касети полилась у навушники. Витримав заледве кілька секунд.

– Ти що, дурний? – зняв навушники й одразу ж вийняв касету. – Це ж «Антракс» – більшість тих, що тут, утечуть, а у решти волосся на голові заворушиться. Цією штукою інфаркт спричинити можна. Тримай. – Віддав йому касету. – Став це собі вдома, коли захочеш, щоб тобі стало зле.

– Насправді я це слухаю, щоб заснути.

Степ тинявся вечіркою, роззирався навкруги, неуважно слухав дурні розмови вісімнадцятирічних дівчат: дорогий одяг, побачений у вітрині; скутери, які не хочуть

купувати батьки; неймовірні кавалери, стовідсоткова невірність, марні надії.

Трохи вдалині, на тлі чудових картин та молодих представників здорового та багатого суспільства, рухалось щось, що контрастувало з цим усім. Це був Кролик. Їхні погляди перетнулися. Кролик усміхнувся у відповідь, на ходу цуплячи попільничку – саме в той момент, коли до неї тягнулася сигарета, яку занадто довго курили. Попіл, що до цього тримався в ідеальній вертикальній рівновазі, упав туди, де мить тому була попільничка. Курець утратив трохи свого гламуру в очах дівчини, з якою розмовляв. Кролик збагатів на ще одну срібну річ. Більше за всіх від цього постраждала скатертина.

Степ перетнув залу. Якесь дівчина розмовляла з подругою, сидячи на дивані. Вона мала чудові стрункі ноги, темні панчохи, що ідеально на ній сиділи, коротку спідницю, яка підкреслювала її принади; довге волосся прикривало їй обличчя. Її подруга, комплексуючи від порівняння, вибрала сірі штани.

Подруга помітила Степа; кинутий нею погляд не пройшов повз увагу дівчини з гарними ногами. Вона також обернулася. Волосся відкинулося за плечі, відкриваючи обличчя: нічого не вдієш, воно до краси ніг геть не дотягувало. Якби їхню красу змішати, то, мабуть, загальний результат був би кращим. Несправедливість природи. Степ усміхнувся цій абсурдній думці. Дівчата, думаючи, що це він так фліртує з ними, радісно презирнулися.

З вікна в глибині зали, яке виходило на терасу, подув вітерець. Фіранки трохи напнулися, а потім, коли вже опадали, під ними окреслились дві фігури. Було видно руки, які витягувались, намагаючись відкрити їх. Гарний та елегантно вбраний хлопець першим зміг знайти правильний отвір. Трохи пізніше поряд із ним з'явилась дівчина. Сміялася з цього маленького ускладнення. Місячне сяйво трохи підсвітило її сукню, на якусь мить зробивши прозорою.

Степ стояв і дивився на неї. Дівчина відкинула волосся, усміхаючись тому типові. Показала прегарні білі зуби. Навіть здалеку можна було відчувати насиченість цього погляду. Ці очі, блакитні, глибокі та чисті. Степ згадав її, їхню зустріч. Або ж правильніше буде сказати – їхню суперечку. Ті двоє сказали щось одне одному. Дівчина кивнула й рушила за хлопцем до столика з напоями. Степ раптом теж відчув спрагу.

Малюк повернувся до діджея разом з Луконе.

– Це – мій старший брат. Він теж любить «Антракс» і хотів би їх послухати. Просто зараз!

Луконе кинув важкий погляд на діджея. Той, хоча й не побачив найменшої схожості між цими двома, вирішив не дискутувати про міру їхньої спорідненості, і тим паче – про їхні музичні вподобання. Поставив касету Малюка в приймач, ставши уміть затятим фаном «Антракс».

Кіко Бранделлі вів Бабі через натовп гостей. Він ледь поклав долоню їй на спину, насолоджуючись легким ароматом. Бабі віталася з деякими гостями, які прийшли, поки вона була на терасі. Дійшли до столика з напоями. Раптом якийсь тип виріс просто перед нею. Це був Степ.

– Що ж, бачу, ти мене не послухалась, намагаєшся вирішити свої проблеми. – Він кивнув на Бранделлі. – Розумію, це лише перша спроба. Але хай буде. Зрештою, якщо ти не знайшла нічого ліпшого...

Бабі непевно глянула на нього. Вона його знала, але він їй не подобався. Чи так? Що було з цим типом?

Степ освіжив їй пам'ять.

– Я супроводжував тебе до школи кілька днів тому.

– Цього не може бути, до школи я завжди їжджу зі своїм батьком.

– Маєш рацію. Скажімо так, я їхав поряд з тобою. Почепився на твою машину.

Бабі згадала й глянула на нього заскочено.

– Бачу, що ти нарешті пригадала.

– Звичайно, ти – той тип, що наговорив купу маячні. Ти не змінився, еге ж?

– А чого б мені мінятися, я ідеальний.

Степ розвів руки, демонструючи фігуру.

Бабі подумала, що принаймні в цьому сенсі він має рацію. А от усе інше нікуди не годилося. Починаючи від одягу і завершуючи поведінкою.

– Бачиш, ти не заперечила.

– Та я навіть відповідати тобі не буду.

– Бабі, він тобі набрид?

У Бранделлі проскочила невдала думка, що треба втрутитися. Степ навіть не глянув на нього.

– Ні, Кіко, дякую.

– Ну, якщо я тобі не набрид, то я тобі подобаюсь...

– Ти мені цілковито байдужий. Ні, я б сказала, що мені з тобою трішки нудно, якщо бути точною.

Кіко спробував урвати цю бесіду, звернувшись до Бабі.

– Хочеш щось випити?

Замість неї відповів Степ.

– Так, дякую, налий мені кока-коли.

Кіко й вухом не повів.

– Бабі, ти чогось хочеш?

Степ уперше подивився на нього.

– Так, кока-коли, я вже тобі це казав, і швидше.

Кіко вкляк, дивлячись на нього і тримаючи склянку в руках.

– Швидше. Чи ти оглух, черв'яку?

– Облиш, – утруtilась Бабі, забираючи склянку з рук Кіко. – Я сама.

Музика «Антракс» заповнювала залу, багато хто припинив розмови.

– Бачиш, коли ти ввічлива, то набагато гарніша.

Бабі поставила на місце пляшку.

– Тримай, не розлий.

Дівчина вихлюпнула повну склянку кока-коли в обличчя Степові, замочивши його всього.

– Я ж тобі казала бути обережним, ти зовсім дитина, га? Навіть пити не вмієш.

Кіко зареготав. Степ так його штурхонував, що той налетів на низенький столик, перекинувши все, що стояло на ньому. Потім узявся за краєчки скартертини, на якій стояли напої. Потягнув, намагаючись наслідувати фокусників, але номер не вдався.

З десяток пляшок полетіли, перекидаючись, на ближні дивани та гостей. Кілька склянок розбилися. Степ обтер обличчя.

Бабі подивилась на нього з відразою.

– Ти просто тварина.

– Твоя правда, мені потрібен душ, я весь липкий. Це твоя провина, тож ти купатимешся зі мною.

Степ рвучко нахилився й, ухопивши Бабі за ноги попід колінами, закинув її собі на плече. Бабі пручалася, як скажена.

– Облиш мене! Допоможіть!

Ніхто з гостей не втручався. Бранделлі піднявся й спробував зупинити його. Степ вгativ йому стусана в живіт, і той влетів у групу гостей. Малюк реготав, як навіжений, танцював з Луконе й лупив по голові всіх, хто проходив повз. Хтось дав здачі. Поряд із діджеєм спалахнула бійка. Роберта зупинилася в дверях, з тривогою та жахом дивлячись на свою понівечену залу.

– Вибач, де тут ванна?

Роберта, навіть не здивувавшись цьому типові з дівчиною за плечима, показала йому напрямок.

– Там.

Степ подякував і подався туди. Підійшли Сицилієць та Гак, несучи яйця та помідори. Почали кидати їх, не розбираючи, в картини, стіни та гостей. Жбурляли з силою, так, щоб накоїти біди. Бранделлі підійшов до Роберти.

– Де тут телефон?

– Там.

Роберта вказала напрямок, протилежний ванній.

Вона почувалася регулювальницею, що намагається дати раду дорожньому руху, цьому жажливому хаосу, який діявся в її власній залі. На жаль, вона не мала повноважень, щоб усіх оштрафувати та вигнати.

Хтось, більш завбачливий чи більш боязкий за інших, підійшов розцілюватися з нею.

– Па-па, Роберто, з днем народження. Вибач, але ми вже підемо, добре?

– Там.

Вже у повному ступорі показала на вхідні двері, у які, якби вони не були її власними, вона дуже бажала б утекти.

– Припини, кажу тобі, облиш мене. Ти за це заплатиш...

– І хто ж мене покарає? Ота елегантна вішалка, яка мріє стати офіціантом?

Степ увійшов у ванну і прочинив розсувні матові двері душової kabіни. Бабі вчепилася руками в раму, намагаючись зупинити його.

– Ні! Допоможіть! На допомогу...

Степ відступив на крок, легко відчепив її руки.

Бабі вирішила змінити тактику. Спробувала бути люб'язною.

– Ну гаразд, пробач мені. Тепер постав мене на місце, будь ласка.

– Що значить «будь ласка»? Ти мені вихлюпнула кока-колу в обличчя, а тепер кажеш «будь ласка»?

– Гаразд, я не повинна була її вихлюпувати.

– Я знаю, що не повинна була.

Степ увійшов у душ і, пригнувшись, став під лійку.

– Шкоди вже завдано. Тепер я мушу прийняти душ, бо інакше ти потім скажеш, що я липкий.

– Та ні, до чого тут це.

Потужний струмінь ударив їй в обличчя.

– Кретин!

Бабі вигиналася, намагаючись сховатися від струменя, але Степ міцно тримав її.

– Відпусти мене, придурку, дай мені вийти!

– Що, надто гаряча?

Степ, не чекаючи відповіді, покрутив змішувач, який був просто у неї перед обличчям. Викрутив до кінця у бік синього кольору. Вода одразу ж стала холодною. Бабі закричала.

– Ось що потрібно: гарний крижаний душ, щоб трішки тебе заспокоїти. Ти ж знаєш, що це дуже корисно – крижані душі, які потім стають знову гарячими?

І викрутив змішувач на червоне. Від води пішла пара. Бабі закричала ще голосніше.

– Ой, пече! Закрий її, закрый!

– А бач, воно справді дуже корисне для здоров'я – розширює пори, покращує кровообіг, до мозку приливає більше крові, відтак людина краще мислить і розуміє, що слід добре поводитися з іншими... Бути чемною й наливати кока-колу, а не хлюпати її в обличчя.

У цей момент зайшов Малюк.

– Швидше, Степе, ходімо. Хтось викликав поліцію.

– Ти звідки знаєш?

– Чув. Я пішов туди почиститися, Луконе поцілів мені яйцем у лоба. І заскочив того типа біля телефона. Я чув це на власні вуха.

Степ вимкнув душ, потім поставив Бабі на підлогу. Малюк у цей час повідкривав шухлядки трюмо. Знайшов кілька каблучок та ланцюжків, вони були недорогими, але він усе ж запхав їх до кишені. Бабі з налиплим на обличчя волоссям, геть мокра, притулилася до стінки душової kabini й намагалась оговтатися. Степ зняв футболку. Взяв рушник і почав витиратися. Ідеальні блоки мускулів визирали з-під пелехатої тканини. Його шкіра, гладка та пружна, туго перекичувалась уздовж виступів м'язів.

Степ глянув на неї, усміхаючись.

– Тобі варто б витертися, бо застудишся.

Бабі відгорнула довге мокре волосся, що закривало обличчя. В її очах читалися гнів і рішучість. Степ удав, що злякався.

– Ой, нічого-нічого, я мовчу.

Продовжував витирати собі волосся. Бабі сиділа на підлозі. Мокра сукня стала прозорою, прилипла до її шкіри. Під тканиною у бузкові квіточки можна було розгледіти мереживо світлого бюстгальтера, мабуть, того ж кольору, що й вузькі трусики. Степ це помітив.

– Тобі потрібен рушник чи ні?

– Йди в дупу.

– Які слова! Як це вихована дівчина каже такі речі? Запам'ятай, що наступного разу, коли ми підемо в душ разом, я мушу помити тобі рота з милом. Ясно? Нагадай мені про це, гаразд?

Викрутив футболку і, зав'язавши її собі на стегнах, вийшов з ванної. Бабі провела його очима. На спині маленькі краплинки сповзали між жилами та блоками сильних і добре окреслених м'язів. Бабі схопила пляшку шампуню, що валялася на підлозі біля її ніг, і побжурила її йому в спину. Почувши шум, Степ інстинктивно пригнувся. Бабі у нього не влучила, хоча ці широкі плечі були легкою мішенню. Степ нахилився, підняв пластикову пляшку із намальованою на ній білявою дівчиною з довгим лискучим волоссям.

– Гей, я зрозумів, чого ти так розлютилась. Я забув помити тобі волосся. Добре, зараз повернуся, еге ж?

– Йди ти...! Навіть не думай...

Бабі швидко захряснула прозорі дверцята, зачинившись у душовій кабіні. Степ подивився на її маленькі долоньки, притиснуті до скла.

– Тримай-но!

Він закинув їй шампунь згори, через відкритий верх душової кабінки.

– Здається, ти хочеш помити волосся власноруч... Як і все інше... То нехай!

Потім із хуліганським сміхом вийшов з ванної.

При слові «поліція» в залі почалася паніка. Бійка одразу ж припинилася. Луконе, Сицилієць та Гак, які мали за плечима бурхливе минуле, першими добігли до дверей. Хтось із гостей залишився на підлозі в крові. Роберта забила в куточок і плакала. Хлопці дивились, як ті галабурдники виходили з дверей, вдягнуті в їхні пуховики, «Henry Lloyd» та інші дорогі куртки. Кролик пробіг, дивним чином сріблясто видзвонюючи, важчий, ніж зазвичай. За ним біг Полло, тихіший на бігу через те, що вміст його кишень робив менше шуму, зате приносив більше грошви. Кальмар вибіг у двері, за ним мчали Степ та Малюк. Скотилися вниз сходами, швидко, змушуючи тремтіти поруччя, за які вони хапалися на

поворотах. Перестрибуючи по кілька сходинок за раз, викидали ключі, знайдені в кишенях чужих курток. Перевертали дорогі вазони, живі прикраси елегантних сходових майданчиків. Дісталися до першого поверху. Сицилієць та Гак, горлаючи, гатили по поштових скриньках прямими точними ударами. Дверцята скриньок покривилися, скло розбилася. Покрали звідти купони на знижки на м'які засоби, які вони ніколи не куплять, та журнали, які навряд чи зрозуміли б, навіть якби й узялися їх читати. Луконе заволав від радості, думаючи, що справді виграв сто мільйонів лір. Полло вихопив у нього фальшиву листівку з рук.

– Ти маєш ключі фортуни?

– Ні.

– А магічний номер?

– Ні.

– Тоді ти ні біса не виграв. Максимум – срібний хрестик ціною в десять штук. Замало для такого єврея, як ти.

Усі засміялися не так через стереотипи, як тому, що Луконе справді ніколи ні за кого не платив. Потім, поцупивши кілька сидел і розбивши бардачки «Весп» у пошуках чогось кращого, та задовольнившись простою викруткою, вони зникли в темряві ночі.

10

«Біг». Рафаелла рішучим жестом виклала карти на зелене рядно, вдоволено дивлячись на свою суперницю. Напрочуд повільну жінку в потужних окулярах. Рафаелла терпіти її не могла. Жінка подивилась на свої карти, щоб зрозуміти, де можна приставити.

– Поклади їх, моя дорогенька...

Карти майже випали їй із рук. Рафаелла швидко ними заволоділа.

– Оцю ти приставляєш сюди, оцю сюди, а цю останню – сюди. А за всі ці ти платиш.

Швидко порахувала в голові, потім записала результат на папері. Підвелася і стала за спиною Клавдіо.

Практично вона заволоділа і його грою, і після кількох точних скидів переконала його стукати. Їхній компаньйон також зробив «джин». Рафаелла радісно записала рахунок. Якби не той «андер», що отримав Клавдіо, вони б зробили бліц і в другій партії. Узяла карти й почала їх швидко тасувати. Жінка в товстих окулярах відкрила першу карту. Жахливо повільно. Рафаеллі була неприємна сама думка про програш, не так через кількість пунктів – вони були помітно попереду, – як через те, що тоді їй довелося б здавати карти. Гравці за сусідніми столиками, що програвали вже доволі довго, вирішили помінятися місцями, звинувачуючи у своїй невдачі неотримані бонуси. Хтось інший забобонно поставив попільничку, щойно почищену господинею хати, на попереднє місце, праворуч від себе. Адвокат налив собі віскі точно до краєчків візерунка на склі. Слушний хід для того, щоб виграти, залишаючись більш-менш тверезим. Деякі пари, що видавалися більш закоханими за інших, обмінялися ніжним поцілунком перед тим, як знову взяти карти до рук. Насправді у цьому було більше магічного ритуалу, аніж щирих почуттів. Кілька пар вирішили піти, пославшись на те, що завтра рано вставати, або ж на дітей, які досі не повернулися з прогулянки. Насправді ж або він почувався не дуже добре, або їй вечірка здавалася нудною. Серед них були також Марина та Філіппо. Попрощалися зі всіма, подякували господині дому, брешучи про чудово проведений час. Філіппо мав занадто здоровий вигляд, аби подумати, що йому недавно було зле. Марина розцілювалася з Рафаеллою, потім з усмішкою, що тривала довше за звичну, нагадала про їхню секретну обіцянку щодо дочок.

Вулиці вночі здавалися спокійними. Непереконливо одягнені хлопці вичікували, вишукавшись у черги перед дискотеками. На дверях нещодавно відмиті типчики, які точно не успадкували вроджену елегантність, вибирали людей, вирішували, хто може зайти, а хто ні – роздавачі розваг або страждань, залежно від того, хто дужче любить штовханину, оцей людський потяг, що рухається поміж вогників та галасу.

Хвиля тих, хто щойно зайшов, віталася зі стрічними, виглядала, хто є і кого нема. Чоловіки зазирали на гарних жінок, які завжди належали комусь іншому, мріючи колись і собі засягнути таку високу, таку елегантну. Та задовольнялися котроюсь із зайвими кілограмами, яка зупиниться перекинутися слівцем, якщо пощастить. Якщо вдасться зійти з цього людського потягу, вирізнитися власним стилем. Здавалося, у всіх уже є пари. Де вони всі познайомилися колись раніше? Питання хлопців, що самотньо повертаються додому після більш чи менш добре проведеної ночі. Їм залишається тільки втішатися спортивним журналом, який щойно вийшов. Свіжі новини. Заяви. Ймовірні придбання. Знаменитий іноземний футболіст робить, що йому заманеться, і, як завжди, це йому сходить з рук. Продовжує сіяти дітей. Хтось інший, менш плідний, набирається хоробрості та купує порножурнальчик. Діти не робляться на самоті.

Жінка за кермом машини. На світлофорі дивиться просто перед собою. Чоловіки у сусідніх машинах сподіваються на цей останній погляд, усмішку, яка могла б урятувати невдалий вечір. Нічого не вдієш. Вона не налаштована на контакт.

Можливо, вона їх мала вже забагато і повертається задоволена додому після ночі кохання. Хоча ні, навряд: якщо її не супроводжують додому, то не така вже вона й кохана.

Зелене світло.

Усі рушають. Хтось розлучився цієї ночі, кохання минуло. Одне з двох плаче, але справжня проблема – що робить інше?

Хлопець та дівчина щойно зустрілися і вже пристрасно кохаються. Вони одне одного вибрали, познайомились, вивчили. Потім, подолавши страх та поклавшись на зовнішній вигляд, віддалились бажанню. Взаємна довіра щодо минулого, якого інший не знає. Вони кинулись у вир, дозволивши собі ніч пригод, гойдаючись серед свіжих простирадл, забувшись у пристрасті. Все це замкнене у бульбашці спокою.

«Швидка» проїхала десь далеко. Хтось переборщив з розвагами або припинив розважатися.

З під'їзду 1130 по Кассії вийшла групка гостей. Обговорювали події. Один із хлопців, здавалося, волів говорити більше за інших. Безперечно, він мав рацію, якщо судити з його роздутої губи, – але він трохи захопився, тому події у його викладі дещо змінилися, роздулись, як та губа.

Поставивши чимало дурнувятих запитань, поліція поїхала з дому Роберти. Єдина, хто щось знав, така собі Франческа, побачивши, що свято перетворюється на хаос, швидко втекла, забравши свою спустошену сумочку та імена винуватців.

У загальному безладі Паломбі та Данієла втекли разом з іншими гостями. Бабі, мокра як хлющ, випустила з поля зору свою сестру. Натомість Роберта знайшла пару шортів, які їй були до міри, та олімпійку старшого брата, в яку могла та загорнутися двічі.

– Тобі варто було б частіше так вдягатися на свята, ти чарівна.

– Кіко, ти ще маєш натхнення жартувати?

Двое вийшли з під'їзду.

– Я загубила свою сестру й занапастила сукню від Валентино. – Вона показала на елегантний целофановий пакет, ім'я на якому відрізнялося від того, що на сукні, але було так само знамените. – І мало цього: якщо я, повернувшись додому, потраплю на очі матері з мокрим волоссям, мені добряче перепаде.

Рукави олімпійки закривали її маленькі долоні. Бабі їх закотила, натягнувши аж до ліктів. Але вже за крок вони вперто повернулися на своє місце.

– Ось, це він.

З-поза контейнерів зі сміттям Малюк рішуче вказав на Кіко Бранделлі.

– Ти впевнений? – уточнив Степ.

– Абсолютно. Я чув це на власні вуха.

Степ упізнав дівчину, що йшла поряд із тим поганцем, хоча її маскарад був бездоганним. Не так просто забути жінку, яка так наполягала на тому, щоб піти разом з тобою в душ. Усміхнувся другові.

– Ходімо попередимо інших.

Бабі та Кіко звернули на доріжку.

– Скажи краще, чому ти не втрутився, коли той ідіот затяг мене до душу?

– Я не знав, я тоді пішов викликати поліцію.

– А, то це був ти?

– Так, адже ситуація загострювалась, усі товкли пики всім... Бачила, що вони зробили з губою Андреа Марінеллі?

– Так, бідолаха.

– Бідолаха? Та йому це за щастя. Хтозна, чого він зараз наплете. Сам-один проти всіх, герой вечора. Я його знаю як облупленого. Ось вона, тут.

Вони зупинились перед машиною. Поворотні фари заблимали, у той час як запобіжники піднялись синхронно. Це була звичайна сигналізація, хоча сама «BMW» була найновішої моделі. Кіко відчинив дверцята. Бабі подивилась на ідеальний салон, на темне дерево, на шкіряні сидіння.

– Тобі подобається?

– Дуже.

– Я взяв її для тебе. Знав, що проведжатиму тебе додому ввечері.

– Серйозно?

– Аякже! Насправді все було заплановано. Це я покликав ту зграю придурків. Уяви, увесь той безлад був створений тільки для того, щоб я міг залишитися наодинці з тобою.

– Ну, то тієї історії з душем можна було й уникнути, тоді принаймні одяг відповідав би ситуації.

Кіко засміявся, захряснув дверцята, обійшов довкола й сів у машину. Встромив ключі. Потужний мотор одразу ж завівся. У центрі панелі автоматично піднялось вічко, відкриваючи дорогу стереосистему, до цього сховану. Музика розлилась салоном – було чути кожен її тон, кожен високий та низький звук. Машина нечутно рушила.

– Зрештою, мені було навіть весело сьогодні. Якби не ці типи, то була б нудьга нуднезна.

– Не думаю, що Роберта поділяє цю думку. – Бабі чемно поставила целофановий пакет біля своїх ніг. – Вони їй хату зруйнували!

– Та ну, що там таке, якісь дрібні збитки. Їй доведеться почистити дивани та здати до хімчистки фіранки.

Раптовий гуркіт розірвав елегантну та гармонійну атмосферу в автівці.

– Що таке?

Бранделлі глянув у бокове дзеркало. Воно відобразило пику Луконе. Той реготав, як навіжений. Позаду нього Гак звівся в сідлі мотоцикла і ще раз сильно копнув машину.

– Це ті несамовиті! Швидше, газуй!

Кіко перемикнув передачі й прискорився. Легкі мотоцикли також розігналися і не відставали від нього. Бабі стривожено озирнулася. Вони всі були там, на своїх потужних мотоциклах – Кролик, Полло, Сицилієць, Гак, а посередині – Степ. Куртка на голому тілі напнулася, відкрилась, демонструючи торс. Степ їй усміхнувся. Бабі відвернулася.

– Кіко, мчімо звідси якнайшвидше, я боюся!

Кіко, не відповідаючи, продовжив кермувати, тиснучи на газ. Машина летіла вниз, по узвозу Кассії, у холоді ночі. Але мотоцикли не відставали. Кролик прискорився, Полло витягнув ногу й прямим ударом розбив задню фару. Сицилієць копнув ліві бокові дверцята позаду Кіко і геть їх пом'яв.

– Бля, вони мені її нівечать!

– Кіко, навіть не думай зупинятися, бо тоді знищать тебе.

– Ні, але я можу дещо їм сказати.

Натиснув електричну кнопку віконечка, відчинив його до половини.

– Слухайте, хлопці, – прокричав він, намагаючись зберегти спокій та не з'їхати з дороги, – це машина мого батька, і якщо...

Йому чвиркнули у самісіньке обличчя.

– Яху-у-у-у, влучив, сто пунктів!

Полло схопився на ноги позаду Кролика, піднявши руки вгору на знак перемоги.

Кіко у відчаї витерся замшевою хусточкою, дорожчою за рукавички Полло. Бабі з відразою подивилась на цей плювок, який ніяк не хотів стиратися з обличчя Кіко, потім натиснула електричну кнопку, закривши віконечко, перш ніж Полло примудриться поцілити у щось іще.

– Намагайся доїхати до центру, може, там поліція буде.

Кіко відкинув на задне сидіння хусточку і продовжив кермувати. Почулися ще звуки розбитих фар та зім'ятого заліза. «Кожен удар, – подумав він, – це сотні тисяч лір збитків та довжелезні скандали з батьком». Тоді, засліплений раптовою злістю, рвучко вивернув кермо. Машину занесло спочатку праворуч, відтак ліворуч, вона штовхнула мотоцикли. Сицилієць метнувся вбік, опинився на іншій смузі, на щастя, порожній. Кролик ударив по гальмах, щоб не вилетіти з дороги. Кіко зареготав майже в істериці.

– Вони хочуть війни? Добре, вони її отримають! Я їх усіх уколошкаю, розчавлю, як мишей!

Ще раз крутонув кермо, відкинувши машину праворуч. Бабі перелякано вчепилася в ручку дверцят. Степ, побачивши машину, що їде йому назустріч, звернув, одночасно перемкнувши передачі й загальмувавши. Мотоцикл плавно виїхав на центр дороги, позаду машини.

Кіко глянув у дзеркальце заднього виду. Група була позаду нього, близько, як і раніше.

– Ага, злякалися? Добре! А ось скуштуйте це!

Різно витиснув гальмо. Увімкнулася автоблокувальна система. Машина майже зупинилась. Ті мотоцикли, що були обабіч машини, обігнули її, з'їхавши убік. Малюк, який їхав якраз по центру, спробував загальмувати, але його «Веспоне» з гладкими колесами поїхав

поковзом і врізався в бампер. Малюк упав. Кіко рвонув з місця, витискаючи газ на повну. Мотоцикли, що опинились були перед машиною, від'їхали, злякавшись. Інші зупинилися допомогти пораненому другові.

– Бля, який сучий син!

Малюк підвівся, його штани звисали лахміттям на правому коліні.

– Погляньте лише сюди.

– Еге, з огляду на те, як ти летів, то ти неймовірний везунчик. Нічого тобі не сталося, тільки коліно подряпав.

– Та яке, курва, коліно, воно мене не гребе, той гівнюк порвав мені джинси «левайс», що я купив позавчора.

Усі засміялися, радісно та полегшено, завдяки другові, який не втратив життя і навіть бажання жартувати. Степ подивився на «BMW», що віддалялася по шосе. Між деревами, що тулилися одне до одного, вдалині швидко пропливали хмарки. Великий яскравий місяць висів на небі. Справді недосяжним був тільки він. Потім «BMW» звернула праворуч, на проспект Франча.

– Яху-у-у-у, я їх зробив, я їх нажухав, тих виплодків!

Кіко у захваті лупасив руками по керму. Знову зиркнув у дзеркальце. Тільки одна машина вдалині. Він заспокоївся.

– Гівнюки, гівнюки! – Підскочив на сидінні. – У мене все вийшло!

Потім згадав про Бабі, що сиділа поруч.

– Як ти? – знову набув серйозного вигляду, стривожено подивившись на неї.

– Вже краще, дякую. – Бабі відчепилася від ручки дверцят і сіла нормально. – Тепер я хочу дістатися додому.

Кіко перемкнув передачу й повернув праворуч, униз узвозом.

– Я негайно відвезу тебе.

Зупинився на хвилюк перед знаком «стоп», потім рушив у напрямку мосту Мільвіо. Кіко ще раз глянув на Бабі: мокре волосся розкидане по плечах, блакитні очі все ще трішки налякані.

– Мені прикро через те, що сталося. Ти дуже злякалася?

– Добряче.

– Хочеш чогось випити?

– Ні, дякую.

– Я, однак, мушу зупинитися на хвилику.

– Як хочеш.

Кіко розвернув машину. Зупинив її перед фонтанчиком якраз навпроти церкви, плюснув собі водою в обличчя, змиваючи останні краплі слини Полло. Потім підставив ще мокре обличчя свіжому вітру ночі, розслабився. Коли розплющив очі, довелося подивитися у вічі реальності. Його машина, чи б то пак машина його батька...

– Срака-байрака! – прошепотів сам до себе і з удаваною байдужістю обійшов довкола неї, оцінюючи збитки та витягаючи друзки розбитих фар, що хиталися. Дверцята були всі зім'яті, боки подряпані. Подекуди злущилась металізована фарба. Спробував подумки прикинути збитки. Десь два мільйони. Якби він пішов на ту телепрограму, де учасники мають вгадати правильну ціну, то його не взяли б навіть глядачем у залу. Це було дуже далеко від рахунку, який би йому виставив будь-який реальний ремонтник, більш-менш чесний чи крадійкуватий.

Спробував удати, що не впав у відчай. Насправді впав, ще й як. Його батько був схиблений на машинах, особливо на цій, зважаючи на те, скільки він змушений був чекати, перш ніж її отримати. Майже стільки ж, скільки й сам Кіко чекав у той вечір у своїй кімнаті, перш ніж наважився попросити її в нього. Дуже силовано усміхнувся до Бабі.

– Ну, треба трішки її привести до ладу, тут дещо подряпалось.

Не встиг договорити. Темно-синій мотоцикл із вимкненими фарами, який досі іхав назирці за ним, із гуркотом зупинився за крок від нього. Кіко не встиг обернутися, як його відкинуло потужним ударом на капот. До кошторису додалося ще з пів мільйона лір. Степ насів на нього всією вагою, почав гамселити по обличчю.

Губи одразу ж скривавились.

– Допоможіть! Допоможіть!

– Так ти наступного разу навчишся тримати язика за зубами, черв'яку, падлюко, гівнюку!

І знову злива стусанів, знову удар об капот і ще більше збитків. Тепер батькові доведеться платити не тільки ремонтникові, а й стоматологові для сина.

Бабі вискочила з машини і розлючено почала частувати Степа кулаками та стусанами.

– Відпусти його, сволото! Припини!

Степ розвернувся й відштовхнув її. Бабі поточилася, перечепилася об бордюр і, втративши рівновагу, впала. Степ якусь мить дивився на неї. Кіко скористався цією паузою. Він підвівся з капота і, струшуючи головою, щоб оговтатись, спробував влізти у машину. Але Степ був спритніший за нього.

Сильно штурхонув дверцята, заблокувавши його. Кіко заволав від болю. Степ продовжив лупасити його. Кіко спробував захистити голову, як тільки міг, прикриваючи скроні та вуха, але Степ бив ззаду, невмолимо, гатив по потилиці, по вилицях, по щелепах. Щоразу, коли долоні Кіко відкривали якесь місце, щоб закрити інше, щойно забите, удари Степа, точні та сильні, сипалися саме туди. Кіко кричав від болю, безсилий, затиснений між дверцятами та машиною. Бабі болісно підвелася. Теж почала кричати, кличучи на допомогу. У цю мить під'їхала машина. Це були синьйори Аккадо.

– Філіппо, дивися! Що тут таке? Та це ж Бабі, дочка Рафаелли!

Філіппо загальмував і вийшов з машини, залишивши дверцята відчиненими. Бабі побігла йому назустріч, кричучи:

– Розбороніть їх, швидше, бо вони повбивають один одного!

Щоправда, ситуація не зовсім відповідала цьому описові.

– Стій, відпусти його!

Філіппо кинувся на Степа, заблокувавши його ззаду. Обхопив його, відтягуючи від дверцят. Кіко, нарешті звільнений від цих лещат, помасував собі груди, а потім, наляканий, скочив у машину й помчав геть на повній швидкості. Утік.

Степ пручався, намагаючись звільнитися від «обіймів» синьйора Аккадо, потім нахилився й потужно відкинув голову назад. Ударив того в самісіньке обличчя. Окуляри синьйора Аккадо полетіли геть, розбившись, а з носа заюшила кров. Філіппо захитався, тримаючи руки біля носа. Раптово знову короткозорий, він майже плакав, затьмарений болем. Марина кинулася на допомогу чоловікові.

– Злочинець, халамидник! Не наближайся, не смій до нього торкатися!

Та хто б його торкався! Хто взагалі чекав, що той навіжений, що напав на нього ззаду, виявиться дідуганом. Степ мовчки дивився на жінку, що продовжувала репетувати.

– Зрозумів, наволоч? Я це так не залишу!

Марина допомогла чоловікові залізти до машини, потім завела її і від'їхала не без труднощів. Синьйора Аккадо майже ніколи не сідала за кермо, окрім виняткових випадків. Цей був саме такий. Нечасто ставалося, щоб її чоловіка били головою на вулиці.

Філіппо поглянув на свою закривавлену долоню, потім ледь торкнувся кінчика носа. Його пронизав гострий біль, зі сльозами на очах він закинув голову. Дивився на стелю, дихаючи ротом. Його ніс – єдине, що було ідеальним. Тепер бразильському хірургові доведеться зайнятися і ним. Чоловік застогнав, можливо, також і через цю думку. Марина занепокоєно глянула на нього, а потім, налягаючи обома плечима на кермо, повернула праворуч. Машина непевно в'їхала на набережну Тибру.

Бабі стала перед Степом.

– Ти тварина, ти чудовисько, ти мені огидний! Ти не поважаєш ніщо і нікого.

Він подивився на неї з усмішкою. Бабі струснула головою.

– Не прикидайся дурником, подивись, яка в тебе ідіотська пика.

– Можна дізнатися, чого тобі від мене треба?

– Нічого, я не можу нічого бажати, бо що можна хотіти від тварини? Ти вдарив людину, чоловіка, старшого за тебе.

– По-перше, це він на мене накинувся, по-друге, звідки, бля, я знав, що він старший? По-третє, тим гірше для нього, займався б своїми справами.

– Ось як? Тобто тому, хто займається не тільки своїми справами, ти розбиваєш обличчя, б'єш його головою! Він навіть в окулярах був, дивись...

Вона зібрала уламки.

– Ти їх йому розбив! Задоволений тепер? Ти знаєш, що це кримінальний злочин – бити того, хто носить окуляри?

– Знову ця бридня? Я цю дурню все життя чую. Хто тобі сказав таке про окуляри?

Степ пішов до свого мотоцикла, сів на нього.

– Це точно запустила якась наволоч в окулярах, яка боїться, що її поскубуть, і власне через це вона носить окуляри й розповідає маячню.

Степ завів мотоцикл. На якусь мить передня фара освітила Бабі. Вона прикрила очі. Степ увімкнув першу передачу.

– Ну, бувай.

Бабі роззирнулась довкола. Ніхто повз не проїжджав. Площа була безлюдна.

– Як це «бувай»?

– Ну, якщо хочеш, тоді не бувай.

Бабі приречено видихнула.

– А я, як я повернуся додому?

– Та звідки я це, бля, знаю? Ти могла попросити твого друга супроводити тебе, ні?

– Не можу, ти його побив і примусив утекти.

– Ах, ну тобто це моя провина.

– А чия ж? Так, дай мені сісти позаду.

Бабі підійшла до мотоцикла і вже підняла ногу, щоб сісти позаду. Степ злегка відпустив зчеплення. Мотоцикл трохи посунувся. Бабі зиркнула на хлопця. Степ обернувся до неї, відповів на її погляд. Бабі знову спробувала залізти, але Степ був швидшим за неї і знову подався вперед.

– Ну ж бо, зупинись. Ти що, ідіот?

– Е, ні, дорогенька. Я ж тварина, чудовисько, я викликаю у тебе відразу – і ти хочеш сісти позад мене? Позад того, хто не поважає нікого і нічого? Е, ні, це занадто легко. Треба бути послідовними у цьому світі, послідовними. – Степ дивився на неї серйозно, обличчя у нього було нахабне. – Хіба можна, щоб такий тип тебе підвозив?

Бабі прикрила очі, цього разу від ненависті, що нуртувала всередині. Потім рішуче пішла вулицею Фарнезіні.

– Я маю рацію чи ні?

Бабі не відповіла. Степ засміявся, потім наздогнав її. Їхав поряд на мотоциклі.

– Зрозумій, я ж це роблю для тебе. Потім тобі буде прикро, що ти пішла на компроміс. Краще залишатися при своїй думці. Я чудовисько, і ти йдеш пішки аж додому. Згодна?

Бабі не відповіла, перейшла на інший бік дороги, дивлячись просто перед собою. Зайшла на тротуар. Степ зробив те саме. Він піднявся на педалях, щоб пом'якшити удар.

– Звичайно...

Він продовжував їхати поряд із нею з її швидкістю.

– ...якщо ти попросиш у мене вибачення, забереш назад усі свої слова і скажеш, що помилилася... Тоді нема проблем... Я можу тебе підвезти, бо тоді все послідовно.

Бабі знову перейшла на інший бік дороги. Степ – за нею. Піднявся на сідлі мотоцикла, спускаючись з тротуару. Додав швидкості, наздоганяючи її, однією рукою потягнув її за олімпійку:

– Ну? Це просто, повторюй за мною: прошу вибачити...

Бабі відштовхнула його ліктем, вивільнилася й побігла.

– Гей, ну що це за манери?

Степ додав швидкості й скоро знову її наздогнав.

– Ти що, хочеш до самого дому пішки йти? До річч, а де ти живеш? Далеко? Ага, я зрозумів, ти хочеш схуднути. Так, справді, маєш рацію, це було зовсім нелегко – нести тебе на руках у душ.

Він об'їхав її, усміхаючись.

– І зрештою, якщо ми з тобою будемо робити інші речі, тобі краще скинути пару кілограмчиків, я ж не можу щодня так трудитися, га? Атож, я вже тебе розкусив. Ти з тих, кому подобається бути зверху, правильно? Тоді точно маєш схуднути, бо інакше ти мене розчавиш.

Бабі не витримала. Схопила пляшку, що стирчала зі смітника, прикріпленого до стовпа, і пожбурила в нього, намагаючись поцілити. Степ рвучко загальмував і відхилився. Пляшка пролетіла близько над його головою, а мотоцикл заглух і почав завалюватись набік. Степ із

силою смикнув за кермо, зупинивши його ще до того, як він торкнувся б землі. Бабі побігла швидше. Степ згаяв трохи часу, щоб знову завести мотоцикл, йому зсунулася кнопка RUN/OFF.

З бокової вулички саме в цей момент виїхав якийсь жлоб на «Гольфі» старої моделі. Фальшиві написи на боках кричали про «турбо», якого насправді не було. Позаду, як завжди, два пластикові кролики марно намагалися розмножитися. Жлоб побачив Бабі, що бігла сама. Під'їхав до неї.

– Гей, красуне, хочеш, підвезу?

– Гей, бридкий гівнюче, хочеш, розіб'ю тобі пику?

Тип зиркнув на Степа, який раптово вигулькнув між ними. Зрозумів, що тут швидше дістанеш прочухана, аніж дівку. Поїхав геть, хитаючи головою ніби на знак обурення. Підняв праву руку, напускаючи на себе бозна-який поважний вид. Хотів здаватися вищим за цю ситуацію. Що завгодно – тільки б не визнати, що дав маху. Степ глянув йому вслід, потім обігнав Бабі й перетнув їй дорогу.

– Годі, залізай.

Вона спробувала його обійти. Степ притиснув її до стіни. Бабі спробувала пройти позаду. Степ ухопив її за олімпійку.

– Я сказав: сідай!

Сердито потягнув її до себе. Бабі перелякано відсахнулася. Він поглянув у ці блакитні очі, ясні й глибокі, що злякано дивились на нього. Повільно відпустив її, потім усміхнувся.

– Ну ж бо, я проведу тебе додому, бо інакше вийде, що я сьогодні пересварюся з половиною світу.

Мовчки, не кажучи нічого, крім своєї адреси, сіла позад нього. Мотоцикл рвонув з місця. Бабі відкинуло назад. Інстинктивно обійняла його. Її руки проти волі опинилися під його курткою, напнутою вітром. Його шкіра була свіжою, тіло – гарячим посеред холоду ночі. Бабі відчула, як під її пальцями перекочуються скульптурні м'язи. Вони ідеально вигравали при кожному найменшому русі. Вітер пробігав по її щоках, мокре волосся закручувалося вихорами в повітрі. Мотоцикл нахилився, вона обійняла його ще міцніше і заплющила очі. Серце її почало битися дужче. Вона спитала себе, чи причиною був тільки страх. Почула шум машин. Вони виїхали на більшу дорогу, тут було не так холодно; вона вмостила ще щоким на його спині, заколисуючись цими підйомами та спусками, цим потужним ревінням, яке чула під собою. Нахилилася разом із ним, не опираючись, а потім – знову вгору, відчуючи більше вітру. Вони мчали все швидше, проскакуючи між машинами,

перемикаючи передачі – угору, далі вгору, узвозом. І більше нічого. Тиша.

– Авжеж, я провів би так цілу ніч, ні, навіть пішов би далі, вглиб, не знаю, може, знайшов би інші пози!

Бабі розплющила очі й упізнала замкнені магазини довкола, ті самі, що вона бачила щодня ось уже шість років, відколи переїхала сюди. Злізла з мотоцикла. Степ глибоко видихнув.

– Слава Богу, ти мене мало не роздушила.

– Вибач, я налякалась, я ще ніколи не їздила ззаду на мотоциклі!

– Завжди буває перший раз, у всьому.

Степ усміхнувся.

– До речі, я сподіваюся, що...

У цю мить біля них загальмував «мерседес». Рафаелла вискочила з машини. Вона не йняла віри своїм очам.

– Бабі, я тобі тисячу разів казала, що не хочу, аби ти їздила ззаду на мотоциклах. І чого це у тебе мокре волосся?

– Але... насправді...

– Синьоро, зачекайте, я поясню. Я не хотів її підвозити, правда? Скажи своїй матері, що я не хотів. Однак вона дуже наполягала... А все тому, що її кавалер на прегарній, але дуже побитій «BMW» просто втік.

– Як це втік?

– Так, і залишив її на дорозі! Подумайте тільки, який тип!

– Абсурд якийсь.

– Власне! Але я йому вчитав за це, еге ж, синьоро, я йому дорікнув за це, не хвилюйтеся.

Степ глянув на Бабі.

– Правда ж, Бабі?

Потім так, щоб почула тільки вона:

– Мені подобається твоє ім'я.

– Мамо, слухай, облиш, га? Ми потім про це поговоримо.

Клавдіо відкрив автоматичне віконечко.

– Привіт, Бабі.

– Привіт, тату.

Степ також привітався.

– Добрий вечір!

Його смішили ці дивні сімейні збори.

Рафаелла ж була зовсім не налаштована на жарти.

– Чому ти як опудало? Де моя сукня від Валентино?

Бабі підняла руку, показуючи целофановий пакет.

– Ось тут.

– А твоя сестра? Я можу дізнатися, де ти її залишила?

У цей момент під'їхала і Даніела. Вийшла з машини разом із Паломбі, який її супроводжував.

– Привіт, ма...

Не встигла закінчити фразу. Рафаелла вліпила їй ляща.

– Так ти знатимеш, як повертатися без сестри.

– Мамо, ти не знаєш, що трапилося. Прийшли непрохані і...

– Замовкни!

Даніела мовчки потерла щоку. Паломбі, виконуючи наказ Рафаелли, сів у машину й поїхав.

Степ завів мотоцикл. Підійшов до Бабі.

– Тепер я розумію, чому в тебе такий характерець. Це не твоя провина, це спадкове.

Потім перемкнув на першу і з зухвалим «до побачення» розчинився в темряві.

Бабі та Даніела сіли в машину. «Мерседес» заїхав до житлового комплексу. Фьоре розважився набагато більше, спостерігаючи події останніх п'яти хвилин, аніж продивившись усі програми «Фантастико»[26 - «Fanstastico» – розважальна програма на італійському телебаченні, яка йшла по суботах у вечірній прайм-тайм з 1979 по 1992 рік.]. Пізніше, коли вони роздягалися, Даніела вибачилася перед сестрою за розірвану спідницю, яку та їй позичила.

– Це все Паломбі, він мене цілував!

Але її гордість тут-таки була притамована в зародку через ще один дзвінкий ляпас. Коли розкриваєш душу сестрі, треба спочатку переконатися, що батьки вже лягли. Рафаелла через нерви ніяк не могла заснути. Того вечора багато хто погано спав. Хтось провів ніч у лікарні, комусь снилися жахи. Серед останніх був Кіко Бранделлі. Він обміркував усі можливі рішення: кинути машину на дорозі й завтра зранку потайки відвезти її до ремонтника, або ж скинути в провалля й заявити про угон. Зрештою дійшов єдино можливого рішення. Виходу не було. Йому треба постати перед батьком так само, як це зробила Роберта перед своїми батьками у той вечір. Синьйора Міккі, повернувшись додому, зрозуміла, що її порада розважатися була перевиконана. А її чоловік, перевіrivши все, виявив, що з дому було вкрадено чимало всього.

Бабі була у ліжку, змучена тією вечіркою. Подумала, що виною всьому був той ідіот, той поганець, той мугиряка, те чудовисько, той хуліган, той нахаба, той невихований кретин. Потім, поміркувавши ще, зрозуміла, що навіть не знає його імені.

Два промінчики сонця перетинали кімнату. Піднялися уздовж крайчиків ліжка, ковдри, її золотавого волосся, оголених передпліч. Саме туди, де нічна прохолода залишила трішки «гусячої шкіри» та поодинокі дрижі. Ніби за помахом чарівної палички, все це зникло. Шкіра знову стала рівною й розгладженою під теплим дотиком нового дня. Бабі розплющила очі. Будильник ще не дзвонив. Вона натягнула на себе пухову ковдру, вкрившись аж до підборіддя. Залишилась так, з напівзаплющеними очима, з руками на животі, нерухома. Не хотіла торкатися одного з тих зовнішніх кутів ліжка, все ще занадто

холодних. Раптом задзвонив будильник. Цьому настирному звуку передувало лише легке поцокування. Природний плин часу досяг тієї хвилини, яку Бабі визначила для себе як останню, щоб не запізнитися до школи. Вона неохоче заворушилась у ліжку, витягла руку, навромацки шукаючи будильник. Перекинула «Сіддгартгу» Гессе, книгу Юрсенар, облишену на половині, та «Сімейний бал». Знайшла будильник, вимкнула його. Потім увімкнула радіо. Воно було вже налаштоване на 103.10, і, як кожного ранку, Бранко розповідав про гороскопи.

«Близнюки. Сьогодні ситуація незмінна. Місяць проходить через ваш знак. Його вплив зробить вас особливо нервовими».

Боже ж мій, я тата і так погано витримую, уявімо собі ще й із впливом Місяця!

«Лев. Народженим під цим знаком...» Пропустила повз вуха, не вдумуючись у слова. А хто у нас Лев? Палліна? Ні, вона народилася в травні. Травень – це Телець чи Риби? А, ні, Риби – то березень.

Повільно заплющила очі й знову задрімала. Вона віддалася цьому відчуттю, цьому легкому та приємному напівсну. Але потім, сама добре не розуміючи чому, раптом прокинулася. Якийсь далекий звук, якийсь інший запах, почуття відповідальності. Швидко розплющила очі й блискавично обернулася до будильника. 7:20. Дякувати Богу. Минуло лише кілька секунд, які невідомо чому здалися їй дуже тривалими. Вона впала на подушку.

«Діва. Для народжених у цей період...»

Бабі повернулася до радіо, надзвичайно зацікавлена. Це був її знак. Шосте вересня. «Сонце та Меркурій зустрічаються саме в цій декаді, а прохід Венери принесе в життя закоханих особливо щасливі моменти». Закоханих! Еге ж, тільки спочатку я маю знайти правильного хлопця. Не такого, що втікає, залишивши мене на дорозі. Підвелася з ліжка. Поспіхом пробігла по килимовому покриттю, обхоплюючи руками плечі й розтираючи їх, щоб трохи зігрітися. Відкрила віконницю. Цілий сніп світла огорнув її. Сонце було ще ледь теплим. По радіо поставили пісню Боя Джорджа. Хтось варив каву на кухні. Запах приплив навіть сюди. Бабі усміхнулася, потім почула звуки з сусідньої кімнати і швидко побігла до ванної. Але Даніела була швидшою за неї і зачинила двері майже перед її носом.

– Ну ж бо, Дані,пусти мене, вже сьома тридцять. Ми ж до школи запізнимось.

– Ага, і ти забереш умивальник у своє особисте користування, як завжди. Не буде такого.

– Ну ж бо, не будь дурною, я посунася.

Даніела відчинила двері. Бабі зайшла.

– Здається, тобі не вистачило прочуханів учора ввечері.

Даніела відповіла їй гримасою, потім вони змінювали одна одну перед умивальником, миючись частинами, кожна потроху, не соромлячись одна одної, мовчки. Вранці, поки Бабі не вип'є кави, з нею неможливо було говорити, так само, як і з її матір'ю. Даніела кілька разів пробувала зав'язати розмову, але нічого не виходило.

– Як тобі той, що підвозив тебе учора? Він тобі подобається?

Бабі видала якийсь дивний звук. Вона не могла відповісти, тому що саме чистила зуби. Подивилася у дзеркало на сестру вираченими очима, потім швидко сполоснула рота:

– Мені подобається? Ти що, жартуєш? Ти з глузду з'їхала? Як мені може подобатися такий тип? Мугиряка. Ти знаєш, що він учора зробив? Він із друзками розтрощив машину Бранделлі, потім почав бити Кіко, тоді зупинився синьйор Аккадо, що проїжджав повз, і спробував розняти їх, а цей тип, ця тварюка, побив і його теж! Як мені може подобатися тип, який використовує голову для того, щоб розбивати комусь обличчя, а не щоб думати нею? Тварина просто, от хто він такий!

– Можливо, але нам усім він подобається.

– Вам? Кому це – вам?

– Мені, Джулі, Джованні, Стефанії...

– Ага, чотири тупі квочки, які моляться на таких-от типів... Просто ікона для харцизяк та кретинів, скажеш теж. Хотіла б я зрозуміти, яка радість у тому, щоб оце швендяти, трощити все навкруги, ставити все догори дригом, бити людей...

Бабі зі злістю натиснула на дозатор пляшечки, що стояла на краечку умивальника. Її рука наповнилась рідким милом. Вона нахилилася вперед і намила обличчя. Даніела розчісувалась.

– Вони мають купу гарних дівчат і міняють їх, як і коли хочуть, – він та його друзі.

– Можу собі уявити, що то за дівчата!

– Ні, є дуже вишукані. Подумай тільки, Глорія, дочка Аккадо, є дівчиною Даріо, одного з друзів Степа.

– Степа?

– Так, Стефано Манчіні, той, що тебе проводжав. Ми з Джулією звемо його

«десять-з-плюсом», але всі інші – Степом.

– Степ? Тобто «крок»? Як на мене, то хай він зробить їх багато-багато, дійде до стіни і вб'ється об неї.

Потім вона взяла рушник й акуратно склала його поряд із зіжмаканим рушником сестри, схожим на цей у всьому, окрім того, що на одному була «Д», а на іншому – «Б».

– Швидше, Даніело, я не хочу слухати вічні татові крики, що ми запізнюємось.

Бабі повернулася до кімнати й почала швидко вдягатися. Форма висіла тут, на стільці. Вона її приготувала звечора, хоча вони й повернулися дуже пізно. Це вже стало звичкою. Надягла блакитну сорочку, потім спідницю. Закрила бокову «блискавку» і запнула гачечок, хоч і не з першого разу. Взула черевики, зігнувши їх збоку, щоб трішки розширити. Потім пройшла до кухні.

Степ. Яке ідіотське ім'я. Зрештою, йому личить.

– Привіт, мамо.

Бабі поцілувала Рафаеллу у щоку. Як і щоранку, її вразив молочний запах крему «Ревлон».

– Привіт, Бабі.

Рафаелла пила свою чорну каву без цукру. Її ненафарбовані й заспані очі ще не звикли до світла. Власне, кухня була в напівтемряві. Бабі сіла навпроти неї. Прийшла Даніела й сіла поруч. Бабі налила собі кави, потім молока, і вкинула дві грудочки підсолоджувача «Hermesetas», він був найкращий.

Даніела також налила собі кави, потім молока, але додала тростинного цукру. Кожна зі своїми звичками, на своєму місці, з власним горнятком.

Даніела довго рилася в кошику з різними типами печива – від випічки «Муліно б'яно» до різноманітних перекусів.

– Мамо, а ти мені більше не купуєш «Фіесту» з мигдалем?

– Їх не було в сусідньому магазинчику. Я шукала і в інших, але їх ще не завезли. А тобі не подобається «Пан ді стелле»? Раніше вони тобі дуже смакували.

Даніела трохи підвищила голос.

– Я їх більше не хочу, вони мені набридли. А, знаєш, що ти могла б мені купити?

– Даніело, ти не могла б розмовляти тихіше? Ще так рано.

– Так, вибач, мамо. Ти могла б купити оті пудинги з молочним рисом та шоколадом від «Данон». Смачнучі!

Даніела подивилась на Бабі, шукаючи схвалення, але не отримала його.

– Мамо, а для мене ти купиш ще печива з цільнозернового борошна, бо це вже закінчується.

– Якщо ви все це не запишете, я нічого не куплю. Не хочу нічого запам'ятовувати, отже, занотуйте.

Даніела підвелася і дописала до списку покупок у супермаркеті свої пудинги та печиво для сестри.

– Даніело, попереджаю тебе: якщо і цього разу ти залишиш їх скніти у холодильнику до терміну придатності, то платитимеш за них сама.

– Мамо, чому ти мені таке говориш?

– Тому що останні фруктові йогурти, які тобі так подобались, я була змушена викинути.

– Добрий день усім! Як поживають мої пречудові жінки?

Клавдіо поцілував обох дочок. Він також сів на своє звичне місце, чільне, поряд із Рафаеллою. Вона акуратно поставила горнятко на тарілочку.

– Дуже погано. Я не розумію, чому вранці завжди треба так багато і безглуздо теревенити. Візьмімо собі за правило: вранці – жодних розмов.

Рафаелла долила собі кави, потім підвелася.

– Ну, я повертаюся в ліжко. З вами двома ми побачимось перед виходом зі школи. До речі, передайте Джованні, що я сьогодні не маю наміру чекати. Мовляв, мама сказала, що якщо ти одразу ж не прийдеш, вона поїде без тебе. – Потім поцілувала у щоку Клавдіо, мовила: – Па-па, любий, – і вийшла.

Клавдіо взяв кавоварку. Відкрив її і заглянув усередину.

– Як так, що ви ніколи мені не залишаєте навіть трішки кави? – І грюкнув кавоваркою по дерев'яній тарілочці. – Щоранку одне й те саме. Ну що це таке, це ж неможливо!

Бабі взяла кавоварку.

– Тату, хочеш, я тобі зварю кави?

– На це вже немає часу, вип'ю по дорозі, як завжди. Але чому ми просто не візьмемо більшу кавоварку? Незрозуміло.

Даніела поставила горнятка до мийки.

– Тому що у нас її немає.

– Ну то купімо!

Даніела підсунула йому список покупок.

– Що це?

– Ось, пиши. Мама не бажає нічого запам'ятовувати. Якщо ми чогось хочемо, все треба записувати.

Клавдію взяв папірець із рук Даніели. Прочитав його, потім під «дієтичне печиво (Бабі)» дописав – «кавоварка на двадцять осіб (Клавдію, який ніяк не може випити кави)».

– Ось! – він закрив ручку і хряснув нею об стіл.

Потім підвівся, перекинувши стілець, і, як завжди, зачепився за нього ногою.

– Дідько б ухопив ці стільці!

Вийшов, не зачинивши за собою дверей. Бабі та Даніела презирнулися.

– Сподіваюся, він нормально виїде з гаража. Мені здається, нині він особливо нервовий.

– Це вплив Місяця. Він зайшов у його знак. Краще поспіши спускатися.

– Еге ж, поспіши, поспіши. А прибирати повинна завжди я.

– Чому це, а вчора ввечері хто накривав на стіл?

Бабі взяла сумку з книжками і вийшла. Але Бранко таки вгадав. Потім, спускаючись, спробувала пригадати, про що там ішлося в її гороскопі. Щось таке було про кохання та закоханих. Що радив Місяць? Ах, так. Зверніть увагу на можливі зустрічі.

У шкільному дворі, під гілками розкидистої верби, на довгому бордюрі з білого мармуру кілька дівчат гарячково списували домашнє завдання. Деякі, більш працьовиті та горді, балакали поряд, зверхньо позираючи на нероб, що мінялися їхніми зошитами.

– Що тут написано? Дорівнює?..

– х-1! Та що ж це таке, ти й списати по-людськи не здатна?

– Та подивися на свій почерк!

– Аж так! Ти ніколи нічого вдома не робиш, а потім ще й скаржишся на мій почерк? Ну ти й розумна!

– Дуже розумна.

Палліна підвелася з підмурка, намагаючись видатись авторитетнішою.

– Я – сучасна дівчина, запускаю європейську моду в цьому місті, тренди, нові тенденції. Хіба я можу витрачати час на оцю всю дурню з х та у? Подивись...

Показала заучці свій наручний годинник.

– Це – суперхронограф від «Swatch», доправлений просто з Монте-Карло. Тут такого ще ні в кого немає. Абсолютна прем'єра, а для мене він уже застарів.

Заучка глянула на свій «Swatch». Палліна це помітила.

– «Попдіва». Давно пройшли. Колекціонери продають його задорого тільки тому, що кажуть, ніби він рідкісний. Власне, це просто реліквія. Старовизна для пенсіонерів! Хто його ще носить?

Заучка засмутилася.

– Ну ж бо, я жартую.

Палліна ляснула її по спині.

– Щойно зможу, я замовлю такий самий для тебе й віддам тобі його без націнки, добре? Тільки тому, що це ти! Ой, Катіnellі йде.

Палліна закрила зошит з математики і побігла назустріч Катіnellі разом з кількома іншими дівчатами – також можливими кандидатками на опитування з латини.

– Ну ж бо, Алечко, швидше, скоро дзвоник, дай нам свою версію[27 - Вправи з перекладу з латинської або грецької мов в італійських ліцеях називають версіями.] з латини.

Дівчата чекали Катіnellі.

– Ні, навіть не думайте.

– Як це – «навіть не думайте»?

– Ви оглухли? Я не хочу, щоб ви списували мою версію. Гаразд? Не розумію, чому ви не можете перекласти її собі вдома, як усі роблять.

Палліна підійшла до неї.

– Ну ж бо, Алечко, не будь такою. Вибач, але ж сьогодні Джаччі мене точно викликатиме, і Фесту також.

Дівчина з групи, форма якої була у меншому порядку, ніж в інших, так само, як і її домашні завдання, кивнула.

– Ну дай же нам версію, дай! Бо вона ж до нас чіплятиметься!

– Палліно, не наполягай.

– Що таке, Палліно? На чому ти тут наполягаєш?

– Ах, привіт, Бабі. Аля не хоче давати нам версію. Ти її зробила?

На якусь мить Катіnellі більше не була в центрі уваги.

– Ні, тільки половину. І, здається, навіть це неправильно. Але мене вже викликали. Я перевіряла, сьогодні вона має викликати тебе і Сильвію Фесту, а потім почне нове коло. Але зазвичай вона викликає тих, у кого незадовільні оцінки.

Катіnellі спробувала відійти. Палліна смикнула її за куртку.

– Ти чула? Ти не можеш нас залишити так, ти нас усіх знищиш!

– Я не розумію, чому ви не можете чинити так, як Джанетті. Вона мені дзвонить після того, як усе зробила, і ми перевіряємо разом... Так вона підготована, і наступного дня все йде як слід. А так, як чините ви, – нащо це потрібно?

– Тебе це гребе? Власне, латина взагалі нікому не потрібна. Ну то ти нам даси чи ні ту версію?

– Я тобі вже сказала: ні. Хай вам Джанетті дасть.

Палліна пхикнула.

– Ага, та вона завжди приходить в останню мить... За п'ять хвилин – дзвоник. Ну ж бо, ну тільки сьогодні... Востаннє, обіцяю.

– Ви це завжди кажете. Ні, цього разу ні. Я вам її не дам!

Катінеллі пішла.

– Ну ти диви, яка гівнючка. Ще й потвора. Ось чому вона така зла. Бо на неї ніхто ніколи не звертає уваги. Це ж ясно. Ми принаймні розважаємось і дуже всім подобаємось.

Сильвія Феста підійшла до Палліни.

– Так, але я не думаю, що моїй матері дуже сподобається трійка, яку мені вліпить Джаччі, якщо ми не зробимо-таки версію.

– Ось, візьміть мою.

Бабі витягла з сумки свого зошита з латини й відкрила його на останній сторінці.

– Так ви принаймні зможете сказати, що спробували щось перекласти. Зробили її наполовину. Це краще, ніж нічого. Скажіть, що ви зупинились на «esperavisse». Це дієслово, яке я в біса не розумію, звідки походить. Власне, я його з чверть години шукала в «Іль»[28 - «ІІ», або ж «Vocabolario della lingua latina di Luigi Castiglioni e Scevola Mariotti» – один із найвідоміших італійсько-латинських словників, що має близько 2270 сторінок. Уперше виданий 1966 року.], але не знайшла. Потім мені все набридло і я пішла обідати. Знежирений йогурт без цукру, жажливий. Ще кисліший за Катінеллі.

Усі засміялися.

Палліна взяла зошит і поклала його на бордюр між іншими дівчатами.

— Хай там як, це правда: від навчання грубшаєш. Я це завжди казала: якби я вибрала лінгвістичний напрям, то точно важила б на чотири кілограми менше.

Палліна почала списувати, так само, як й інші дівчата, усі можливі жертви моторошної Джаччі.

З великих вікон класу було видно близькі луки. Кілька однаково одягнутих дітлахів бігали та грались у траві. Вихователька допомогла підвестися білявому хлопчикові, що забруднив свій білий халат. Сонце розливалось по партах. Бабі неухважно обвела очима клас. Одна дівчина, сховавшись за сусідкою спереду, дрімала, поклавши голову на переплетені руки. Інша, схиблена на своєму волоссі, потягла «хвоста», поділивши його і піднявши таким чином гумку, яка повільно сповзала її лискучим каштановим волоссям. Бенуччі цього разу витримала ще менше, ніж зазвичай. Сиділа, тримаючи руки під партою, і намагалася впоратися зі своєю піцою з томатним соусом. Відірвала від неї шматок і замурзаними в соусі пальцями швидко поклала його до рота. Потім почала жувати, удаючи байдужість, слухаючи урок, ніби нічого й не було. Бабі на якусь хвилю затримала увагу на поясненнях Джаччі. Якась молода жінка, що жила у минулому столітті, яка зовсім не вміла їздити верхи, тим не менш вирішила покататися на коні. Звичайно, вона впала. Бабі слухала не так уважно, щоб зрозуміти, забилася вона чи ні. Єдиним певним фактом було те, що якийсь тип, кому точно забракло ліпших ідей, написав про це щось типу роману. «Добре. Оцю оду, “До Луїджи Палавічіні, що впала з коня”, я задаю на понеділок». Другим певним фактом було те, що їм таки доведеться її вивчити. Бабі глянула праворуч. Палліна заклопотано списувала.

Дві однокласниці за партою перед нею зсунулися одна до одної, щоб допомогти їй. Бабі поклікала її пошепки: «Пс-с-с». Палліна, не підводячи очей, жестом показала їй зачекати. Швидко переписала останні рядки версії. Випросталась і помахала в повітрі ручкою і рукою, втомленою цим намаганням обігнати час. Палліна усміхнулася подрузі. «Я закінчила. Тримайте». І передала зошит з латини дівчатам, що сиділи попереду. «Віддайте це Джанетті». Двоє дівчат, які ідеально виконали роль прикриття, знову зручно сіли на своїх місцях. Джанетті у цей час отримала назад свій зошит, сподіваючись, що ця добра справа дозволить їй отримати бодай задовільну оцінку під час опитування з латини. Задзвенів дзвоник. Джаччі закрила журнал.

— Піду до вчительської візьму журнал з латини. Залишаю вас самих. Не колобродьте мені тут.

Усі дівчата повиходили з-за парт. Трое з них перед тим, як учителька вийшла, вициганили у неї дозвіл піти в туалет. Насправді тільки одна з них пішла туди задля фізіологічної потреби. Дві інші увійшли до однієї кабінки і щасливо розділили одну й ту ж згубну звичку. Приемну «Меріт» — у пику тим, хто казав, що це найшкідливіші цигарки.

Джаччі повернулася до класу. Всі дівчата зайняли свої місця. Уважно слухали пояснення щодо латинської метрики. Декілька з них позначили наголоси та переписали фразу з дошки.

Інші, знаючи, що викликатимуть, вирішили, що краще повторити версію.

Бенуччі не витримала. Знову розгорнула піцу. Зробила це тихо-тихо, відкриваючи шматок за шматком, намагаючись наробити якомога менше шуму. Беручи обома руками, тримаючи передпліччя майже нерухомо, спираючись на крайчик парти. Але папір із пекарні хрумкий. Деякі сусідки нервово обернулися до неї. Бенуччі похитала головою, вона нічого не могла вдіяти, і з'їла останній шмат піци. Це було сильніше за неї. Двое дівчат позаду жували «Вігорсол». Намагалися позбутися запаху нікотину. Інша в глибині класу спокійно слухала урок. Їй уже не болів живіт.

– Отже, на наступну середу – від сторінки 242 до сторінки 247, переклад та вивчення метрики, ідеально знати правила наголосів.

Бабі відкрила щоденник і записала, що треба зробити на середу. Потім майже мимохіть погортала щоденник. Перед її очима пробігли кольорові сторінки, заповнені написами. Свята, дні народження, кумедні фрази Палліни, оцінки за домашні завдання. Судження про побачені фільми, кохання – можливе, неможливе, минуле.

Марко, я т. к. Зупинилась. Подивилась на цей напис. Червоний фломастер внизу сторінки. Під ним – маленьке сердечко. Листопад. Так, це було в листопаді. І вона була шалено в нього закохана.

– Мамо, для мене щось прийшло?

– Так, лист там, у кухні. Я поклала тобі його на стіл.

Бабі одразу ж побігла до кухні, знайшла листа. Впізнала почерк і, щаслива, відкрила конверт. Тоді було вже чотири місяці, як вони зустрічались. Її найдовший роман. Насправді це був єдиний її роман. Прочитала листа.

Дорога Бабі!

У цей важливий день (відкриття Америки? Ні, важливіше! Перша людина на Місяці? Набагато важливіше! Відкриття дискотеки «Джилльда»? Це вже тепліше!)... Гей, маленька моя. Я жартую! Сьогодні виповнюється чотири місяці, як ми разом, і я вирішив, що цей день має бути для тебе особливим – щасливим, прекрасним, романтичним. Готова? Добре. Тоді візьми в гаражі свою «Веспу» і вирушай. Тому що починається твоє «полювання за скарбами». «Скарб» у сенсі «кохання». Бо це те, що я відчуваю до тебе.

Марко

П.С. Перша записка така:

У той парк, що зветься Вілла,  
завжди ходиш, моя мила.  
On the left є третє tree,  
Що від входу нагорі.  
Під ним викопай щось швидко,  
Це для тебе, моя рибко.

Бабі закрила листа і подумала. «“Вілла” – це напевне Вілла Глорі, куди я завжди ходжу бігати. Англійська? За кого він мене має? Ясно, що це легко: третє дерево ліворуч від входу».

– Мамо, я на вулицю.

– Куди саме?

– Маю занести одну річ Палліні.

Бабі накинула замшеву куртку.

– О котрій повернешся?

– До вечері. Уроки зроблю у неї.

Рафаелла з'явилась у дверях:

– Будь ласка, не запізнйся!

– Якщо щось зміниться, я зателефоную.

Бабі швидко вийшла, потім зупинилась на порозі й повернулася назад. Швидко поцілувала матір у щоку й відтак вибігла. Опинившись у дворі, повільно, щоб не наробити шуму, відкрила віконницю гаража. Витягла «Веспу» і, не заводячи її, повела вниз узвозом. Але перед поворотом глянула вгору. Рафаелла виглядала з балкона, їхні погляди зустрілися.

– Мамо, на автобусі буде задовго.

– Хоч шалик зав'яжи.

– Я підніму комір куртки, мені не холодно, правда. Па-па.

Бабі перемкнула на другу. «Веспа» злегка загальмувала, потім раптово завелася і подалася вперед із увімкненим мотором. Бабі пригнулася, проїжджаючи на волосину під шлагбаумом, що його заподадливо підняв Фьоре. Проїхала весь проспект Франча і дісталася Вілли Глорі. Поставила «Веспу» на підніжку й забігла до парку. Кілька жінок гуляли з дітьми. Якись атлети займались джогінгом. Бабі підійшла до третього дерева ліворуч. Унизу, поряд із корінням, ріс маленький кущик. Відхилила його. Під ним був схований целофановий пакет.

Узяла. Із щасливою й змовницькою усмішкою повернулася до своєї «Веспи». Відкрила. Всередині був прегарний кашеміровий шалик блакитного кольору й записка:

У тебе точно цього нема,  
Бо як приходить холодна зима,  
Ніколи його не вдягаєш,  
Відтак від ангіни страждаєш.  
Тепло вкутана, рушай

До чільного центру РАЙ[29 - «RAI» – «Radiotelevisione italiana», державна телерадіокомпанія Італії, заснована 1924 року. Головний офіс розташований у Римі на пл. Мадзіні.].

У дворі там – кінь кам'яний.  
До нього – швиденько, мерщій!

Бабі сіла на «Веспу» і радісно усміхнулася цій романтичній грі. Зав'язала собі на шию шалика. Він був теплий і м'який. Справді гарний подарунок. До того ж корисний, зважаючи на холоднечу цих днів. «Мама мала рацію. Але Марко – просто сонечко». Звичайно, він трішки легковажив. А якби пакет знайшов хтось інший? Але все пройшло добре. Бабі завела «Веспу» і на повній швидкості помчала до площі Мадзіні. Зупинилась перед маленьким двором із високою автоматичною хвірткою. Залишила «Веспу» та увійшла у двір. Охоронець подивився на неї з цікавістю. Потім перемкнув увагу на чоловіка з валізкою, який потребував інформації. Бабі цим скористалася. Підійшла до коня. На його череві була намальована крейдою стрілочка, що вказувала вниз. Подумала, що Марко з'їхав з глузду. Потім придивилась. Там був ще один пакетик. Узяла його. Охоронець нічого не помітив. Цього разу вона знайшла окуляри. Прегарні «Рей-бан» останньої моделі – маленькі, прямокутні. Звичайно, там була ще одна записка. Наступною зупинкою мала стати вулиця Кола ді Ріенцо, 47. «Веспа» на всій швидкості помчала у цьому напрямку. Цією швидкістю «Веспа» частково завдячувала патрубку, який нещодавно поміняла Даніела, а частково – усе більший цікавості Бабі.

Бабі дісталася будівлі за новою адресою. Це був магазин. Вона була заскочена. Магазин спідньої білизни. Простенькі комплекти з білої бавовни, які вона зазвичай носила, їй завжди купувала матір. Бабі нерішучо увійшла. Роздивилась навкруги. Молода продавчиня за прилавком складала сірі едвобні комплекти, які щойно доставили. Бабі прочитала

останній рядок записки: «Тобі достатньо назватися, щоб у новеньке щось вбратися».

Продавчиня помітила її і підійшла.

– Можу вам допомогти?

– Гадаю, що так. Я Бабі Джервазі.

– Ах, звичайно.

Продавчиня мило всміхнулася.

– Ми на вас чекали.

Зайшла за прилавок.

– Ось ці – для вас. Виберіть той, що вам найбільше подобається.

Виклала на стіл три комплекти білизни. Всі три були едwabні. Перший – чорного кольору, із прозорим візерунком на грудях та тоненькими бретельками. Другий – роздільний, блідо-рожевий із напівпрозорим візерунком. Останній був кольору сливи, з тоненькими бретельками та доволі високо вирізаними на стегнах трусиками. Бабі оглядала комплекти. Ось вони, лежать на прилавку. Придивлялась до кожного, не наслідуючись підняти голову. Зашарілась. Продавчиня, мабуть, помітивши це, спробувала її допомогти.

– Гадаю, вам найкраще підійде ось цей.

Узяла верх від блідо-рожевого комплекту й підняла, демонструючи його.

– У вас така світла шкіра, вам буде дуже до лиця.

Бабі несміливо підняла очі.

– Так, я теж так думаю. Тоді я візьму цей. Дякую.

Бабі відійшла від прилавка, чекаючи, коли люб'язна продавчиня запакує комплект; розширнулася довкола. На холодному манекені було одягнуто комплект дуже сексі. Бабі уявила себе в ньому. Їй це здавалося природним після того драматичного вибору.

– Синьйорино?

Бабі обернулася до продавчині.

– Так?

– Ось, той хлопець, що приїжджав... гадаю, це ваш хлопець...

– Так, у певному сенсі.

– Він сказав мені, що після того, як ви виберете комплект, неодмінно мусите його вдягнути.

– Але... насправді...

– Інакше він категорично заборонив мені віддавати вам наступну записку. Він так сказав...

– Я зрозуміла. Дякую.

Бабі взяла рожевий комплект і пішла до приміряльні. Продавчиня через завісу подала їй фірмовий пакет. «Візьміть, сюди ви можете покласти свій старий комплект». Бабі переодяглася. Потім глянула на себе в дзеркало. Молода продавчиня була трішки занадто завзята, але вона мала рацію. Ці дві речі їй дуже личили. Промайнула думка: «Що скаже моя матір, коли побачить оце серед білизни, яку треба випрати? Мушу сказати їй, що це Палліна зробила мені подарунок, так просто, щоб посміятися. Може, разом із Крістіною та кимось іще».

Бабі одяглася та вийшла з приміряльні. Продавчиня повірила на слово. Не заглядаючи у пакет, віддала їй нову записку. Бабі пішла, а продавчиня замріяно подивилась їй услід. Вона була доволі симпатична і теж не проти пограти в цю захопливу гру. Можливо, сьогодні ввечері вона дорікне своєму хлопцеві, що у нього не така багата фантазія. Але їй точно варто б поспішити. Деякі шаленства здаються цікавими тільки до певного віку.

Бабі не одразу зрозуміла, якою є нова адреса. Зрештою поїхала до Двох Піній. У садочку неподалік від її школи була лава, на якій вона часто цілувалася з Марко. Під нею вона знайшла білет лотереї «Аньяно» і нову записку. Полювання тривало. Поїхала до маленької ювелірної крамнички у центрі й була змушена заспівати там перед кількома клієнтами. Продавчиня дала їй пречудові сережки з бірюзою і нову записку. У магазині «Бенеттон» на неї чекали піджак та спідниця бордового кольору. Наступна записка привела її в магазин на вулиці Венето, де вона розгадала ребус і отримала гарніючі черевички зі шкіри у тон вбранню. Відтак полювання змусило її повернутися на вулицю Вінья Стеллуті. Старенька квіткарка з магазинчика перед площею праворуч дала їй молоду орхідею та ще одну записку. Неподалік – у барі-кондитерській «Евклід» для неї було оплачене її улюблене тістечко. Поки Бабі їла пісочний кошик з кремом та шматочками фруктів, касирка подала їй останню записку:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию ([https://www.litres.ru/pages/biblio\\_book/?art=65319881&lfrom=362673004](https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=65319881&lfrom=362673004)) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

«Balogata» – модель сонцезахисних окулярів фірми «Ray Ban», що стала популярною завдяки акторові Клінту Іствуду, який з'явився в них 1971 року в фільмі «Брудний Гаррі». (Тут і далі прим. перекл.)

2

«Maggiolone» – компактний автомобіль німецького концерну «Volkswagen», який через свої обтічні форми у різних країнах отримав назви жуків; приміром, «Beetle» (жук) у Великій Британії, «Maggiolone» (хрущ) в Італії.

3

«Vattene, amore» – «Іди звідси, коханий», пісня Амедео Мінгі та Паскуале Панелла, що посіла третє місце на фестивалі Сан-Ремо 1990 року.

4

«Falconieri» – приватний ліцей, який 1941 року заснував чернечий орден у престижному римському кварталі Паріолі.

5

«Superga» – туринське підприємство, засноване 1911 року, яке випускає взуття, здебільшого спортивне.

6

«Algida» – італійське підприємство з випуску упакованого морозива, створене 1945 року.

7

Натяк на рекламу морозива «Algida», в якій ідеться про «м'якеньку серцевинку».

8

В італійській системі освіти початкова, середня та вища школа мають окрему нумерацію. Отже, четвертий клас ліцею відповідає одинадцятому класу української школи.

9

«Vespa» – модель скутера підприємства «Piaggio», запатентована 1946 року за проектом інженера з аерокосмічних технологій Коррадіно Д'Асканіо. Стала символом італійського автомобільного дизайну.

10

Джон Фредерік Міліус – американський кінорежисер, сценарист та продюсер.

11

«Prefab Sprout» – англійська музична група, створена 1982 року, виконує пісні у стилі поп-рок.

12

Філ Коллінз – автор пісень, музикант, соліст групи «Генезис» (Genesis).

13

Рейнгольд Месснер – італійський альпініст та письменник. Відомий завдяки тому, що став першим альпіністом у світі, який зійшов на всі 14 вершин планети, вищих за 8000 метрів над рівнем моря, часто в умовах підвищеної складності.

14

«Варвар-Конан» – американський фільм (1982) режисера Джона Міліуса у жанрі фентезі; головний герой, кімерієць Конан (Арнольд Шварценеггер), має надзвичайну силу.

15

«Марсіяни», або «Space Invaders» – одна з перших відеоігор, популярних в Італії у 1980-х роках.

16

«Step» з англійської крок.

17

Петсі Кенсіт – сценічне ім'я Патрисії Френсіс Джуд Кенсіт, британської акторки, співачки та

телеведучої.

18

Так забобонні італійські чоловіки «відводять» від себе біду.

19

«Бумбокс» – магнітофон, який у 1980-х носили на одному плечі вулицями, слухаючи музику.

20

«Clarks» – англійське підприємство, що виробляє взуття.

21

Таленті – один зі спальних районів Рима, названий так за прізвищем колишніх землевласників.

22

Англійською – «я спускаюся».

23

Джованотті – сценічне ім'я Лоренцо Керубіні, італійського барда, репера та дискожokeя.

24

Тобто книжки, яка отримала премію Стрега – найпрестижнішу літературну премію Італії.

25

Для сучасних італійців це ім'я звучить старомодно.

26

«Fanstastico» – розважальна програма на італійському телебаченні, яка йшла по суботах у вечірній прайм-тайм з 1979 по 1992 рік.

27

Вправи з перекладу з латинської або грецької мов в італійських ліцеях називають версіями.

28

«I», або ж «Vocabolario della lingua latina di Luigi Castiglioni e Scevola Mariotti» – один із найвідоміших італійсько-латинських словників, що має близько 2270 сторінок. Уперше виданий 1966 року.

29

«RAI» – «Radiotelevisione italiana», державна телерадіокомпанія Італії, заснована 1924 року. Головний офіс розташований у Римі на пл. Мадзіні.